

От авторката
на бестселъра
ГРАДИНАТА
НА ЛЪЖИТЕ

АЙЛИН ГОУДЖ

БЛАГОСЛОВЕНИ
КНИГА
ВТОРА
ЛЪЖИ

АЙЛИН ГОУДЖ
БЛАГОСЛОВЕНИ ЛЪЖИ
КНИГА ВТОРА

Превод: Гергана Попова

chitanka.info

Разказ, който ще стигне до сърцето на всяка жена, която е обичала, изгубила е любовта... и е намерила кураж отново да я потърси.

Грейс Траскот разкрива скандалната тайна на баща си, но не е очаквала, че ще отвори кутията на Пандора. Само още един човек знае истината, но не желае да говори...

С тази свежа, реалистична и трогателна история за фамилията Траскот Айлийн Гоудж надминава предишните си бестселъри.

ЧАСТ ВТОРА

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не искам да пропусна тази книга — Бен се опитваше да не говори като твърде нетърпелив помощник-редактор, но просто не успяваше да се овладее. — Татко, от нея трябва да излезе нещо голямо... наистина голямо. Аз и преди мислех, че може да се окаже много подходяща, но освен това ми се обадиха от две места. Продуцентите на „Парамаунт“ и на „Фокс“ правят предложения. Казвам ти, всички акули вече дебнат за нея.

Седнал срещу бюрото на баща си, отрупано със снимки — сред тях беше и омразната му фотография като тринайсетгодишно момче на церемонията „бар-мицва“^[1] — Бен имаше чувството, че се е настанил на гореща жаравя. Имаше отчаяна нужда от нови попълнения на списъка си в случай, че и многобройните му почерпки и вечери не спрат Роджър Янг да ги напусне. Но замисленият израз на Джек, облегнат на царствения викториански въртящ се стол, подсказваше на Бен, че както обикновено баща му ще го измъчи... и накрая може да откаже. Да го вземат мътните.

Бен усети сърбеж по цялото тяло. Знаеше, че ако си свали самото и навие ръкавите на ризата, ще види обрива от вътрешната страна на ръцете си.

— Двеста хиляди са много пари за книга, която има нужда от още много работа — отговори спокойно баща му.

— Някой, вероятно „Рандъм“, е предложил сто и седемдесет, но съм почти сигурен, че с двеста ще ги изместим. Татко, това може да стане книга с успеха на „Фирмата“. Фил Хардинг не само може да пише, той работи в една от най-известните юридически фирми на Лос Анджелис, атмосферата е много истинска, все едно наистина си там.

— Ами сюжетът? Джери казва, че в него има някои големи празнини.

Бен усети, че ще избухне, но стисна юмруци и напрегна тялото си. Какво разбира този кух стар пръдльо Шилер от комерсиална литература?

— За Бога, според него никой не е достатъчно добър, освен Уилям Фокнър и може би Сол Белоу — отговори Бен с надеждата, че тонът му е спокоен. — Тука не става дума за Националната награда за литература, татко. Малко редакторска работа и добра реклама и тази книга може да влезе в класацията на „Таймс“.

Обривът го засърбя още повече и Бен си спомни как като малък баща му трябваше да му слага на ръцете чорапки, за да не си раздере кожата до кръв. Сега се чувстваше по същия начин — все едно ръцете му са вързани. Боже всемогъщи! Защо не може веднъж, поне веднъж, старецът да го послуша?

— Харесвам ентузиазма ти, Бен — баща му говореше с онзи глас, който значеше: „аз съм най-разбраният човек на света“. — Но трябва да бъдем реалисти. Както виждам нещата, става дума за непознат автор, за първи роман, чиито проблеми може да се оправят, но може и да останат нерешени. Бихме могли да поемем риска и да опитаме за двайсет, дори петдесет хиляди. Но за да го превърнем в хит, трябва да платим шест цифрени суми за маркетинг и реклама.

— Лу Силвърстайн от „Уилям Морис“ намеква, че може да уредим нещо. Например да ни отпуснат субсидия срещу продажбите в чужбина.

Не беше нужно да обяснява на баща си, че колкото по-голяма е сумата, толкова по-голям интерес ще прояви Холивуд.

— Това би променило нещата.

Джек склучи ръце зад тила си и се отпусна още повече на стола, но лицето му все така изразяваше съмнение.

С прошарената си коса и ясните сини очи баща му може да стане идеална реклама за застраховки живот, реши Бен. „Доверете ми се, приятели, аз няма да ви излъжа.“ Горедолу така гледаха на него служителите в „Кадоган“ — редакторите и техните помощници, отделът за маркетинг и продажби, дори особите с конски опашки и обеци от художествения отдел. Даже секретарката — кльощавата Люси Тагерт с конска физиономия — от години е влюбена в него. Веднъж баща му й направи комплимент за шала й, дяволите да го вземат, тя се мъкна с онзи парцал всеки ден в продължение на месец. Само Рейнхолд не му целува задника.

— Слушай, татко... знам, че точно сега положението е малко напрегнато. — Мътните го взели, защо има чувството, че е на

шестнайсет години и иска да вземе назаем колата? — Но наистина съм убеден, че ще постигнем успех. Ще превърна тази книга в бестселър.

„Дължиш ми го. Мястото ми в тази компания, кариерата ми, цялото ми бъдеще беше свързано с Роджър Янг. А ти направи каквото можа да пратиш всичко по дяволите. Вярно, че е мръсник... но не можа ли да залъжеш онази жена с една хубава екскурзия до Хаваите, вместо да пляскаш Роджър през ръцете?“

Джек се засмя снизходително, наведе се напред и подпря лакти на бюрото. Утринното слънце, което струеше през щорите, проблесна по тежката сребърна рамка на снимката, откъдето се усмихваше Хана. Бен изпита желание да размаже фотографията, да я запрати в стената.

Преди осем години Джек му предложи работа в „Кадоган“ и Бен разчиташе да получи най-малко поста помощник-редактор, може би дори младши редактор. Да оставим настрана, че е син на шефа — та той е възпитаник на „Йейл“, „Фи Бета Капа“, дори е публикувал в университетското списание. И какво направи баща му, моля ви се? Припомни му онази глупава поразия от първи курс, натри му за пореден път носа, а после го заряза шест месеца да виси в отдел „Писма“. Е, да, разбира се, можеше да напусне, да отиде в някое друго издателство. Но беше решил: ще докаже на стареца какво може, та ако ще после да пукне.

И наистина в много отношения беше доказал способностите си. Нима не беше негова идеята да нарекат една скучна книга за диетично хранене „Диетата Санта Фе“, да добавят към нея снимки на супербогаташи преди и след като са отслабнали и така да я вкарат в списъка на бестселърите?

Но да стане главен редактор, ето това вече е друго! Бен виждаше образа в ума си, много близък, но все пак недостижим — ъгловия кабинет на Джери Шилер малко по-надолу по коридора, два пъти по-голям от неговия. Трябва само още един лек тласък в правилната посока и Рейнхолд ще прати Джери да си събира багажа. Още няколко маневри и на месингова табелка до вратата на Джери може би ще пише: „Бенджамин Голд“.

Само че за този пост се борят редактори с по-дълъг стаж от неговия, ето защо му трябва нещо допълнително, което да го издигне до първото място в краткия списък — някакъв по-впечатляващ удар от

това да получи книгата на Хардинг. А няма онзи ден Грейс не му връчи, без сама да го съзнава, съвършената възможност?

„Ако аз, не Грейс, успея да получа писмата на Траскот — а аз ще се погрижа Рейнхолд да разбере чия е заслугата, — ще се превърна в герой, щом книгата на Грейс стане хит.“

Първо обаче трябва да види как ще измъкне писмата от Нола Емори. Спомни си първото впечатление от нея — висока, ъгловата, красива по един малко заплашителен начин. Веднага я беше накарал да се отпусне малко, дори да се засмее. А и онези чувствени очи, така несъвместими със строгата ѝ маска. Веднага я беше определил: самотна е и ѝ трябва мъж, но по-скоро ще умре, отколкото да го признае.

Честно казано, той се надяваше да я опознае. Жените, с които се среща, са толкова прозрачни. Една-две вечери, един концерт и те вече мислено купуват сервизи за сватбата от „Блумингдейл“ или „Тифани“. Усещаше, че Нола е по-различна. За да я спечели, ще трябва да я ухажва.

Перспективата го вълнуваше.

— Положението наистина е напрегнато, Бен — чу да казва Джек. — Рейнхолд дори иска да съкрати рекламния бюджет за книгата на Грейс.

Бен веднага застана нащрек.

— Но това е безсмислено — изтъкна той. — За Бога, нейната книга е водещото ни пролетно заглавие.

Джек кимна, очевидно също обезпокоен.

— Явно е дочул, че госпожа Траскот може да предприеме юридически действия. Адвокатът ѝ е пуснал някакъв слух в този смисъл. Рейнхолд се притеснява, да не би да се наложат съществени промени, преди книгата да види бял свят. Ако няма сензация... е, няма защо да ти обяснявам.

Бен разбираше напълно. Лишена от малката мръсна историйка, книгата на Грейс ще се превърне в обикновена историческа бележка под линия, различна от другите само защото автор е дъщерята на основния персонаж.

— Слушай, татко, дай да говорим сериозно. Дори Рейнхолд да не е наясно, и двамата съзнаваме какъв е залогът — Бен сниши глас. — Говори ли с Грейс снощи?

— Разказа ми какво е станало с Нола — Джек изглеждаше напрегнат, вдълбаните черти на лицето му бяха издължени и го състаряваха. — Поне засега обаче ръцете ни са вързани — той вдигна длан да спре отговора на Бен. — Моля те, Бен, мълчи си, докато не овладеем положението. Госпожа Траскот вече е поела бойните пътеки. Само това ни липсва, пресата да раздуха още недоказани клюки.

Бен се помъчи да потисне раздражението си. Нима баща му го мисли още за дете, което не умее да пази тайни?

— Ами ако успеем някак да се доберем до онези писма? Тогава ще имаме доказателство.

— Това, разбира се, ще промени нещата. Но не бих се надявал много да стане. Според Грейс Нола е доста непреклонна.

— Може би Грейс не знае как най-добре да я убеди — отбеляза Бен с усмивка.

— Бен, надявам се, че няма да предложиш нещо непочтено.

Джек наклони глава. Погледът му сякаш идваше издалеч, също като в детството, когато Джек беше много по-висок от Бен. Как успява баща му винаги да го накара да се чувства непълноценен?

— Просто помислих, че Нола може да склони, ако има изгода — каза меко Бен, който съзнаваше, че би било грешка да посвети в плановете прекалено почтения си баща. — Грейс би могла да й предложи нещо, например един-два процента от печалбите си.

— Като пристигнал от предишната си родина, дядо ти продавал тенджери и тигани с една количка — спомни си баща му усмихнат. — Приличаш на него, все гледаш да направиш сделка.

— Той успял да събере за магазин, нали?

Кога ли баща му ще остави това схващане от епохата на Айзенхауер, според което човек може да се издигне с честния труд на двете си ръце?

— Точно така — потвърди Джек с характерния гръден смях.

Бен си представи как в малките стаички отвън служителите спират за момент писането, вдигат глава и се усмихват, все едно участват в шегата. А Люси пред вратата трябва да се е подмокрила.

— Татко, да се върнем към книгата на Хардинг — Бен усещаше, че моментът е подходящ да настоява. — Позволи да стигна до двеста двайсет и пет, ако се наложи, дай ми толкова. Обещавам, че няма да съжаляваш.

Баща му се намръщи, сключил ръце пред стомаха, докато обмисляше предложението.

— Двеста хиляди отсече — той накрая. — Това е. Дори при това положение рискувам много.

— Няма да съжаляваш, татко — Бен се изправи.

— Надявам се — чу да казва баща му и трябваше да стисне здраво зъби, за да не изкрещи: „По дяволите, защо не можеш поне веднъж просто да ми имаш доверие?“

Но до голяма степен получи каквото искаше, нали така? Сега трябва да се върне в кабинета си и да направи офертата. После ще открие Нола Емори. Вече се обади в службата ѝ, престори се, че трябва да ѝ даде спешно някакви скици, и убеди секретарката да му каже, че по-голямата част от деня Нола ще прекара на някакъв строеж на Източна четирийсет и девета улица.

Просто трябва да вземе онези писма на Траскот.

На всеки му излиза късметът. Не е ли слушал достатъчно често тези думи като дете? Е, този път, помисли Бен, трябва да излезе неговият късмет.

Бен наблюдаваше как Нола Емори си проправя път през строителната площадка — висока жена в обемно войнишко зелено палто, сякаш ела, попаднала не на мястото си, се издига сред панелите, сред висините на стоманените греди и крановете. Под мишница носеше руло чертежи и разговаряше с бригадира, като жестикулираше изразително. Нямаше вид на доволна. Особеното беше, че като се изключат ръцете, тялото и оставаше напълно неподвижно, тя дори не пристъпваше от крак на крак... макар все по-мрачният израз върху простоватото лице на бригадира да издаваше, че е убедителна.

После той ѝ показа нещо и Нола рязко отстъпи крачка назад, без да ѝ прави впечатление, или по-скоро без изобщо да забележи, че почти е нагазила в някаква мръсна локва. С отметната назад глава и извит гръб, тя загледа как над нея, по високите етажи, един оксигенист на желязна платформа разхвърля фонтан оранжеви искри на пепелявосивия фон на небето над Манхатън.

Бенджамин затаи дъх. Сети се за Хауард Рурк от „Изворът“, която погълна на мътната светлина от фенера до леглото, когато беше

главен възпитател в детския лагер. Много му хареса онзи епизод, когато Рурк след великолепната пледоария на собствения си процес си седна на мястото, като при това успя да остави впечатлението, че все още е прав.

Помисли, че Нола е същата. Не я познаваше, разбира се, но чувстваше, че е безкомпромисна като Рурк и също толкова предана на възгледите си. Макар да стърчеше като побит кол вече десет минути, тя не го беше забелязала, дори не беше погледнала към него.

Бенджамин изпусна дъха си и мразовитият въздух го превърна в струя пара. Беше неспокоен, но в същото време имаше чувството, че всеки момент ще се впусне във вълнуващо приключение. Тя изглеждаше недостъпна... и апетитна.

Ето че гледа към него. Дали го е познала? Вдигна брадичка, очите ѝ се разшириха — да, май го е познала. Видя как тръгна към него по дъската, прехвърлена през калта, пълна с отпадъци от строежа... поколеба се... после сякаш реши да се справи с положението, което можеше да стане деликатно, и продължи.

Без особена причина Бен изпита чувство на огромно задоволство.

Палтото ѝ не беше закопчано докрай и той зърна черните панталони и златистия пуловер, който обгръщаше формите ѝ. Косата ѝ беше събрана назад в спретнат кок, а от ушите ѝ висяха големи златни халки. Сърцето на Бен подскочи и му напомни твърде обезпокоително за времето, когато беше на годините на Хана и всяка красива жена имаше това въздействие — като че светкавица го удря право в сърцето.

— Човек би предположил, че ако някой е строител от двайсет години, ще се сети да залее с цимент колоната, след като я набие — Нола говореше високо привидно, без да се обръща към определен човек, и клатеше невярващо глава, но погледът ѝ оставаше прикован в неспособния бригадир.

Бен чувстваше недоверието и любопитството ѝ, но като подаде първия сервис, тя успя да го извади от равновесие. Едно на нула за Нола.

— Откъде знаете толкова за строителството? — Бен съобразяваше бързо. — Мислех, че на строителната площадка архитектите само проверяват дали проектът им се изпълнява както са го замислили.

Този път тя погледна право към него и се усмихна.

— Бившият ми съпруг работеше в строителството, за да се издържа докато учи. Харесваше ми да се навъртам наоколо. Виждате ли, да проектираш сграда като тази, е все едно да караш кола — не е задължително да си механик, но ако някога закъсаш насред път и двигателят ти върти номера, точно това би ти помогнало.

— Прилича на работата в издателство — каза Бен. — Проблемът при редакторите е, че можем да посочим на писателя какво не е наред, но невинаги знаем как да се оправи.

— Само дето ако една книга не е много добра, никой няма да остане без пръст или крак... нито ще загине — Нола се обърна и погледна нагоре към кулата от стомана и бетон, която се очертаваше на фона на небето. — Бен, нали така? Бъдещият заварен син на Грейс Траскот.

Тонът ѝ беше небрежен, но леката руменина по изпъкналите скули издаваше, че го помни.

— Не съвсем — засмя се Бен. — Може и да стана, ако баща ми се нахрани да повдигне въпроса.

Спомни си деня, след като баща му се изнесе от къщи, и как въпреки многобройните стягания на очите, повдигания и опъвания лицето на майка му се превърна в лице на стара жена. Усети прилив на гняв, толкова познат, че беше като земното притегляне, правеше го тежък, безпомощен.

В този момент обаче Нола го погледна с прямота, която го накара да забрави за баща си. Леко примижала, тя като че преценяваше качествата му на делови партньор... или просто се опитваше да отгатне намеренията му.

— Случайно ли минавате, или искате да ме видите за нещо конкретно? — попита тя.

Една пращинка, която се беше закачила на върха на миглите ѝ, погълна вниманието на Бен. Всеки път, когато Нола мигваше, пращинката затрептяваше, сякаш ще падне, но после отново се оплиташе в гъстите ресници. Усети безумно желание да се пресегне и да я махне.

— Сигурно изглежда тъпо — той се мъчеше с всички сили да звучи невинно, — но се надявах, че ще успея да ви убедя да обядвате с мене. — Погледна „Ролекса“. — Имам още час и нещо свободно време.

— Не мога — отговори Нола енергично, но той усети с облекчение, че тя не се опитва да го разкара. — Цял следобед ще бъда заета тук. Мислех да си взема само един сандвич от закусвалнята на ъгъла.

— Може ли да ви правя компания?

— Сигурна съм, че имате по-приятни занимания.

С други думи, остави ме на мира.

— В момента не се сещам нищо друго.

Нола го изглежда остро.

— Не ме занасяйте.

— Вярно е. След такава сутрин с удоволствие бих се разходил чак до Белфаст.

Тя сви рамене и накрая се съгласи:

— Добре, но в заведението, което имам предвид, няма места на закрито. Белфаст може да се окаже по-приятна възможност от седенето навън в това време.

Нола сведе очи надолу и огледа лекото му кашмирено палто. Явно разбираше, че с облеклото си се е погрижил по-скоро за външния си вид, отколкото да му е топло.

Наистина му беше хладно, но не би се отказал от кашмира дори, за да направи впечатление на Нола. Добре че съществува фондът на баба му, помисли Бен, и не е зависим от мизерната заплата в „Кадоган“. Единственият недостатък е, че майка му непрекъснато напомня от коя страна на семейството идват парите.

Петнайсет минути по-късно седеше на пейка на „Рокфелер плаца“, мръзнеше като куче и съжаляваше, че не е провел по-убедителна кампания в полза на масата, удобните столове и бутилката вино. С възхищение отбеляза, че Нола явно изобщо не забелязва студа. Тя нагъваше сандвича с пуйка, като че бяха на пикник по случай Четвърти юли.

Докато я гледаше, Бен забрави за момент студа. Търсеше някакво слабо място, търсеше да види, че опънатата назад и свита на тила коса е поне малко разрошена. Сякаш нещо такова би подсказало, че е уязвима, че има някаква малка пролука, като онова място при мидите, където можеш да пхнеш ножа достатъчно навътре, за да ги отвориш.

Видя, че чашата горещ чай ѝ създава проблеми, и приятелски го взе от ръцете ѝ.

— Ето, дай да ти помогна.

Пръстите му бяха останали топли в подплатените с кожа ръкавици, той ги свали, намери ушенцето на пластмасовия капак и го дръпна.

Нола не му благодари, когато ѝ подаде чашата обратно. Тя седеше, без да мърда, с наведена настрани глава и го гледаше внимателно.

— Благодаря — изрече накрая. — Но защо имам чувството, че тук става дума за нещо повече от обяд на открито?

— Не те разбирам.

— Разбираш ме отлично. Има някакъв номер, само дето още не съм го схванала. Грейс ли те изпрати?

— Не — отговори той откровено. Усещаше ударите на сърцето си. — Виж, може би трябваше първо да се обадя...

Тя докосна ръкава му.

— Не, не, извинявай. Просто... Боже, случвало ли ти се е някога да те събуди в полунощ репортер от Лос Анджелис и да ти досажда с куп нахални въпроси за баща ти? — Не беше в течение, че Бен знае кой е истинският ѝ баща. — Просто всичко това ми е писнало, станала съм много раздражителна, а на строежа ме чакат още сто неприятности, които трябва да оправя с Фред, преди да свърша.

— Не те упреквам, че си напласена — успокой я Бен. — Но истината е, че исках да те видя.

Това действително беше причината да е тук... или поне част от нея.

Нола се обърна и се загледа в група малки момиченца с дебели якета и калцуни, които се изсипаха на ледената пързалка под тях. После пак обърна към него пронизващите си матовозелени очи.

— Защо?

— Трябва ли да имам причини?

Като видя скептицизма, който тя дори не се опитваше да прикрие, Бен изведнъж бе споходен от една луда мисъл. Защо не забрави за писмата и не остави отношенията им с Нола да следват своя естествен ход, какъвто и да е той?

Не. Трябват му, и то много...

— Нима очакваш от мене да приема, че се интересуващ лично от мене, извън евентуалната ми връзка с Грейс? — Тонът ѝ този път беше

остър, недоверчив.

— Да, разбирам как звучи — призна той. — Може би идеята ми не беше чак толкова добра. Наистина не съм много сигурен защо съм тук, само дето те харесвам. Бих искал да те опозная по-добре.

Той отмести очи и погледна многоцветните знамена, които се развяха от върховете на пилоните покрай единия край на пързалката, но усети тежестта на дланта ѝ върху ръката си. Дори през палтото и през вълненото спортно сако отдолу допирът предизвика вълнение в слабините му.

— Не исках да бъда груба — извини се Нола с по-мек глас. — Просто изисканата любезност не е от най-изявените ми качества.

— Липсата на любезност може да е от полза, когато се разправяш с бригадири — пошегува се Бен и остави погледа си отново да срещне нейния. — Сигурна съм, че не ти е лесно с такива хора... нали си жена.

— Справям се.

— Винаги ли си искала да станеш архитект? — попита внезапно Бен.

— Обичах да минавам покрай чуждите къщи и да си представям какво би било да живея в тях — заразказва му тя, като изтупа трохите от скута си. — Когато бях малка, си играех с конструктори вместо кукли. Майка ми... — Нола спря като човек, който е газил из плиткото и изведнъж е изгубил дъното под краката си. Видя колебанието, изписано на лицето ѝ, страха да тръгне към по-дълбокото.

— Докато стана на шест години, моята майка вече ме беше убедила, че магазинът за играчки всъщност е музей. — Бен бързо ги изведе на безопасна територия. — Когато най-сетне установих, че там можеш да купуваш разни неща, пощурях. Върнах си шестгодишната миза за около шест минути.

— Бил си късметлия — отбеляза Нола, като се засмя тъжно. — Родителите ти са можели да те глежат.

— Да... само че татко почти винаги го нямаше.

— Обичаш ли децата? — попита Нола.

— Естествено. — Ако друга жена му зададе същия въпрос, веднага би застанал нащрек... но Нола не подпитваше, за да провери дали става за брак, беше сигурен в това. Тя просто разговаряше. — А ти? Грейс ми каза, че имаш две.

— Две момичета.

— И двете ли ходят на училище?

— Може и така да се нарече.

Бен усети горчивината в гласа ѝ.

— Не изглеждаш много доволна.

— И ти нямаше да бъдеш, ако трябва всеки ден да гледаш как тъпата система на държавното образование смазва децата ти. — Нола смачка хартията от сандвича и я хвърли в книжния пакет до себе си. — О, Боже, не ме карай да започвам тази тема, че ще стоим тук до довечера.

Бен изпита едно непознато присвиване, почувства желание да реши някак част от проблемите ѝ. „Внимавай, Бени — каза си наум. — Не се увличай.“

После докосна ръката ѝ.

— Ще вечеряш ли с мене? — Бен се усмихна. — Това е най-малкото, което мога да сторя: да ти предложа маса някъде на топло.

— Бен, не намирам идеята за добра — Нола наведе глава, така че не можеше да види израза на лицето ѝ.

— Посочи ми една основателна причина.

— Виж, животът ми наистина е сложен... а точно в този момент ти би бил просто още едно усложнение.

— Тоест ще заложиш на мъж, за който не си много сигурна, че му имаш доверие?

— Когато го направих за последен път, се оказах омъжена, с две малки деца.

— Предлагам само вечеря — Бен вдигна ръка. — Дума на скаут.

Почувства как Нола отстъпва.

— Е, предполагам, че нищо няма да ми стане от една вечеря — съгласи се тя. — Но трябва да стане рано. Предупреждавам те, ако ме задържиш след часа за лягане, ще трябва да ме носиш до вкъщи.

Тя пхна чашата от чая в плика и се изправи.

Бен беше едновременно доволен и смутен. Усещаше, че ще е значително по-трудно да се справи с тази жена, отколкото си е представял. Мъжът, който стигне дотам да носи Нола в леглото, помисли той, ще получи много повече от онова, което е спазарил.

— Хубав дом. — След като изкачи последното стъпало към гостната на втория етаж, Бен се огледа и изсвири беззвучно със свити устни.

Едва сега, когато притеснението започна да я отпуска, Нола осъзна колко трудно ѝ е било да покани Бен на кафе след вечерята. Апартаментът ѝ наистина е хубав. А и си го е заслужила, след като цели девет години се задушаваше от съвместния живот с Маркъс.

„Същото ще се случи пак, ако пуснеш нов мъж в живота си“ — предупреди я един злорад глас.

Като стрелка на уред, безпокойството отново навлезе в червената зона, където беше допреди миг, докато се бореше с ключа, който изпусна два пъти, преди да успее да отвори входната врата. Къде ѝ беше акълът, та покани Бен на гости? А и преди това, когато се съгласи с предложението на Флорин да остави Таша и Дани горе при себе си за през нощта.

Вечерята в „Раул“ наистина беше забавна. Но сега... трябва да му каже да си тръгва. Веднага. Преди да си е въобразил нещо. Докъде може да доведе това?

Той всъщност дори не е неин тип — малко прекалено наконтен, твърде самоуверен. Тоест такъв беше на повърхността. Отвътре беше по-различен. В Бен усещаше качества, които липсваха в големите приказки и блясъка на Маркъс. Скрити дълбини... или някаква затаена болка? Не знаеше... а и не искаше да знае. Писнало ѝ беше да се опитва да утешава нараненото малко момче в уж пораснали мъже.

Но, от друга страна, откога не е сядала на бутилка вино с мъж, който може да я разсмее? Кой друг я е карал така да се отпусне, проявявал е очевидно истински интерес към всичко казано от нея?

Дявол го взел. Нола се наруга сама, защото съзнаваше, че няма да накара Бен да си тръгне. Поне не тази вечер. Твърде дълго е слушала Флорин и си е представяла колко лесни са тези неща, все едно падаш от стол. „По-точно, все едно падаш от висока скала“ — поправи се Нола.

— Не е като Парк авеню — отбеляза Нола и се приближи до високите френски прозорци, които гледаха към Двайсет и втора улица. — Според агенциите за недвижими имоти кварталът идвал на мода. Но ако се съди по вида на улици като моята, той вече е бил на мода и е

потънал в забвение. Въпреки това си заслужава, дори и само заради тавана.

Все едно разглежда всичко през очите на Бен, Нола обходи с очи белите стени и високия таван, варосан в синкавобяло, което почти създаваше илюзията, че се намираш в черупката на огромно полупрозрачно яйце, през което тук-там се вижда небето. Старият паркет беше лакиран и оставен гол, само пред камината с резбована полица от слюда имаше постлана светла китайска пътека.

В центъра на стаята, до вградените книжни лавици, стоеше античен люлеещ се стол от явор, на който беше откърмила двете деца. Срещу него, отделен с износен килим от Бухара, имаше нисък шезлонг на бледозелено и бяло райе, покрит с бледозелена памучна дамаска. Този път за разнообразие Флорин беше подредила. Нямаше разхвърляни наоколо играчки и постели, следите от лепкави малки ръчички по масите и стените бяха изчистени.

„И без помощта на екстрасенс Флорин се е досетила, че след вечеря ще покана Бен тука.“

Видя как погледът на Бенджамин се спря на пианото „Стайнуей“, купено почти без пари на една разпродажба, което приятел на Маркъс разглоби и направи като ново. Абаносовата повърхност беше така добре излъскана, че подредените отгоре вместо стария полилей фенери от оризова хартия се отразяваха в нея и, докато Нола приближаваше, се плъзгаха пред погледа ѝ като бледи призраци.

— Свириш ли? — попита Бен. — Извинявай, въпросът е тъп. Не си от хората, които биха притежавали нещо такова само за да се покажат.

— Свирия — отговори тя. — Това изненадва ли те?

„Чистила съм тоалетни, мила съм подове, пазарувах на старата Халидей, за да си плащам уроците, и съм готова да се обзаложа, че тебе богатите мама и татко е трябвало да те насилват.“

— Струва ми се, че нищо у теб не може да ме изненада — каза Бен.

Нола се разкая. Нима е негова вината, че се е родил бял и заможен? Сигурно става раздразнителна с възрастта... или може би просто твърде дълго е била без мъж?

Цяла година, всъщност четиринайсет месеца, ако се броят двата месеца, преди Маркъс да си събере багажа. Но и по-рано, що за

любене е да лежиш под един мъж и да се чувстваш някак унижена.

Но защо тъкмо Бен?

Спомни си вечерята, как я попита дали предпочита италианска или френска кухня, а после призна, че е запазил маси в два ресторанта, за да може тя да избира. След това в „Раул“, вместо да се изфука с избора на виното, той тихо помоли келнера за съвет — макар че явно добре се ориентираше.

Това ли ѝ направи впечатление? Не съвсем. Привлякоха въпросите му какво обича да чете, къде обича да ходи през отпуските („Рим — отговори тя, — но съм ходила там само във въображението си“) и какво мисли за новата сграда с офиси на Източна осемдесет и девета, която стана повод за спорове в града.

Хареса ѝ, когато той с шеги я принуди да признае коя зодия е, а после я накара да избухне в смях с куп измислени качества на Близнаците. Най-хубавото е, че не я докосна. Нито веднъж. Нямаше многозначителни погледи през масата и опити да хване ръката ѝ. Нямаше случайни отърквания о крака ѝ. Нямаше непохватни целувки, докато се качват в колата му.

Може би затова сега го желае.

Най-умното нещо, което може да направи, помисли тя, е да скалпи някакво извинение, да му каже, че кафето ѝ било свършило... или че дъщерите ѝ ще се върнат всеки момент. Или да му каже истината, че е уморена до смърт.

Усещаше, че Бен стои очаквателно до нея. Но знаеше, че ако седне и засвири по нотите на пюпитъра (Шуберт: Емпромтю, Опус 90, номер 3), такова великолепие и чувственост, с нея е свършено.

— А ти свириш ли? — попита го тя.

— Взимах уроци като ученик — отвърна той и прокара нежно пръст по клавиатурата, като изтръгна от нея ромолящ звук, подобен на шум от течаща вода. — Докато майка ми ме хвана да пуша трева с учителя си, господин Ортез. Заплаши, че ще накара да го депортират.

— Майтапиш се.

— Той непрекъснато ѝ обясняваше, че е от Кливланд. Беше роден в тази страна, за Бога. Но тя не желаше да го чуе. Майка ми мисли, че щом името ти завършва на „з“, значи само имаш зелена карта.

Изглеждаше толкова непресторен, облегнат на извивката на пианото, нежна като хълбок на жена. Беше с джинси и синьо-бяла риза, а отгоре сиво вълнено сако, което сигурно струваше една седмична редакторска заплата. Но докато го гледаше как прокарва ръка през косата си, дори по-тъмна и къдрава от нейната, тя зърна онзи поглед на безпомощно момче, заради който сърце не ѝ даваше да го изгони. Проклятие.

Как смее той да постъпва така с нея? Как смее тя да му позволява?

После Нола някак пряко себе си седна на столчето пред пианото, дългите ѝ пръсти намериха звуците и ги пуснаха на свобода в неподвижната, готова да ги приеме белота около нея. По-скоро усети, отколкото видя, че Бенджамин стана много съсредоточен, присъствието му се издължи като сянка, дълга, тънка и остра, която я прорязва. Музиката се заизлива през нея... над нея... изпълни въздуха със сладост.

Нола вдигна очи, за да срещне неподвижния му бистър поглед и видя, че той я желае също толкова, а може би дори повече, отколкото го желаше тя.

След това Бен застана зад нея, гладките му хладни пръсти се плъзнаха по шията ѝ, палците му се спуснаха по гръбначния ѝ стълб, като галеха всеки прешлен. Тя потрепери. Боже, толкова време мина... твърде много...

Да чака всичко да придобие смисъл, да са се виждали подходящ брой пъти — всичко това няма значение. Тя усети как целува врата ѝ, усети топлината му, приклещена между двете им тела, внезапна и почти съкрушителна. Нола разбираше, че подобно желание... то просто е.

Ниската тиха въздишка на пианото сякаш изпълни тишината, после Нола усети как тя я възнася... как тя и той я прегръщат... всяко движение, всеки дъх прозвучаваше в стаята като нота, завършена и отчетлива. Усети устните му върху своите, меки и треперещи. Вкуси го, но не се сети друг път да е срещала такъв вкус — сладка тръпчивост върху небцето, все едно е захапала зелен плод. Полетя някъде нависоко и дори ако в последния момент бяха отменили присъдата ѝ, това не можеше вече да я спаси.

— Ще постигна ли нещо, ако те помоля да си тръгнеш? — пошепна тя до бузата му, наболата брада дращеше устните ѝ, които боляха и бяха като подути.

— Все едно ще се върна. — Бен се засмя ниско, треперливо, може би, за да прикрие собствения си страх.

Тогавя Нола го поведе към спалнята, без да губи време да пали лампите. Пътят им показваше само отразеният блясък от улицата, който открояваше решетката на прозореца. През килима минаваше пътека от бледа светлина, преплетена с напречници от сянка.

Копчета. Толкова са много, мислеше тя, докато се бореше с ризата му, на която сякаш след всяко откопчано копче израстваше ново. Най-накрая, когато усети студения метал на катарамата под пръстите си, тя си представи, че е Бен, и проникна в мозъка му. Желаете я, нямаше търпение да приключи този непохватен любовен танц. Тежестта в корема ѝ се спусна бързо надолу и запали внезапна, плашеца горещина.

„Вече няма връщане назад.“

— Сега ти — каза той тихо, хвана пуловера ѝ и го измъкна през главата ѝ, през вдигнатите ѝ ръце.

Разкопча суетиена ѝ с лекота. Нола затвори очи, когато той започна да гали гърдите ѝ, първо с ръце, нежно, като опитваше с длан тежестта им, а оставяше пръстите си да се плъзгат по все по-твърдите зърна. После с уста.

Боже. О, Боже. Дали Маркъс някога я е докосвал така нежно? Било ли ѝ е някога така приятно? Никога... никога...

— Трепериш — каза той.

— Не ми е студено. Просто...

— Разбирам.

— Аз не ги мога много тези неща, Бен. Не се впускам в любовни авантюри.

— В момента изживяваш една любовна авантюра.

— Не съм подходящата жена.

— Ако искаш, ще спра. Това ли искаш?

— Целуни ме. Моля те, просто ме целуни.

Ръцете му я обгърнаха, без да искат, без да търсят, просто ги имаше. Телата им прилягаха свършено, точно, като длани, притиснати

за молитва. Тя насочи пръстите му да се плъзнат между краката ѝ и го чу да стене, докато с пръсти влизаше и излизаше от нея.

Облада я до стената, при целия ѝ метър и осемдесет, ръцете му обгръщаха дупето ѝ, почти я вдигаха, тя обкрачи стегнатите му бедра и изви таза си, докато той влезе в нея... и започна да я люби...

Чу как някой извика и после осъзна, че е била самата тя.

Тъмнината стана кухня и сива, странно бучене изпълни ушите ѝ. Точици светлина затанцуваха зад плътно затворените ѝ клепки.

Топлината в корема сякаш я изпълни, тръгна нагоре, докато накрая започна да струи през върховете на пръстите ѝ, през кранчетата на косата ѝ, като слънчеви лъчи.

— Нола, Нола — стенеше той отново и отново името ѝ.

Като потрепери от наслада, толкова изтънчена, че граничеше с болката, тя се изви да посрещне последния тласък, усети как той я блъсна като юмрук от топлина толкова силно, че черепът ѝ изпука от удара в стената, а в устата ѝ се появи сладък, метален вкус на кръв.

Нола помисли, че ако в този миг умре от прекалено многото, дошло наведнъж, ще съжалява единствено, че не може да го повтори.

Бен изчака, докато легнат един до друг на леглото, и дишането им се успокои. Изчака, докато умът му се проясни, и си спомни защо е тук, защо трябва да възстанови самоконтрола си, преди топлината, която грее в него, да се е превърнала в нещо друго — нещо, което не умее да овладее.

Докосна косата ѝ — мека и еластична като млада трева. Тя и ухаеше сладко като трева. Бен усети как нещо се раздвижи в гърдите му и го изпълни лекота, подобна на изпълнен със слънце въздух.

Господи, хубаво беше с нея. Не си спомняше някога да е било по-добре.

Тя беше всичко, което липсваше на безкрайния поток жени, с които беше ходил. Силна, но нежна, хладна на допир, но гореща под повърхността. Не можеше да понася жените, които му се увиваха след края и досаждаха с: „Как беше, хареса ли ти? Наистина ли ти беше хубаво? Ами като те докоснах там долу, как беше?“

Нола мълчеше, чуваше се единствено дишането ѝ.

Тя не заслужава това, него. Какво, по дяволите, върши? Как би могъл да изпълни сега плана си?

Усети, че отново се възбужда. Господи. Трябваше да се възпре, за да не я целуне, да я прегърне и да започне отново да я люби.

— Добре, нека поговорим за това — заговори тихо и се обърна към светлия полумесец, който проблясваше на тавана. — Да си кажем всичко открито. Все още ме подозираш въпреки всичко, което ти казах. Защото съм този, който съм. Заради Грейс може би и заради баща ми. Ако не поговорим за това, няма да можем да продължим нататък.

Тя въздъхна дълбоко.

— Амин — чувстваше дъха ѝ до бузата си. — Бен, ще бъда откровена с теб. За мене никога не е било като този път. Никога. Но ако си тук заради нещо извън това, което виждаш да лежи до тебе, значи всичко е свършено. Тук и сега. Все едно никога не се е случило.

— Нола, няма да те лъжа. Знам коя си, Грейс ми разказа. — С периферното зрение видя как го погледна стреснато, но преди да успее да проговори, той стисна леко китката ѝ да я спре. — Не е това, което си мислиш. Тя беше изпаднала в шок, а аз случайно се оказах до нея, това е всичко. Не е там причината да дойда при тебе днес — излъга той, а кръвта бучеше в ушите му като далечен прибор.

Очите на Нола проблеснаха в тъмнината.

— Трябва да ти е разказала и за писмата на баща ми.

— Да — нямаше смисъл да отрича.

— Ако ти ги връча още сега, ще те видя ли някога отново?

— Това не е въпрос — отвърна Бен. — Звучи по-скоро като обвинение.

— Е?

— Не е възможно да мислиш, че затова съм тук, не и след... — Бен преглътна с мъка и внезапно се почувства като най-голямото лайно на света. Но нима е толкова ужасно, че се стреми да получи каквото желае? Никому не причинява зло, пък може би ще успее да запази връзката им. Пое си въздух. — Нола, истината е, че пет пари не давам за писмата на баща ти. Но понеже обсъждаме темата, ще ти каза аз какво мисля.

— Слушам.

— Скрый ги добре. Пази ги.

Знаеше, че тя очаква да чуе тъкмо обратното, и от рязката въздишка до себе си разбра, че я е объркал.

— Ами ако си променя мнението и реша да ги публикувам?

— Пресата ще разпъне Траскот на кръст. Това ли искаш?

— Те и без това го правят. Може би ако хората разберат защо е трябвало да прикрие истината за Нед Емори, че не е било само политическа необходимост, но и морална... Той наистина радеше за гражданските права, Бен. Това не бяха само думи.

Бен осъзна, че Нола защитава неговата позиция, и за миг с тревога се запита кой кому поставя капан.

— Ти да не си решила да помогнеш на Грейс? — попита той и сърцето му се качи в гърлото.

— Не, не това искам да кажа — тонът ѝ беше тревожен.

— Не е моя работа — продължи той предпазливо, — обаче сигурно ще бъде добре да поговориш с някого, преди да вземеш решение.

— Като например?

— Не знам. Юрист вероятно. Може да извлечеш и някаква полза.

— Това няма нищо общо с парите! — Нола заговори рязко, почти гневно. После въздъхна. — Не че малко допълнителни пари няма да ми дойдат добре. Но по-скоро ще продам всичките си притежания, отколкото да взема пари за писмата.

— Аз само казах...

— Е, виж какво, няма смисъл да обсъждаме това — прекалено е сложно — прекъсна го Нола.

— Същото каза и за мене.

Тя се обърна да го погледне и челото ѝ се смръщи.

— Да не се опитваш да ме объркаш, Бен? Затова ли са всички тези въпроси и отговори? — гласът ѝ беше мек, но посланието стана ясно: „Зарежи това.“

Той се претърколи и се подиря на лакът, така че да гледа към нея.

— Направи каквото е най-добре за тебе, Нола. Каквото и да е то.

Тя сграбчи рамото му, пръстите ѝ се забиха в плътта му с изненадваща сила.

— Така говореше и бившият ми съпруг. Само дето според него най-добро за мене е онова, което иска той.

— Аз не искам нищо от тебе.

Докато я гледаше, докато съзерцаваше светлата извивка на рамото на фона на косата, разпиляна по гърба ѝ, Бен почти повярва в собствената си лъжа. Почувства прилив на нежност... съпроводена от почти задушавашо усещане за обвързаност. Господи. Какво върши? С какъв акъл, за Бога, се обвързва с тази жена? Надяваше се, че печели предимство пред нея... ами ако беше тъкмо обратното? Не го е заложила нарочно, но той положително е попаднал в някакъв капан. И може изобщо да не поиска да се измъкне.

Чаршафът изшумоля, когато тя се обърна с лице към него.

— Хайде тогава да ме любиш отново — каза Нола с дрезгав глас и прокара хладна, дългопръста ръка по стомаха му, като накара кожата му да настръхне. — Ако ще бъда мамена... нека поне съм двама измамена.

— Искях да видя лицето ти, когато ти го кажа — обясни Нола на Грейс. — За да разбере дали ти не си подучила Бен. — Резкият накъсан смях приличаше повече на хрип. — Сега имаш вид на човек, който току-що е глътнал нещо прекалено горещо.

Седяха на маса в ресторанта на „Грамерси Парк хотел“, където Нола покани Грейс да се срещнат на закуска. Не се бяха виждали и не бяха разговаряли от два дни, откакто Грейс беше отишла да види Нола. Ако Бен не ѝ беше дал повод, щеше ли сега Нола да е тука?

„Признай си — каза си Нола, — нима не беше любопитна да видиш как се справя Грейс с бомбата, дето ѝ пусна?“

Допълнително нервна я правеше и фактът, че оставаха дни до обявяването на резултатите от конкурса за проект на библиотеката „Траскот“. Нола повярва на Бен, когато ѝ каза, че не преследва писмата на майка ѝ — иначе защо ще я кара да не ги дава? Ами ако Грейс го е изпратила да я шпионира? Ами ако той случайно открие, че от името на фирмата ѝ е включен неин проект? Този риск не може да поеме.

Снощи, след като Бен си тръгна, мислите ѝ стигнаха задънена улица, тя рухна и се обади на Грейс. Твърде късно осъзна, че минава полунощ, но за щастие Грейс още не си беше легнала.

Сега, на ясната дневна светлина, като видя как Грейс внезапно като че забрави какво да прави с вилницата в ръката си, Нола изведнъж изпита увереност, че Грейс не би могла да ѝ погоди такъв номер.

— Бен? — попита Грейс с глас, който не беше много по-силен от шепот.

— Ти си му казала за писмата, нали?

Въпреки очевидната невинност на Грейс Нола не можа да се въздържи и я попритисна малко.

Зачака с надеждата, че е сгрешила по отношение на Грейс. Но Грейс не се засуети, а срещна погледа ѝ очи в очи.

— Боя се, че да. Но ти не мислиш...

— Нищо не мисля. Засега. Просто питам.

Грейс поклати глава и остави вилицата на масата.

— Бих искала да съм в състояние да ти помогна. Истината е, че не познавам Бен особено добре. Той рядко се мярка, когато съм с баща му.

Нола започна да бode в чинията с пържени яйца, като изведнъж откри, че вече няма апетит. Какво е очаквала? Подписано признание? Очевидно Грейс е в неведение също като нея. Не само по отношение на Бен, а и за много други неща.

— Истината е — повтори и тя, като се засмя напрегнато, — че ти и мене не познаваш особено добре.

— Все още се опитвам да свикна с мисълта, че си ми сестра.

— Малко трудно за преглъщане, нали?

Грейс ѝ се усмихна предпазливо.

— Вече е по-лесно. Имах време да помисля.

— И?

— Нола, бих искала да станем приятелки. Не знам какво значи това в нашия случай. Дори не знам дали е възможно. Но бих искала поне да опитаме.

Нола усети как нещо я стисна за гърлото и разстилането на салфетката върху скута изведнъж погълна цялото ѝ внимание. Дори с наведена глава усещаше погледа на простодушните очи на Грейс, усещаше, че те чакат отговор. Вдигна глава:

— Май ще трябва да изминем доста път.

— Не думай — Грейс се усмихна широко.

— На това място ли трябваше да скочим и да се прегърнем? — попита със сарказъм Нола и с безпокойство усети, че май вече става приятелка с Грейс. Облегна се назад и скръсти ръце пред гърдите си.

— Ела на себе си.

Но по блясъка в очите на Грейс Нола разбра, че тя всеки момент може да заплаче.

— Подай ми солта — помоли Нола.

Ако това беше филм, помисли тя, камерата сега ще даде солницата в едър план и ще покаже как пръстите ни се докосват, докато тя ми я подава. Голяма символика.

Но ако някой в дискретно осветената стая с колосани бели покривки и атмосфера на залязващ разкош проявеше любопитство и погледнеше към масата им, би видял само как две добре облечени жени се усмихват като от споделена шега. Никой не би отгатнал, че са сестри.

[1] Бар-мицва — церемония, при която 13-годишното еврейско момче получава статус на възрастен и поема отговорността на моралните и религиозните си задължения. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не знам, Джек, но просто някак не изглежда редно. — Грейс наведе глава и пъхна ръце в джобовете си, когато леден порив на вятъра профуча по Осма улица. — Днес разказвам на Бен, че Нола ми е сестра, а утре той тръгва с нея.

Прибираха се от Кино 80 на Сент Маркс плейс, където бяха гледали „Изчезването“. Грейс обожаваше Хичкок, но напрежението в собствения ѝ живот ѝ попречи да му се наслади. Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Нола и Бен.

Защо Бен нищо не каза, питаше се Грейс. Защо е толкова потаен?

— Трябва ли да има причина? — попита безгрижно Джек. — Тя е пленителна жена и е привлякла вниманието му, не виждам какво толкова странно има тук.

Изведнъж тя му се ядоса... за това, че махна с лека ръка на всичко това, и защото не обръща никакво внимание на студения вятър, който я караше да трепери от студ въпреки дебелиите ръкавици, чорапи, ботуши.

— Не че обвинявам Бен в нещо — каза тя. — Просто съвпадението е малко странно.

— Не ти ли стигаше толкова Хичкок за тази вечер? — попита Джек с онзи познат негов смях, който беше призван да ѝ повдигне духа. Но после, когато видя, че тя говори сериозно, добави: — Добре тогава, искаш да знаеш какво мисля? Ако оставим за момент Бен настрана, мисля, че още изпитваш противоречиви чувства по отношение на Нола. А също и по отношение на баща ти.

Джек е прав, помисли тя. Още не е преодоляла гнева, който изпитваше към баща си. Колкото и да се опитва да погледне фактите от всички страни, колкото и да се опитва да го оправдае, той все пак ги беше измамил.

— Просто се чудех — въздъхна тя — какво е това, което е получавал от Маргарет, а майка не е могла или не е искала да му даде.

— Може би тя е имала нужда от него.

— Какво искаш да кажеш?

— Тъкмо това. От всичко, което си ми разказвала, излиза, че майка ти е жена, която може доста добре да се оправя сама. Може би на баща ти му е харесвало някой да има нужда от него.

Грейс обмисли думите му.

— Може да си прав — каза бавно. Махна косата от лицето си, но вятърът веднага пак я издуха. — Не съм сигурна дали майка някога е имала нужда от някой друг, освен от себе си. — Тя вдигна ръка. — Не ме разбирай погрешно: в много отношения това е възхитително качество. Винаги съм знаела, че мога да разчитам на майка, че някой ще се погрижи за всичко, че тя държи нещата в ръцете си.

— Ръководеше не само големите неща — като да помага на татко в кампанията за преизбирането му, — но се грижеше завесите да са изпрани, градината да е наторена, формулярите за ваксинация да бъдат изпратени навреме в училището, да се подменят налчетата на обувките, а всяка Коледа хората до един, като се почне от възрастния пощальон и се стигне до момчето, което им носи вестника, да получат парче от кейка със стафиди на Нета и нова десетдоларова банкнота.

— Е, Маргарет също беше делова жена, що се отнася до работата ѝ в службата. Но ако съдя по думите на Нола, тя наистина се е осланяла на татко. Имала е нужда от него по начин, по който майка не би могла, дори да се беше опитала.

Джек помълча един-два мига, после каза:

— Хубаво, но се съмнявам, че майка ти ще приеме тази теория. Решила ли си какво ще правиш, когато тя пристигне?

— Не — отвърна Грейс, също толкова притеснена от всичко това, колкото и през първите няколко часа след разкритието на Нола. — Знам обаче, че ако ще разказвам историята на татко, трябва да я разкажа цялата.

— Ами ако Нола не си промени решението за онези писма?

Не беше нужно да ѝ напомня, че Корделия Траскот ще докара „Кадоган“ до просешка тояга в съда, ако публикуват нещо за баща ѝ и Маргарет, без да могат да го докажат.

— Този проблем ще го решим, когато стигнем до него — заяви твърдо Грейс. — Джек, отклоняваме се от темата...

— Така ли? — той обгърна раменете ѝ с ръце.

— Майка ми няма нищо общо с връзката на Бен с Нола. — Джек я ядоса не само защото ѝ напомни, че майка ѝ ще пристигне точно след

пет дни, а и защото се държи с нея като с Хана, когато тя се цупи. — Само, моля те, не ми казвай, че си въобразявам.

Джек махна ръката си.

— Добре тогава, какво точно мислиш, че става между Бен и Нола?

Въпреки оглушителния трясък от касетофона на голямата компания, която вървеше по Осма улица, тя долови появилата се в гласа му хладина.

— Нола изглеждаше... Е, не се е впускала в подробности, но от държането ѝ личеше, че не просто го харесва.

Джек сви рамене и прокара пръсти през развяваната си от вятъра коса.

— Не е първата. Помня, че когато Бен беше в гимназията, се наложи да прокараме втори телефон, за да поемам обажданията на всички момичета.

— Да, добре, но защо точно тя? — Докато минаваха покрай една пицария, Грейс се загледа през витрината как един мургав мъж с набрашнени до лактите ръце ловко подхвърли лист тесто във въздуха. — Не ти ли изглежда странно, че се е насочил към Нола? И то в какъв момент — все едно разкритието, че сме сестри, е предизвикало този негов неочакван интерес. Не мога само да разбера защо. Какво би могъл той да спечели от това?

— Трябва ли винаги да има някаква полза? — попита Джек и този път остротата в гласа му беше явна. — Не може ли едно такова нещо просто да го има?

— Искаш да кажеш, както е в нашия случай? — думите изскочиха сами от нея, примесени със сарказъм.

Грейс потрепери. Знаеше, че трябва да прекрати този разговор... веднага, преди да се е отклонил към още по-опасни въпроси. Но последния път, когато притисна прекалено Джек — по време на коледната им разходка през снежната гора — заряза темата. Не може и няма да направи същото сега дори Джек да е доволен от положението на нещата и да иска да продължат по същия начин, като живеят едновременно в два апартамента, без никъде да се чувстват напълно у дома си.

— Мислех, че говорим за Бен — той се усмихна и протегна ръце към нея.

— Говорехме. Но вече не говорим — Грейс се дръпна от него, за да си избърше носа, който течеше от студа. — Ох, Джек, ти просто не разбираш, нали? Нищо не стои на едно място, особено пък връзките между хората. Или плуваш, яли потъваш, а точно сега ми се струва, че потъваме.

— По-добре ли е да се втурнеш към нещо, за което не си готов?

На Грейс ѝ се доплака. Как може един толкова интелигентен човек да е толкова упорито тъп? В същото време я заля вълна от паника, Джек не се опитва да я успокои, че все някак всичко ще се оправи. Този път обаче гневът надделя над безпокойството.

— Искам да се оженим, Джек. Прекалено съм стара да затъвам в някаква игра на гаджета, която май ме върви наникъде.

— Грейс... — заговори той.

— Да, знам, Джек — въздъхна тя, — винаги си бил сто процента честен с мене. Но точно сега те карам да поемеш риск. С мен. С нас. Можеш ли да го направиш? Или само си губя времето?

Джек закова на място и се завъртя към нея, лицето му беше зачервено, но не само от студа, очите му блестяха на светлината на уличната лампа.

— Това ли значи всичко за тебе... губене на време?

Никога не го беше виждала така вбесен, поне не заради нея.

Грейс изпита усещането, че леден шиш я промушва през гърдите.

— Не изопачавай думите ми — каза тя, като се прегръщаше с ръце, за да спре да трепери. — Знаеш какво исках да кажа.

— Грейс, нищо не изопачавам. Ти си тази, която не цени поднесеното на тепсия. — Раменете му под дебелото палто сякаш изведнъж се бяха привели с няколко сантиметра. — Нека засега не говорим за това, а? В момента не му е и времето, и мястото.

— А кога ще му дойде времето? — попита тя задъхано и почти беззвучно и сама се намрази, задето звучеше толкова отчаяно.

— Не знам — отговори Джек, от което Грейс нито беше удовлетворена, нито знаеше повече от преди.

Когато Грейс си влезе вкъщи, телефонът звънеше, но тя не искаше да го вдига, въпреки че Крис не си беше у дома. Сигурно

звънеше от доста време и ако избърза да се обади, точно в този миг човекът от другия край на линията положително, както става винаги в такива случаи, ще затвори. Не беше настроена за още трилъри. Който и да е, нека се обади отново.

Но телефонът продължи да звъни дори след като си съблече палтото. Почуди се дали Крис не се обажда от съседите долу, за да пита може ли да остане у Скъли. Закрачи бързо към бюрото, обградено от рафтове с книги, и вдигна слушалката.

— Да?

— Грейс, здравей, тъкмо мислех вече да се откажа — посрещна я гладкият глас на Уин.

Усети как веднага се напруга, всеки нерв се изопва.

— Тъкмо влязох. Май съм забравила да включа секретаря.

— Крис няма ли го?

— У Скъли е. Сигурно са погълнати от някоя нова компютърна игра. С него ли искаше да говориш.

— Не... с тебе. Цяла седмица се опитвам да се свържа.

— Знам, чух съобщенията. Уин, съжалявам... напоследък бях много заета.

Всъщност го беше отбягвала. Заради разкритията на Нола — не се чувстваше готова да разкаже случилото се на Уин. Но сега този негов глас Капа Алфа, разпален като по времето, когато бяха в колежа, я накара да си спомни старите фотографии, стария живот, далеч не съвършен, но покрит от времето с по-нежна патина.

— Нямах ли време да се видим за по едно?

— Уин, страшно е късно. При това току-що се върнах. За майка ли става дума?

— Не съвсем.

В слушалката чуваше чистия сладостен глас на Емили Харис — албума, който си пускаха непрекъснато, когато още бяха женени. Дори се хвана, че чака онова място, където плочата беше издраскана и се получаваше все едно Емили хлипа.

Грейс въздъхна.

— Добре. Но съвсем за малко.

— „Клер“. Двайсет минути.

И затвори телефона.

Петнайсет минути по-късно Грейс седеше на една от малките масички до прозореца в „Клер“, чакаше Уин да се появи и се питаше какво прави тук. Не я беше изнудил. Познаваше достатъчно добре бившия си съпруг да знае, че ако крои нещо, ще измисли повод да я види.

Тъй че какво иска?

Върна се мислено към медения им месец в Мацатлан. В ума си виждаше Уин, застанал на разклатения дървен кей, да гледа надолу към водата, която блестеше с всички цветове на дъгата, когато си изпусна слънчевите очила при слизането от моторния катер. После, преди да успее да го спре, го видя да се гмурка — с все бермудите, ризата и чорапите. Шумната група селяни, които стояха там и бърбеха на испански, го забелязаха как изплува, от слегналата се коса се стичаше примесена с петрол вода, поемаше си въздух и отново се устремяваше към дъното... и после пак. След като се гмурна три пъти, тя започна да му крещи да спре. Спри! Та това са просто едни слънчеви очила, за Бога. Но Уин продължаваше. Надолу, надолу. Докато най-сетне излетя на повърхността с вдигната високо ръка, стиснал в юмрук слънчевите си очила, а селяните се развикаха одобрително — като че беше извадил от дълбокото някое от децата им.

— Изпреварила си ме.

Грейс се загледа в сините очи на Уин с весели бръчици около тях, докато той се настаняваше на срещуположния стол. Погледна си часовника и установи, че от обаждането му са минали точно дваайсет минути.

— Аз живея наблизко — отвърна тя, — но на теб трябва да са ти пораснали криле, за да успееш да пристигнеш дотук толкова бързо.

— Взех метрото.

— Откога се возиш на метрото? — Грейс се засмя. Докато бяха женени, Уин непрекъснато обясняваше колко е опасно метрото, как тя просто си проси да я нападнат и да я ограбят.

Той сви рамене. Изглеждаше изненадващо спретнат, като се има предвид колко трябва да е бързал, за да дойде бързо.

— Ако ти бях казал четирийсет и пет минути, щеше да ми откажеш.

— Вероятно — тя потисна една прозявка.

— Грейс, трябваше да те видя. — Сега той не се усмихваше.

— Трябва да е доста сериозно, щом не можа да ми го кажеш по телефона. Нещо ми подсказва, че наистина се отнася до майка. Тя ли те накара да ми се обадиш?

Уин поклати глава и поръча джин с тоник на келнерката, която изникна до масата им.

— Говорих с нея снощи. Тя се съгласи да отложи всякакви юридически действия, докато двете не седнете да си поговорите.

Грейс усети, че се размеква.

— Уин, ценя всичко, което си направил. Знам, че не е лесно да накараш майка да се вслуша в чуждо мнение.

— Правя го заради теб, Грейс. Може да не сме женени вече, но това не значи, че не ме е грижа. — На светлината на свещта, която просъскваше в стъклената чаша в средата на масата им, очите му като че заискриха още по-силно. Да не би Уин всъщност да мисли?...

— Знам, че е така — успокой го тя, като внимаваше тонът ѝ да е единствено приятелски.

— Наистина ли? — Той сложи ръка върху нейната, пръстите му притиснаха нейните с разгорещена настойчивост.

Грейс беше завладяна от странното усещане, че това вече го е преживяла, че по някакъв начин все още са женени.

Почти все едно Уин е направил магия. Създаване на предпоставки да се предположи съществуването на интимна близост. Разбираше го с ума си и често успяваше да предугади ходовете му — ще се протегне да махне от бузата ѝ кичур коса или да оправи яката ѝ, докато чака Крис на вратата, ще започне разсеяно да преглежда пощата, която е оставила на малката масичка в антрето. Но макар да знаеше, че не трябва, понякога се хващаше на номера. Не казваше нищо, дори почти не забелязваше, когато той отиваше до хладилника да си вземе нещо за пиене. Оставяше да минат безнаказано реплики като: „Тази брава ми изглежда несигурна, защо не извикаш някой да я погледне?“

Преднамерени ли бяха? Трудно е да се разбере. За Уин беше съвсем естествено да получава каквото поиска. Ставаше от само себе си, също като дишането.

— Уин, не бих искала да се заблуждаваш за...

— Ще бъда откровен с теб — прекъсна я той. — Наистина имам егоистични мотиви. Имам нужда да разбера дали... Боже, дори не мога

да го кажа. — Гласът му секна и тя забеляза проблясването на сълза в очите му.

Досега беше виждала само веднъж Уин да плаче, когато му каза, че го напуска. Тогава почти промени решението си и се съгласи да остане. Може би наистина я обича, помисли тя тогава. Може би трябва да даде още един шанс на брака им.

Спомни си как изглеждаше тогава, седнал на креслото пред нея, увесил от мъка глава. Отнякъде върху разрошената му коса падаше светлина, толкова ярка, че все едно се излъчваше от него — една златиста лампа, която хвърля отблясъци върху лакирания паркет на пода, докато тя се обръща и се отдалечава към вратата.

От самия ден на раздялата им той не криеше, че би искал да я върне при себе си. Тя не разбираше единствено защо. Всъщност той има нужда от жена, която ще очаква да получи от него само възможност да го боготвори. Може би Грейс е била такава жена, когато се венчаха... но той би трябвало да знае, че вече е по-различна.

От това не следва, че в някои отношения той не ѝ липсва. Или може би ѝ липсва споделеното им минало — не само спомените за първите дни от брака и за израстването на Крис. Липсваше ѝ възможността да танцува на песни от шейсетте години с някой, който знае стъпките и дори може да изпее думите. Да гледа „Събота вечер на живо“ с някой, който хваща всички шеги. Някой, който ще разбере за какво става дума, ако използва стара жаргонна дума.

Джек изобщо не е чувал за „Муди блус“ и макар да е бил против войната във Виетнам, никога не е участвал в демонстрация. Когато нейното поколение е гледало детското пред телевизора вкъщи, той е зубрил в „Йейл“. Рядко слуша друго, освен класическа музика и стари шоу — парчета и смята, че „Стратокастър“ е нещо, с което се коси поляната. Единственото определение, което можеше да даде за „тава“, е съд, в който се пече яденето във фурната.

Дори да си лудо влюбена в някой, помисли Грейс, може да си с него и пак да се чувстваш малко самотна.

Тя издърпа ръката си изпод пръстите на Уин и попита с нисък глас:

— Защо правиш това, Уин? Защо сега?

— Забрави ли кой ден сме? — на свой ред попита Уин.

Грейс изведнъж се сети и за момент се изуми, че е могло изобщо да ѝ изхвърчи от главата. Дори и след развода винаги беше отбелязвала този ден, макар и единствено наум.

— Годишнината ни. Ох, Уин, наистина бях забравила.

— Този гаф не го ли прави обикновено съпругът?

— Уин...

— Да, да — той вдигна длан. — Вече не съм ти съпруг. Непрекъснато го повтаряш. Да можех само да го повярвам.

— Виж, трябваше да ми кажеш по телефона. Ако знаех...

— ... нямаше да дойдеш — довърши той вместо нея.

— Няма смисъл да се връщаме към миналото. Каква полза?

Уин обаче се усмихваше.

— Спомняш ли си, Грейс? Как се счупи колата на органиста и той закъсна с двацет минути? Ти искаше да започваме. Но аз просто не си представях как може да влезеш в църквата без музика.

— Нямаше да е съвсем тихо — тя също се усмихна. — Не би могло да бъде, защото майка ти ревеше толкова силно, че едва не наводни сградата.

— Добре че най-накрая той се появи. Ако бяхме чакали още, сестра ти щеше да те прежени.

— Сиси наистина страшно си падна по тебе — призна Грейс със смях. — Почти ми стана мъчно за Бийч, като гледах как непрекъснато се влачи след тебе, макар че тогава с Бийч бяха само гаджета.

— Съмнявам се, че Бийч е забелязал нещо. Беше прекалено зает да сваля моята сестра.

Келнерката донесе поръчката и те започнаха да пият мълчаливо.

Грейс едва беше преполовила чашата си, когато я бутна настрана и стана.

— Трябва вече да тръгвам — каза тя на Уин.

— Чакай — той сграбчи леко китката ѝ с влажни пръсти. Отблизо се виждаше, че очите му са зачервени.

— Уморена съм, Уин. Пък и мисля, че си казахме достатъчно.

— Още едно нещо — устните му се изкривиха в полуусмивка, която ѝ се стори странно привлекателна... дори сърцераздирателна. Грейс проследи как той вдигна чашата си като на каданс.

— Тост — обяви той. — За годишнината ни.

Грейс знаеше, че трябва да си тръгне. Не, не да си тръгне, а да бяга надалеч. Но вместо това усети, че протяга ръката си, която беше тежка и като че се изпъваше цяла вечност, преди да достигне мократа чаша. Вдигна я до устните си и каза с глас, който не приличаше на нейния:

— За годишнината ни.

— Просто пихме по едно питие — обясняваше тя на Крис, докато си събличаше палтото на входа.

Когато се обади у Скъли да каже на Крис, че има среща с Уин, той веднага се развесели и обеща да си бъде вкъщи, когато се върне. Сега, като видя за пръв път от седмици в очите му да свети интерес, тя съжали, че му е казала. Няма смисъл да разпалва надеждите му.

— Чия беше идеята: на татко или твоя? — Крис чак се беше ухилил.

— Негова.

— Така си и мислех.

— Срещата беше делова... просто трябваше да обсъдим едни юридически проблеми.

— Както кажеш — слабичките му ръце бяха скръстени пред гърдите и той се взираше в нея като стар и мъдър гадател, който ѝ предсказва бъдещето с кристална топка. — Но ако пак те покани, да не кажеш, че не съм те предупредил.

— За какво? — попита Грейс, като се мъчеше наистина да изглежда в неведение.

— Татко. Той още не се е отказал двамата да се съберете.

Тя грабна една от възглавничките на дивана и я метна по него. Крис я хвана с изненадваща ловкост и я хвърли обратно към нея, а в гърлото му заклокочи смях като в отдавна пресъхнал кладенец. Грейс се престори, че не забелязва. Ако отбележи факта или го похвали, той ще се прибере обратно в черупката си, а моментът беше прекалено сладък, за да го пропилява.

Искаше да му каже: „Не можем да върнем нещата такива, каквито бяха.“ Но изразът на слабото, неспокойно лице на Крис, което за момент беше станало по-открито, ѝ пречеше да произнесе болезнените думи.

— Не е ли време за сън? — попита Грейс и погледна демонстративно часовника си. — Утре си на училище.

Крис кимна и се затвори пак в себе си. Каза с преднамерена небрежност:

— Мисля дали да не се обадя първо на Хана. Да видя как е.

— О? — Грейс се опита да не изглежда прекалено изненадана. Наистина, Крис и Хана като че добре се разбираха на хижата, но кога са станали толкова добри приятели, че да си звънят по телефона?

— Напоследък нещо е потисната — довери ѝ Крис, като сниши глас и се озърна, сякаш Хана витаеше някъде наоколо и подслушваше. — Не знам, може би се разделя с гаджето си или нещо такова. Нищо не ми е казвала, но... — Крис я погледна с онзи строг критичен поглед, който Грейс толкова добре познаваше. — Мамо, не може да не си забелязала колко затворена е станала напоследък.

Грейс веднага изпита някаква тревога. Не, не беше забелязала. Дали затова и Джек беше толкова затворен тази вечер? Да не би нещо с Хана да не е наред, а Джек да си мълчи, защото смята, че нея няма да я интересува?

— Съжалявам, Крис, май и аз съм била малко необщителна — каза тя. — Ако я намериш, предай ѝ много поздравя.

Поздравя? И двамата разбираха колко смехотворно е това. Най-много, което можеше да се каже за отношенията ѝ с Хана, беше, че след принудителното им съжителство в хижата повече или по-малко са сключили крехко примирие.

Но дали това стига?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Кат? Там ли си още? — Хана натисна още веднъж бутона на телефона, за да е сигурна, че няма да прекъсне. Комбинираните линии можеха да бъдат толкова досадни... особено когато разговорът е бил прекъснат от Крис. Отърва се възможно най-бързо, без, надяваше се, да е била груба.

Слава Богу, чу гласа на Кат.

— Кой беше?

— Никой. Просто синът на приятелката на баща ми. Откак разбра, че не хапя, е заприличал на пораснало пале, което все гледа да ме близне.

— Искаш да кажеш, че си пада по тебе? — Кат беше ужасена.

— Не... нищо подобно — бързо поясни Хана. — Нещо като „аз и така“.

Което, като се има предвид отношението ѝ към евентуалната женитба на татко ѝ с Грейс, не беше много по-приятно.

— Всъщност той просто искаше да ме чуе. Да види дали съм добре.

— Защо да не си добре?

Хана си пое дълбоко въздух. Да каже ли на Кат? В края на краищата Кат дори не забеляза, че нещо не е наред. Все пак тя е най-добрата ѝ приятелка. И умее да пази тайни. Още тогава, в шести клас, дори да ѝ бяха изтръгнали ноктите един по един, тя нямаше да изпорти Линдзи Уебър, че се е съблякла по бельо, защото е играла покер — стриптийз с Роби Бърнс и Скот Търнбъл. При това Кат не харесваше Линдзи.

Хана се вмъкна в розово-зелената си спалня с тапети от Лора Ашли и покривка за легло със същия десен, притисна слушалката до ухото си и бутна вратата с босата си пета. Майка ѝ беше на работа, но Бен дойде да вземе някакъв стол или нещо подобно, който майка му беше дала за апартамента. Хана не искаше да я чуе.

— Работата е там, че... — тя сниши глас — ... мисля, че може да съм бременна.

Хана усети, как у нея се надига ридание, но го преглътна. „Може и да не съм. Може би просто този месец ми закъснява.“

— Ох, Хана — възкликна Кат с толкова тих глас, че прозвуча почти като стенание. — Сигурна ли си?

Хана усети как синусите ѝ се изпълниха със сълзите, които съдържаше.

— Минаха две седмици, а досега никога не ми закъсняваше. Още не мога да повярвам. Искам да кажа, нали, не е като просто да сме го направили, без да използваме нещо.

— Ти и Кон? — Гласът на Кат сякаш идваше много отдалеч, толкова тих, че Хана едва я чуваше, все едно се обажда от Бангладеш.

— Разбира се, че Кон. Какво мислиш, че съм спала с половината училище? — извика тя, изведнъж ядосана на Кат, пък и на целия свят.

— Хана, не бесней. Просто ме зашемети, това е всичко. Чуй, искаш ли да дойда? Би трябвало да се упражнявам с цигулката, но майка няма да каже нищо, ако ѝ кажа, че ми помагаш с някое съчинение или нещо такова. Те са те заплюли за голям мозък.

Как не, помисли Хана. Може да се справи с пословично трудния курс по физика на доктор Блейк, да бие практически всички на кръстословици, да направи цял Ноев ковчег от хартия. Ама като е толкова умна, защо не ѝ стигна акълът да не забременява?

— Благодаря — отговори тя на Кат, но трябва да попълвам молбата за кандидатстване в колежа. — Крайният срок на приема в Йейл изтичаше само след четири дни, а тя дори не е почнала есето. Едва сега осъзна реалността на дилемата си. — Боже, Кат, та аз дори не знам със сигурност дали ще ходя в колеж.

Не беше обмисляла нещата толкова надалеч, но сега си зададе въпроса дали тя, която би легнала пред стачния кордон на защитниците на аборта, ще има куража да прекъсне една бременност.

— Каза ли на Кон? — попита Кат и рязко я върна към първоизточника на всичко това.

— Още не.

Сега, когато го каза на глас, не беше сигурна защо не осведоми Кон. Но, от друга страна, от нощта, когато отиде у тях, с Кон почти не бяха оставали насаме. Винаги бяха с компания, висяха у Тайлър или у Джил, или у Маги, или пък след училище отиваха с тайфата на пица.

Сега Хана се запита дали тя е организираща нещата да бъдат така... или на Кон му е неловко с нея. Тя прибави:

— Няма смисъл да му казвам, преди да съм напълно сигурна.

— Опитала ли от онези домашните тестове? — попита Кат.

— Да — Хана прехапа устни, за да не се разплаче. — Нищо не се появи.

— Ох, значи всичко е наред — Облекчението в гласа на Кат беше огромно. — Не разбирам, Хана. Ако...

— Невинаги показват вярно — прекъсна я Хана. — Помниш ли онова лято, когато работех временно в кабинета на един лекар? Веднъж дойде една жена, която мислеше, че има тумор, защото си направила един такъв тест и той дал отрицателен резултат. Но беше бременна в четвъртия месец, затова ѝ беше толкова голям коремът.

— Боже, колко ужасно! Непременно ще предпочета тумора. Тогава поне на нашите ще им е мъчно, вместо да искат да се откажат от мене със закон.

Изведнъж Хана осъзна от кого крие всичко това. Не от Кон. От родителите си. Най-вече от баща си.

— Защо, мислиш, съм толкова притеснена? — попита Хана. — Ако наистина съм бременна, родителите ми ще трябва да узнаят. Татко... — Тя си пое развълнувано дъх. — Ох, Кат, той винаги ме е смятал за толкова способна и отговорна. Ще се почувствам толкова тъпа. Безнадежден клиничен случай.

— Но ще разбере, нали?

— Да, вярно, за разлика от майка няма да му излезе пяна на устата, но ще... Ох, Кат, толкова ще бъде мил. Също както когато бях на пет години и трябваше да ми вадят сливиците. Въпросът е, че вече не съм на пет, а той ще се държи с мене, все едно съм.

Като притисна телефона до ухото си, Хана избухна в сълзи. Не можеше да се спре. Беше като в някой от онези долнопробни филми от петдесетте години, където девойката „е закъсала“ (винаги го наричаха така, все едно са я хванали да преписва на изпит или да краде от магазина) и би предпочела да я съдят в Нюрнберг за фашистки военни престъпления, отколкото да признае на родителите си, че е забременяла. Хана влезе в банята между своята стая и бившата стая на Бен. Но той отиде в колежа още преди тя да почне училище, та едва си спомняше кога Бен е живял тук. Сега, докато слушаше тихото

шумолене от стаята, която беше станала кабинет на майка ѝ — Бен разместваше мебелите или каквото там правеше — Хана усети раздразнение. Защо Бен идва непрекъснато? Когато майка им го изнудва да ходи с нея на всичките ѝ мероприятия, не може ли просто да ѝ каже го остави да си гледа живота?

Със свободната ръка Хана посегна за салфетка. Кутията беше празна и тя си откъсна малко тоалетна хартия, която се разпадна още докато се опитваше да си избърше носа. Представи си Кат на другия край на линията, просната на леглото в стаята си, и ѝ се прииска приятелката ѝ да е тук. Но, от друга страна, ѝ беше неприятна мисълта някой, дори най-добрата ѝ приятелка, да я види в това състояние — отпусната на тоалетната чиния в тази глупава баня, която майка ѝ беше облицовала с розови мраморни плочки и месингови смесители с формата на скачащи риби. С подпухналото зачервено лице, с топката разкъсана тоалетна хартия, притисната до лицето, за да не ѝ потече носът, тя се почувства като дърта шафрантия, която случайно е попаднала в дамската тоалетна на „Сент Реджис“^[1].

— Виж какво, сигурна съм, че някак нещата ще се оправят... — Кат звучеше толкова нещастна заради нея, че Хана усети нова вълна от сълзи, които заплашваха да прелеят. Ако имаш нужда от нещо, каквото и да е, тук съм.

— Благодаря... но сега най-много имам нужда да стане чудо.

— Да, вярно, но ако Кон вземе да се прави на непукист или нещо от този род, с удоволствие ще го ритна в задника — чу усмивката в гласа на Кат.

— Не виня Кон — предупреди Хана. — Не ме е принудил с пистолет в ръка. Все пак — усети една мъничка усмивчица да се прокрадва в гласа ѝ — благодаря за предложението.

— Слушай, Хана... трябва да вървя — гласът на Кат драматично затихна. — Тъмничарите са пред вратата. По-добре да не ни чуят.

— Да, разбира се. По-късно?

— По-късно.

След като затвори, Хана се наведе над умивалника да си наплиска лицето със студена вода и усети остър спазъм не както когато ѝ идваше мензисът, а високо в стомаха, както боли, когато си тичал много бързо. Тя ахна, сграбчи студения ръб на мраморния плот и зачака да ѝ мине.

От течащата вода и собственото си неравно дишане не забеляза движението, трепнало в огледалото, и не чу звука от затварянето на вратата — тази срещу ваната, която беше за стаята на Бенджамин.

В събота още не ѝ беше дошъл и Хана вече наистина се отчайваше. За да отвлече мисли от проблемите си, се потопи в съчинението за „Йейл“, за децата от 152-ро в Унууд, където беше преподавала след училище миналата година. После се сети за кандидатстудентската такса. Няма смисъл да иска парите от майка си, Натали даде да се разбере, че всички разходи за образованието са територия на баща ѝ.

Обади се у Грейс, където баща ѝ обикновено висеше през почивните дни. Бинго. Крис, който вдигна телефона, ѝ съобщи, че баща ѝ се къпе.

— Кажи му, че идвам веднага — помоли Хана.

Но когато пристигна и си отвори, не завари нито баща си, нито Грейс. Само Крис си беше вкъщи, свит пред екрана на компютъра.

— Здравсти — поздрави я Крис, без да вдига поглед. Хана разпозна играта, която беше пуснал — „Симсити“. Задачата беше с графики да построиш цял хипотетичен град, а после да измислиш как да го управляваш. Едно само не можеше да разбере: как така деца, които още са прекалено малки, за да могат едновременно и да вървят, и да дъвчат дъвка, успяват да управляват цял град, и то вероятно по-успешно от възрастните. Крис май се справя добре, помисли тя, изненадана, че има нещо, с което той се справя добре, за разлика от нескопосаното имитиране на Джеймс Дийн.

— Къде е баща ми? — попита тя, като започваше да се ядосва. — Не му ли каза, че идвам?

Гадно ѝ беше да стои в дома на Грейс, когато домакинята я няма. Хана внезапно изпита желание да хвърли ключа, даден ѝ от Грейс. Не искаше да се чувства част от това място по какъвто и да било начин.

Крис я погледна смутено, а после сви рамене.

— Извинявай. Аз съм забравил.

Хана прехапа бузата си отвътре, за да не се разкрещи.

— Тръгна си преди няколко минути — продължи Крис. — А мама отиде да купи някакви неща в „Балдучи“. Направо се е побъркала

покрай гостуването на баба... нищо че ще отседне у татко. Мама е замислила някаква голяма трапеза за сряда. Направо ще стане Тайната вечеря.

Крис се обърна към нея. В тъмната като пещера стая очите му сякаш запазиха отражение от светлината на екрана, смръщеното му лице я накара да си представи миеща мечка, стресната от святкането на фенер в нощен лов.

Хана се огледа и помисли: „Господи, как може някой да живее така?“ През полузатворените щори се процеждаше сива светлина и открояваше неоправеното легло, до него стол и шкафче, затрупани с боклуци — мръсни дрехи, купища стари комикси, празни кутии от спрайт, прашна на вид колоездачна каска, слушалки от уокмен, оплетени във валмо омърляни ленти.

По принцип не би забелязала тези неща или пък нямаше да ѝ направят впечатление, но точно сега всичко я дразнеше, Крис имаше вид на човек, настроен за разговор, обаче този път няма да се остави да я въвлече в ролята на по-голяма сестра. Понечи да си тръгне, но унилия израз на Крис я спря.

„Самотен е“ — помисли Хана. Хрумна ѝ, че Крис прилича на самата нея: отблъсква хората, а в същото време се надява те да го харесат въпреки това.

— Разбираш ли се с баба си? — попита Хана и издири крайчец от леглото, където да приседне.

Крис сви рамене, но погледът му стана по-мек.

— Да, с мене тя не се държи като с майка. По-рано правехме разни неща заедно, например ходехме до едно езеро, където тя има вила. Само дето сега се отнася с мен, все едно съм сирак — погледът му се разходи из стаята. — Например като ѝ ходя на гости, ми разопакова куфарите и изпира всичко, преди да го прибере. Все едно си мисли, че майка не ме пере, или нещо такова.

— А, знам какво имаш предвид. Моята баба още ми опява да си мия зъбите.

Крис наведе глава и подпря лакти на коленете си, а плешките му щръкнаха под размъкнатата тениска.

— С Нана, баба ми, както и да е, но с мама и татко... — гласът му замря, а после се издигна отново с неочаквана ярост. — Разводът е тъпо нещо.

— Да, в една категория с киселинния дъжд и обезлистването на джунглата.

„И това да си бременна.“

Крис вдигна отново поглед и тя се стресна, като видя, че в очите му блестят сълзи.

— Хана? Може ли да ти кажа нещо?

— Разбира се. Ако искаш.

— Татко иска да отида да живея при него.

— Нищо ново! Нарича се разчекване. През Средновековието са мъчили по този начин затворниците и престъпниците. В наши дни му викат съвместни родителски права.

— Не, искам да кажа, наистина да живея при него. Да се пренеса там. Завинаги.

— Майка ти знае ли? — Глъсът ѝ се сниши, макар че бяха сами в къщата.

Крис поклати глава, изглеждаше по-нещастен от всякога.

На Хана леко ѝ прилоша. Какво би станало, запита се тя, ако утре сутрин на закуска небрежно съобщи на майка си, че се мести при баща си?

Внезапно и болезнено, като отлепяне на лейкопласт, осъзна, че майка ѝ сигурно няма да се трогне особено. Е, да, ще извади кутията с носни кърпички и ще зареве, после ще започне с укорите, ще обвини нея, задето всички, които обича, я изоставят, после ще каже, че татко ѝ я иска само за да отбележи точка в резултата... но истината е, че майка ѝ е толкова заета да издирва антики и тапети и да ходи по безкрайните си благотворителни мероприятия, че, в последна сметка, едва ли ще се трогне толкова, колкото би се трогнала Грейс за Крис.

— А ти какво искаш? — попита го Хана. — В смисъл, ако зависеше само от нас, децата, което никога не става.

— Не знам. — Компютърът зад него издаде тъничък звук като на притиснато в ъгъла мишле. В мътната светлина мониторът му светеше като огромно, фосфоресциращо око. — Това, което искам аз, няма да стане, така че сигурно няма значение.

— Имаш предвид, майка ти и баща ти да се съберат?

— Нещо такова — гласът му издаваше, че се чувства неловко, като дете, което знае, че е прекалено голямо да вярва в дядо Коледа, но въпреки това вярва.

— Искаш ли да знаеш какво мисля? — Хана с изненада разбра, че вече не се чувства толкова нещастна. — Мисля, че решението не трябва да зависи от тебе. Щом като не си сигурен.

— Но ако кажа на татко, че не искам да живея при него, той ще се чувства ужасно. Ще мисли, че обичам мама повече от него.

— А майка ти, тя какво ще помисли?

Крис не каза нищо, само втренчи поглед във върховете на мръсните си маратонки.

Възцари се празно, неловко мълчание. Странно, на Хана й стана мъчно и за Грейс. От онази нощ в хижата, когато Грейс й подари якето, което тя почти не беше сваляла от гърба си оттогава, — чувствата й към Грейс бяха по-объркани от всякога.

Стана и се приближи до Крис. Постави леко ръка на рамото му и непохватно го погали. Няма начин да оправи положението с думи. Но може би Крис просто има нужда да знае, че някой е на негова страна.

Някой, който разбира как точно се чувства.

Хана обличаше коженото си яке, когато вратата се отвори и Грейс влезе. Сърцето на Хана подскочи, после в ума й се промъкна една странна мисъл. Ами ако разкаже на Грейс, че се опасява да не е бременна?

Грейс няма да избухне... пък и така или иначе, мнението на Грейс за нея трябва вече да е толкова ниско, че няма накъде много да се влошава.

„Боже, не мога да повярвам, че си мисля такова нещо.“

— Хана, каква изненада! — Косата на Грейс, която стигаше до нивото на брадичката й, беше разрошена от вятъра, а бузите й бяха поруменели от студа. — Не те очаквах.

Грейс премина покрай нея, натоварена с покупките и Хана усети хладния полъх отвън. Кожата й настръхна, докато наблюдаваше как Грейс стоварва продуктите в кухнята.

Добре де, да й каже ли? Преди да е изгубила кураж?

„Да, ама ако по някакъв начин го използва срещу тебе? Ти не би ли го сторила, ако знаеше нещо толкова пикантно за нея?“

Като осъзна, че вероятно би направила нещо такова, само се почувства по-зле.

— Аз не... Искам да кажа, тъкмо си тръгнах — Хана се запъваше непохватно и смутено.

— Е, добре тогава... няма да те задържам.

Грейс не изглеждаше разочарована, по-скоро май изпита облекчение. Хана имаше чувството, че е излъгана. Преди няколко седмици би се радвала да види, че Грейс най-после отстъпва, но сега... Е, чувстваше се някак отблъсната.

— Мога първо да ти помогна да разтовариш тези неща. Не бързам особено за никъде. — Думите се изсипаха, преди да осъзнае, че ги произнася... и Хана почувства как се напънга, както когато в метрото я заговарят напълно непознати хора. Наистина ли предложи на Грейс помощта си?

Хана разбираше, че Грейс също е слисана. Тя гледеше втренчено Хана над кухненския плот и въртеше на пръст връзката с ключовете. Чуваше се дрънчене, което помагаше и на двете да не се съсредоточават прекалено върху стряскащото предложение на Хана.

— Разбира се — отговори приветливо Грейс. — Още две ръце ще са ми от полза. Не е толкова много, но ако се съди по състоянието, което изхарчих, трябваше да е цял камион. Казвам ти, цените в „Балдучи“ могат да накарат всеки нормален човек да се понесе с писъци към най-близката лудница. Обикновено не пазарувам там, но майка ми ще идва на вечеря... — Тя направи гримаса. — Е, знаеш как е.

Хана слушаше брътвежа ѝ и вместо да се подразни както обикновено, се почувства някак подкрепена. Приказките на Грейс бяха като течение, което даваше на Хана възможност да плава в океана от лоши чувства, вечно кипящи около тях. То я държеше на повърхността, а ръцете ѝ подскачаха нагоре, за да извадят консервите, бурканите и найлоновите торби с мокри зеленчуци и да ги подредят в хладилника или по шкафовете.

— Май ще готвиш нещо наистина засукано — Хана се сети за вечерята тук, когато повърна на пода в банята, и веднага съжали, че не си е държала устата затворена.

— Може и така да се каже — отвърна Грейс, изпъната на пръсти, за да намери място за кутията с ориз на една претъпкана лавица. — Само че повече ще прилича на ритуално човешко жертвоприношение. Разбираш ли, има някои неща, за които никога не порастваш

достатъчно. — Тя хвърли поглед над рамото си. — Родителите са едно от тях.

— Да, знам — успя да се усмихне натегнато.

„Защо се съгласявам с нея?“ — зачуди се Хана. Всичко ставаше прекалено объркано... първо се сприятели с Крис... а сега това.

„Просто ѝ помагам, не е равносилно на световен мир“ — припомни си незабавно.

Накрая, когато всичко беше подредено, Грейс седна на един от високите столове пред плота и прикова Хана с поглед, който съдържаше толкова силно любопитство, че тя изведнъж се смути и се почувства... изобличена. Хана хвърли поглед към коридора с надеждата, че компютърната игра вече е втръснала на Крис, той ще влезе случайно тук и ще я спаси.

„От какво? — запита тя сама себе си. — От някакво тъпо желание да си излея душата пред човек, който вероятно ме мрази? Или от откритието, че Грейс може всъщност да ми даде някой полезен съвет?“

— Благодаря за помощта. Неудобно ми е да те задържам — каза Грейс, като ѝ предостави прекрасна възможност да се измъкне. — Ще кажа на татко ти, че си го търсила.

Не попита любезно за училище или за комитета „Зелена планета“, на който беше председател, не пусна няколко леки намека какви забавни неща могат да правят заедно следващото лято, къде може да отидат. Грейс, без да го казва направо, я подканваше да си върви.

И това не е само днес, осъзна Хана. След онази седмица в провинцията, когато стъпваха на пръсти една около друга, Грейс се държеше с приятна любезност, но нищо повече — не я караше да прави или да не прави нещо, не искаше нищо от нея... просто си съществуваше. Като размисли за това, Хана се зарадва, но в същото време не ѝ изглеждаше напълно редно.

— Грейс? — Хана седна на един стол наблизко, защото внезапно се почувства твърде уморена, та да си ходи. Освен това, къде би могла да отиде. — Някога да си... — тя спря, гласът ѝ неочаквано беше пресъхнал. — Няма значение.

Хана зачака Грейс да я подтикне да продължи. Но Грейс не го направи. Тя просто си седеше, гледаше Хана с невинните си

лешникови очи и си играеше с дългата навита касова бележка, като я развиваше и навиваше около пръста си.

— Това, което направо ме убива — каза тихо, — е кафето. Влизаш, значи, в „Балдучи“, където има дваайсет и пет вида кафе, и стоиш там, докато не започне да ти се струва, че от избора ти зависи съдбата на целия свят. Наистина е смешно, защото аз изобщо не се колебах, когато купувах тази мансарда, макар че тогава беше пълна развалина. Понякога е по-лесно да затънеш от тъпи, дребни неща.

Хана знаеше, че ако Грейс я беше подканила, щеше да се прибере обратно в черупката си. Но сега не можеше повече да се сдържа.

— Мисля, че може да съм бременна — изтърси тя, като говореше на чайника до котлона, сигурно отдавна изстинал, с обвита около дръжката ръкохватка.

Грейс мълча много дълго и Хана реши, че не е чула — или, което е по-лошо, се преструва, че не е чула. Най-сетне попита:

— Говорила ли си за това с някой от родителите си?

Хана поклати глава и усети, че пак се чувства нещастна. Толкова беше странно да се изповядва пред Грейс, като първия път, когато хвана волана в колата на татко си, без да е сигурна, че иска да кара... но и без да иска да спре.

— Няма да питам дали някой така образован и интелигентен като тебе е използвал контрацептиви. Ето защо ще приема, че каквото и да е било, не е свършило работа — каза Грейс равно, без да чете лекция, просто констатираше. — Права ли съм?

— Конрад...

— Не, не приятелят ти. Имах предвид тебе.

— А, е, не съвсем. Искам да кажа, ами, не.

На Хана никога не ѝ беше хрумвало, че презервативът не е непременно достатъчна предпазна мярка.

— Тогава е просто — каза Грейс, която изведнъж заговори отсечено и делово, след което стана да вземе телефона от стената. — Ще се погрижим да не се притесняваш така всеки месец.

— Ами ако съм бременна?

— Щом е използвал презерватив, сигурно просто закъснява... но ако наистина си бременна... ще решаваме този проблем, когато сме сигурни, че съществува. — Тя взе от плота малък телефонен указател в кожена подвързия и започна да прелиства страниците. — Виж сега,

имам страхотна гинеколожка. Тя приема пациенти дори в събота. Ще видя дали може да те вмъкне някъде.

Кацнала на високия си стол, заслушана как Грейс уговаря някаква секретарка да ѝ определи час в последната минута, Хана имаше чувството, че не се е разделила само с тайната си. Беше се отказала от управлението на живота си. Защо не може да действа хладнокръвно като Грейс?

Половин час по-късно Хана лежеше по гръб в лекарския кабинет, където стените бяха боядисани в меко прасковено жълто, с окачени по тях гравюри на майки с деца, а една млада жена със сплетена на плитка отзад тъмна коса нежно я опипваше.

Най-сетне позволиха на Хана, която не знаеше кое у нея надделява, страхът или неудобството, да стане. Сърцето ѝ биеше лудо, докато покриваше колене с еднократната нощница. Опита се да каже нещо, но езикът ѝ беше като надебелял и ѝ беше трудно дори да преглъща.

Докторката я спаси с думите:

— Ще направя и анализ на урината, може да стане направо тук, в кабинета. Но съм деветдесет и девет процента сигурна, че не сте бременна.

Изведнъж на Хана ѝ се зави свят. Ако не беше седнала вече, сигурно сега щеше да ѝ се наложи. Но облекчението се вля в нея като хелий, направи я лека, почти въздухоплавателна. Тя кимна и се опита да се съсредоточи, докато жената, на вид твърде млада да бъде лекарка, ѝ обясняваше как да използва диафрагма. Няколко минути по-късно, след като бяха готови отрицателните резултати от анализа на урината, тя полетя към съблекалнята и успя някак да напъха безтегловното си тяло в дрехите.

Хана влезе в чакалнята, където Грейс седеше и четеше списание, и се опита да се усмихне. Но устата ѝ сякаш беше отделена от останалото тяло, свиваше се и се разпъваше конвулсивно, както проблясва повредена електрическа крушка.

Грейс се изправи. Един поглед явно ѝ каза всичко, което трябваше да знае.

— Искаш ли да чуеш нещо наистина смешно? — попита тя, като освободи Хана от нуждата да говори. — След като изприказвах всички

тези приказки за кафето, ей сега осъзнах, че не съм купила никакво кафе. В онова малко магазинче на ъгъла трябва да има.

Хана почти не проговори, докато не се качиха в таксито.

— Няма да кажеш на татко, нали? — попита тя, когато нов ужас си проправи път през облака на радостната еуфория. — Няма защо да знае, щом всичко е наред, нали?

— Няма абсолютно никаква причина — съгласи се мило Грейс.

— Обещаваш ли?

— Напълно.

Хана се почувства преизпълнена с благодарност. Но после един тих, подъл гласец в мозъка ѝ просъска: „Внимавай. Бъди нащрек. Не се оставяй да те подмами. Сега тя има коз срещу теб и може да го използва.“

[1] „Сент Реджис“ — хотел в Ню Йорк — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В понеделник Бен тръгна рано от работа, за да прибере колата си от сервиза на Десета и Деветнайсета, но докато изчака непохватния механик да приключи с ремонта, вече минаваше шест. Помисли дали да се прибере направо къщи, но реши вместо това да хапне хамбургер в „Емпайър дайнър“ и да хване някоя ранна прожекция в „Триплекс“ на Двайсет и трета. Най-малкото това ще погълне вниманието му и няма да мисли непрекъснато за Нола — напоследък беше развил този обезпокояващ навик.

Филмът се оказа боза. Разказваше се за някакво бездетно семейство, което се опитва да осинови бебето на неомъжена майка. Голяма досада. Но докато караше към къщи, Бен се размисли за телефонния разговор между сестра си и приятелката ѝ, който беше подслушал миналата седмица. Дали е възможно Хана наистина да е бременна? Кой би си помислил, че умната му малка сестричка може да се подхлъзне така?

Надяваше се уплахата на Хана да се окаже фалшива тревога. В същото време се питаше дали тя не заслужава да ѝ се напече малко под задника, просто за разнообразие. Ако татко знае, че спи с разни пикльовци, няма да има толкова високо мнение за скъпата си малка дъщеричка...

Натисна спирачки, за да избегне сблъсък с едно такси, което се престрой пред него в последния момент, и мислите му неизбежно се върнаха към работата както винаги, когато се сетеше за баща си. Успя да успокои Роджър Янг — поне за момента — въпреки неблагоприятното на Джек Голд. А Литературната гилдия и Клубът „Книга на месеца“ с нетърпение чакаха завършен ръкопис от творбата на Хардинг, която в края на краищата купи за сто и осемдесет хиляди. Но що се отнася до писмата на Нола — засечка. Тя не му ги предлагаше... а той не ги искаше от нея.

Обаче в момента не го притесняваше фактът, че прекарва нощ след нощ с Нола, а си тръгва с празни ръце. По-важно е да си отговори на въпроса защо това сякаш няма вече значение.

В някакъв момент от последните няколко седмици и (той не можеше да определи точно кога) престана да се ръководи в постъпките си от писмата, а от нещо друго, което неимоверно много вдигаше залога. Любов? Невъзможно — не и Бен. Но никога преди не беше изпитвал такива чувства към жена... и това го плашеше.

Сякаш да докаже, че може във всеки момент да скъса с Нола както с десетки други жени преди нея, Бен вдигна телефона в колата и набра номера. Чу сигнала „свободно“ пет-шест пъти, преди тя да вдигне слушалата.

— Здравей — каза Бен с нисък, подсказващ интимност глас.

— Здравсти, какво има? — тонът ѝ беше малко разсеян, не издаваше кой знае каква радост.

Бен се намръщи и зави от Седма на Кристофър.

— Нищо особено — отвърна жизнерадостно. — Виж, за тази вечер...

Мислеше да ѝ каже, че няма да намине, както ѝ обеща между другото вчера. Ще ѝ пробута баналното извинение, че е изтощен от напрегнатия ден, от безкрайните пазарлъци с агентите и счетоводителите, от разправиите с писателите.

Обаче Нола го изпревари с една крачка:

— О, Боже, Бен, напълно забравих. Виж, наистина съжалявам. Дани е с температура, а Таша май също се е заразила. Ей сега ги сложих в леглото.

— Нищо, и без това е късно — Бен говореше безгрижно, но неизвестно защо се подразни. Коя е тя, че ще го чупи него? После се чу да казва:

— Въпросът е тебе кой ще сложи в леглото?

Това определено не беше в сценария, но въпреки това Бен затаи дъх.

Нола се засмя със своя прекрасен волен смях и през тялото му пробяга сладостна тръпка.

— Да не би да се кандидатираш, господине?

— Ако търсите да наемете някого.

Това пък защо го каза? И защо, след като куфарчето му е пълно с ръкописи, а само на една пресечка у дома го чака жадуваният горещ душ, защо завива по Хъдсън, към къщата на Нола?

Бен не знаеше. Все едно се намираше във властта на някаква странна магия. Не виждаше булеварда, пълен с коли дори сега, в девет и половина, нито осветените витрини, които проблясваха от двете му страни. Умът му запълни образът на Нола: полегнала на леглото, съвсем гола, без нищо, освен приканващия поглед.

— Ял ли си? — попита Нола, след като окачи палтото му на закачалката в преддверието и тръгна към кухнята. Мога да ти приготвя нещо, ако не си твърде придирчив.

— Не, благодаря, хапнах хамбургер, след като взех колата — каза ѝ той.

— Тогава нещо леко? Флорин и момичетата направиха бисквити с шоколадови стърготини.

— Не бих отказал нещо сладичко.

Тя разбра шегата му, засмя се и не се възпротиви, когато я взе в прегръдките си.

— Мама не ти ли е казвала, че е вредно да ядеш много захар?

— Сигурно ми е казвала. Но това никога не ме е спирало.

Той понечи да я целуне, Нола нежно го отблъсна.

— Не, чакай, Бен, нека идем горе и да си поговорим като нормални хора.

— За какво искаш да говорим?

— Не знам. Каквото и да е. Нищо особено. Например почти нищо не си ми казвал за работата си. Знам само един-двама от авторите ти.

— Добре, даже ако искаш, ще ти дам куп ръкописи за четене — пошегува се Бен, но се почувства странно объркан, както често му се случваше с Нола. Сякаш тя държеше юздите в ръцете си, а не той.

— Сигурна съм, че няма да се наложи — Нола се засмя и тръгна пред него към гостната. — Нещо за пиене?

— Не, благодаря. Нали знаеш, че трябва да карам до нас? — Бен не можа да сдържи нотката на раздразнение в гласа си. Нола винаги настояваше да си тръгне, преди да заспи в голямото ѝ топло легло. Непрекъснато му повтаряше, че не може да поеме риска дъщерите ѝ да ги заварят заедно.

— Вярно, забравих — тя невъзмутимо седна на дивана до него, протегна ръка и прокара пръсти през косата му, като че самият той е още дете. Бен усети, че се възбужда, но в същото време искаше да натисне спирачките и да поеме в ръцете си управлението на влака — беглец, където се бе озовал по неясен за самия него начин.

Той рязко я притегли към себе си, но усети как тя го отблъсква с лек смях, в който се долавя ядосана нотка.

— Ей... закъде си се разбързал? — попита Нола. — Имаме много време. — Тя скръсти ръце пред гърдите си. — Та така, какво ми разправяше? За ръкописите?

— Повечето е доста отегчително за човек извън професията отговори Бен. — Все пак откъде този внезапен интерес?

— Защо не?

Бен се запита накъде води разговора Нола. Тогава изведнъж проумя.

— За моите автори ли искаш да научиш... или за Грейс?

Нола се намръщи и изведнъж съсредоточи цялото си внимание върху един разнищен конец от възглавничката на дивана.

— Аз... обмислих някои неща.

Сърцето му затуптя по-бързо и по-дълбоко. Усети пулса в главата си.

— За кое?

— За онези писма. Чудех се дали постъпвам правилно, като ги крия. Може би наистина трябва да ги дам на Грейс.

Бен усети как подскочи на мястото си, все едно е седнал на нещо остро. Какво да каже? Мисли, мисли! Възприе тон, в който, надяваше се, звучи съвсем повърхностен интерес, и попита:

— Дали идеята ти е добра? Искам да кажа... няма ли по този начин да оставиш всичко в ръцете ѝ?

— Сигурно е странно, че аз го казвам, но ѝ вярвам.

— Не казвам, че ще се опита да те очерни... — Бен започна да се поти, а обривът го засърбя. Но от пламтящата джунгла в главата му някак изскачаха верните думи.

— Виж, Нола, щом веднъж Грейс предаде книгата си, конците ще дърпа „Кадоган“. Нали разбираш — цитати, извадени от контекста и слепени заедно, за да звучат по-сензационно.

Нола смръщи чело:

— Ти работиш в „Кадоган“. Да не искаш да кажеш...

— Точно това имам предвид — прекъсна я Бен. — Мисля си, че ако ми дадеш писмата, ще се погрижа първо да ги видят юристите ни. Ако аз организирам цялото нещо — а това, повярвай ми, го мога, ще контролираш много повече използването им.

Дали не издава нетърпението си? Нола го гледаше особено, дръпнала назад глава, така че брадичката ѝ почти се скриваше от високата яка на светлобежовата туника, която беше комбинирала с черни велурени панталони.

— Чакай малко, какво става? Нали още в началото решихме, че ти няма да се месиш в тази бъркотия.

— Така е — Бен сви рамене. — Просто исках да ти помогна.

— Виж, аз съм голяма. Нямам нужда от тебе.

Нямам нужда от тебе. Бен я зяпна неразбиращо. Досега никоя жена не му беше казвала подобно нещо дори между другото, както Нола. Защо се мисли за по-различна?

Той огледа затвореното ѝ лице, потайните зелени очи, плътните устни, извити в крайчетата. Мисли се за по-различна, осъзна Бен, защото наистина е такава.

Различна.

Мътните я взели. Как го прави, да ѝ се не види?

Бен кипеше отвътре, но се насили и се усмихна неестествено.

— Да оставим този разговор, а?

Странно, тя го побеждава, а той я желае. Повече от всякога.

Прегърна Нола и нарочно я зацелува леко, почти като погалване на перце. Целият пламтеше, изгаряше от копнеж, но тя не биваше да го разбере. Трябва да подготви нещата бавно.

Езикът му се плъзгаше в устата ѝ, над плътните ѝ устни, които го караха да си представя сочни ягоди. Забеляза как изпъкналите ѝ скули хвърлят сянка върху бузите ѝ и я правят да изглежда още по-екзотична и загадъчна. Проследи със зъби острите очертания на челюстта ѝ и чу как дълбоко в гърлото ѝ заклокочи звук, който приличаше повече на ръмжене, отколкото на стенание.

Бен прихлупи с ръка гърдите ѝ, които бяха топли и тежки под блузата. Гладката материя, която се димпеше и плъзгаше под пръстите му, го възбуждаше дори повече, отколкото ако беше гола. Наведе се и целуна през тънкия като паяжина плат твърдото зърно на едната ѝ

гърда. Докато го смучеше, усети как се мокри коприната под устните му. Нола се заизвива бавно, сладостно, като измърморваше името му и шепнесе: „Не спирай. Моля те, не спирай.“

Но след това рязко и мъчително самата тя спря. Ръцете ѝ се опряха в гърдите му и го блъснаха назад. Беше се задъхала, лицето ѝ беше зачервено, но явно не беше забравила съвсем къде се намира.

— Бен... не тук. Момичетата може да ни видят.

— Ти нали каза, че спят.

Тя се разсмя — дълбок, дрезгав звук, който извираше от скрита и недостижима нейна част.

— Личи си, че не познаваш децата. Те са прочути с това, че изскачат, когато най-малко ги очакваш. Особено ако си мислиш, че спят.

— Тогава... — той я хвана за китките и се опита да я повдигне, докато ставаше. В този момент му се прииска да е малка и изящна, за да може да я вземе на ръце и да я отнесе до спалнята. Но Нола с нейните близо два метра му се противеше.

— Бен... недей. Мисля, че не е много уместно.

— Защо не, по дяволите? — сега вече Бен се ядоса.

— Казах ти. Дани е болна. Може да ѝ потрябвам. Представи си, че съм с тебе и ние... — Тя спря и преглътна. — Не може ли да почакаме? Трябва ли да го правим всеки път, когато сме заедно?

Бен се чувстваше разочарован, нервиран и доста смешен, застанал така с опънат цип. Господи. Каква игра играе тази жена?

— Искаш го не по-малко от мене — каза Бен кисело, но се потърси от собствения си тон. Господи, звучи като някое гимназистче.

— Така е, но мога да почакам — отговори Нола. — Когато имаш деца, невинаги можеш да правиш каквото ти се иска.

Ето пак го изолира. Много важно, така или иначе не иска да споделя тази част от живота ѝ. Притрябвало му е да бърше лепкави ръце на закуска, да изстъргва смачкани пастели от подметките си, да се прави, че му е интересно, докато някакво хлапе дърдори непрекъснато за училище.

В същото време Бен се сърдеше, че го държи настрана от някаква своя същност. Той жадуваше да я обладае точно в този момент, точно на това място, на килима, да прогони от ума всяка мисъл за децата, да я люби, докато не започне да крещи името му, да му вика да спре,

пръстите ѝ да се забиват в кожата му, да го сграбчат, докато тя се извива нагоре и все по-нагоре, за да поеме в себе си колкото може повече от него...

Бързо се завъртя настрани, за да не види Нола, че ерекцията му не спада.

— Е, няма нищо. Наистина трябва да тръгвам. Утре рано ще закусвам с една агентка, а още не съм прочел ръкописа, който ми прати.

— Бен — Нола се изправи. Погледът ѝ, почти на едно ниво с неговия, беше хладен и не се извиняваше. Но устните ѝ се извиха в усмивка, а думите ѝ бяха топли. — Може ли да поискам реванш? Утре вечер? Защо не дойдеш на вечеря, така момичетата ще те опознаят по-добре.

Той помисли дали да не откаже вечерята и както обикновено да я изведе някъде навън, или просто да дойде, след като децата си легнат. Но нещо в начина, по който го оглеждаше — като че може да открие някакви недостатъци, — го накара да кимне и да попита:

— В колко часа?

Вече беше излязъл и беше преполовил пътя до колата, паркирана зад ъгъла, когато се сети, че Нола не беше казала със сигурност дали е решила да даде писмата от сенатора на Грейс, или не.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато в сряда Грейс се прибра от библиотеката на Четирийсет и втора улица, минаваше шест часът. Цял ден се рови в стари вестници и списания, за да открие снимка на баща си с Маргарет. Намери само една — неясна фотография на ЮПИ, на която двамата слизаха по стълбите на Сената. Маргарет вървеше на протоколните крачка-две след баща ѝ и носеше купчина книга.

Но без писмата на татко ѝ до нея Маргарет щеше да си остане просто неговата неизменна делова сътрудничка. За какво тогава си дава този труд? Какво, запита се Грейс, би спечелила от всичките си проучвания, освен дете може би ще разбере какво е давала Маргарет на баща ѝ, а майка ѝ не е искала или не е могла да даде.

„Остави да спи зло под камък“ — почти чуваше как ѝ се кара гласът на майка ѝ.

Майка ѝ.

Грейс погледна часовника си. Самолетът на майка ѝ е пристигнал по-рано този следобед. Досега трябва да се е настанила при Уин, а след два часа ще бъде тук, макар и само, за да пийнат по нещо, слава Богу. Благословена да е Лила, задето я накара да промени първоначалните си намерения: „Помисли колко по-притеснено ще ти е, ако трябва да се потиш и над вечерята“ — посочи приятелката ѝ. Без повече поощрения Грейс резервира места в „Лума“. Но това няма да реши всички проблеми. Пък и без тенджери за наглеждане и картофи за мачкане с майка ще трябва наистина да приказват. Как ще се държи тя? Какво ще си кажат една на друга? Ох, нищо няма да се получи!

„Ти и с Хана мислеше, че никога няма да се разбереш, пък виж какво стана с нея.“

Грейс се сети също и за писмото на Сиси, според което майка им имала някакви по-особени отношения с някогашния им преподавател господин Рос. Запита се дали сега, когато е влюбена (ако за това става дума), майка им ще бъде по-различна.

Събличаше си палтото на вратата, когато при нея дотърча Крис.

— Казах ѝ, че ще се върнеш скоро — изгъгна той под нос, като погледна към кухнята. — Тя каза, че няма нищо против да почака.

Грейс усети как въздухът веднага излезе от дробовете и. Майка ѝ? Дали не е пристигнала по-рано?

Тогава видя, че не е майка ѝ. Гостенката им седеше изправена на дивана, с гръб към вратата. Стегнат кок, широки рамене... Нола? Да. Но тя не е от хората, които пристигат просто така, без предизвестие. Трябва да е нещо важно.

Грейс усети как адреналинът ѝ се покачва. Приблужи се, без да дава воля на надеждата, че Нола ще ѝ сътрудничи за книгата. Всъщност една малка част дълбоко в нея почти се надяваше Нола да наминала просто да каже „здрассти“. Така на самата нея, на Грейс, няма да ѝ се наложи да разкрие пред майка си болезнената истина за татко. Но въпреки това...

— Нола, каква изненада! — поздрави я Грейс — Ако знаех, че ще дойдеш, щях да се прибера по-рано. Отдавна ли чакаш?

Нола се изправи, като пригладжаше с ръце добре скроеното светло сиво-зелено сако, което носеше с шоколадовокафява пола до средата на бедрото. Само ботушите издаваха ограничения бюджет за дрехи — бяха лъскани толкова много, че приличаха на стари ръкави.

— Не особено — отговори Нола. — А и синът ти не ме остави да скучая. Разказа ми за новата си компютърна програма — Нола погледна развеселена Крис. — Кара ме да се чувствам като някакъв динозавър. Аз стигнах само до текстовия редактор. Да ме убиеш, няма да науча различните видове памет.

Крис се захили на Нола, което не беше обичайно за него.

— Някой път мога да ти покажа, ако искаш. Не е толкова трудно.

Грейс забеляза, че с Нола Крис се държи по-свободно, отколкото с повечето непознати. Може би беше заради самата Нола и нейната прямота. Всеки тийнейджър, помисли Грейс, сигурно притежава невидим детектор на лъжата, иначе как разбира за части от секундата кога някой се държи мило от любезност или за да направи добро впечатление на родителите му.

— Ще се радвам — Нола протегна ръка и само след миг колебание Крис я пое и я раздруса. — Добре, господине, а сега можеш да тръгваш. Върни се при компютъра си. Ти изпълни дълга си, като се погрижи за този динозавър.

Нола се засмя, а сиво-сините очи на Крис заблестяха в отговор.

— Най-добре иди си събери нещата — посъветва го Грейс, докато той отиваше към стаята си. — Баба ти ще те чака.

Уин помоли Крис да му погостува заради Корделия, която непрекъснато разправяше, че не вижда достатъчно често внука си.

Щом Крис изчезна по коридора, Нола се обърна към Грейс:

— Сигурно се чудиш защо пристигнах без първо да се обадя.

— Каквото повикало — отбеляза Грейс, която помнеше кога постъпи по същия начин. — Няма значение, радвам се да те видя.

Нола ѝ се усмихна плахо.

— Какво ще кажеш за чаша вино? — предложи Грейс. — Имам малко бяло вино в хладилника.

Нола поклати глава.

— Може ли да седна? Дали не ти преча да си вършиш работата?

Грейс знаеше, че трябва да поразчисти преди посещението на майка си, да види дали има достатъчно лед, да провери дали Крис не е изпил всичката газирана вода в шкафа. Въпреки това махна с ръка към дивана, където дебелиите възглавници още пазеха отпечатъка от тялото на Нола.

— Ни най-малко — заяви Грейс.

— Мога да остана само няколко минути — успокои я Нола. Седна, кръстоса крака, после отново ги разкръстоса и се наведе леко напред. — Всъщност, ако трябва да бъда честна, почти се надявах да не те намеря. — След миг колебание се пресегна и извади от отвореното куфарче до краката си, което Грейс забеляза едва сега, дебел пощенски плик. — Може би това ще обясни защо.

Гласът на Нола беше спокоен, но пулсиращата вена върху опънатата кожа на слепоочието я издаваше.

Грейс се вцепени, не можеше нито да говори, нито да помръдне. Но вътре в нея се надигаше надежда. Надежда, примесена с ужас.

Втренчи се в ръцете на Нола, в необикновено дългите пръсти с широки плоски нокти, разперени върху плика. Къде е виждала преди такива ръце? После я осени спомен. Ами да, разбира се, това са ръцете на баща ѝ...

Нола вдигна глава и погледите им се срещнаха. Разбра, че няма смисъл да обяснява на Грейс какво е донесла.

„Още не е късно да се откажеш — каза си Нола. — Можеш да ги сложиш обратно в куфарчето и да си тръгнеш. И никой нищо няма да узнае.“

После си спомни как снощи след тръгването на Бен измъкна картонената кутия от дъното на гардероба си — кутията, която лежеше непокътната от десет години и която тя изравяше вече втори път за последните две седмици. В нея бяха документите на майка ѝ: копие от рожденото свидетелство на Нола, застраховки, снимки на племенници и племеннички като бебета, регистрационния талон на един стар понтиак, който отдавна се беше превърнал в метални отпадъци. А на дъното, завързани с вече пожълтяващ канап, купчинка писма, адресирани до Маргарет Емори с решителния, заострен почерк на Юджин Траскот.

Беше ли сгрещила майка ѝ, като я накара да обещае, че няма никому да ги показва?

Разбира се, по онова време нещата са стояли по-иначе. Бял мъж и чернокожа жена. Женен бял мъж, който по една случайност бил и прочут сенатор. „Тя каза, че трябва да мълча, защото никой няма да разбере тяхната любов, че тя е по-особена... а такива неща често биват изопачавани, правят ги да изглеждат грозни.“

Само дето, освен всичко друго майка ѝ беше просто уплашена. Боеше се точно от онова, което ще сполети Нола, когато историята се разчуе. Журналистите, отблъсквани досега, ще заприличат на клоуни в сравнение с кръвожадните екземпляри, които ще я нападнат по-късно. Вестниците ще започнат да печатат гадни, преиначени истории. Но дали е по-правилно да продължава като преди, със заровена в пясъка глава? Вместо да се чувства горда, че е съдържала обещанието си, Нола се срамуваше. Като стотиците пъти, когато беше лъгала Таша и Дани, че баща им е твърде зает, за да дойде да ги види, когато в действителност Маркълс пет пари не даваше.

Бен я накара да дойде тук, макар че вероятно не го съзнаваше. Неговият неочакван съвет в онази първа нощ да не дава писмата по ирония на съдбата я подтикна да се замисли дали да не направи точно това. Странно, все пак, колко искаше снощи да я отърве от тях... Важното е, каза си тя, че писмата на майка ѝ няма да отидат в някой

мръсен таблоид или някой долнопробен продуцент, който ще направи от тях най-сладникавия филм на седмицата. Не. Поверяваше ги на Грейс Траскот... нейна сестра, макар да не бяха отгледани под един покрив.

В главата на Нола нахлу спомен за времето, когато беше съвсем малка — за едър мъж с огромни нежни ръце, който я държи на скута си и ѝ пее: „Сузана, о, Сузана, не плачи за мен...“ Усети отново миризмата му, сладка и малко медицинска заради уискито в стъклената гарафа, оставено от майка на масичката. Той често викаше: „Къде е зеленоокото ми момиченце?“ А тя се въртеше в скута му и вдигаше ръка, както когато знаеше отговора на зададения от учителката въпрос. Той се преструваше, че не я вижда, оглеждаше стаята, извил врат, така че жилите на врата му изпъкваха от челюстта до ключицата като реки на релефна карта... а тя едва не се пръсваше... и накрая спираше поглед върху Нола. С усмивка, внезапна и ярка като изгряло над планинските върхове слънце, той казваше: „Ей, може би ти я познаваш? Тя е висока горе-долу толкова — протягаше длан на височината на главата ѝ и се казва Нола.“

Нола Траскот. Тя почти го каза на глас, своето истинско име.

Сега не изпитваше никакво колебание. Нола беше сигурна, докато предаваше на Грейс безценната си собственост, че постъпва правилно.

— Ето — каза тя. — Това ти принадлежи толкова, колкото и на мен.

Грейс смътно съзнаваше, че притиска плика до гърдите си, но усещаше само сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

— Ох, Нола. Не знам какво... Благодаря ти.

С усещането, че сънува някакъв странен сън, Грейс забеляза един мъж в сградата насреща — с Крис на шега го наричаха Екхибициониста от Деветнайсета, който често се разхождаше гол или само по слипове, както в момента. Той стоеше право пред погледите им и гладеше. Това за нея беше по-ярък символ на Ню Йорк от Емпайър стейт билдинг и Статуята на Свободата: необичайното, интимно пресичане в живота на напълно непознати хора... както се бяха пресекли жизнените им пътища с Нола в онзи далечен ден, когато

двете станаха свидетелки на нещастната смърт на Нед Емори. Никога не беше се запознавала с Ексхибициониста, дори не се беше сблъсквала с него на улицата, но знаеше, че е придирчив към дрехите си, че вдига гири, че си няма приятелка или съпруга. Така както сега разбираше, някъде дълбоко в себе си, че тя и Нола въпреки общата кръв, а не толкова заради нея ще бъдат свързани цял живот.

— Това не е подарък — в гласа на Нола се долавяше остра нотка.
— Очаквам да постъпиш правилно. Да се погрижиш никой да не злоупотребява с тях.

— Не се притеснявай — каза ѝ Грейс.

— Мама... След като той загина, майка много се разболя. Боледува дълго — Нола се обръщаше към лампата от ковано желязо на масата до рамото на Грейс, а на особеното ѝ лице имаше някакъв далечен унес.

Грейс го знаеше от проучванията си, но въпреки това помоли:

— Разкажи ми.

— Беше емфизема. Когато поставиха диагнозата за пръв път, бях само на дванайсет години и не знаех какво означава. Не можех дори да го напиша — Нола се засмя кухо, тъжно. — Ето как човек може да разбере дали нещо е наистина страшно — по това дали може да го напише.

— Горката.

— Тя живя достатъчно дълго да види... да разбере в какво се превърна Джин Траскот. Герой, легенда. Появи се онази биография от същия, дето писа за Кенеди — името ми се губи в момента. Пък и всичките статии в списанията и специализираните списания. Тя не пропускаше нищо. Лежеше в леглото, без да може да си вдигне главата, но изчете всяка дума. Понякога я виждах да се мръщи, все едно не е съгласна с автора. Друг път в очите ѝ се появяваха сълзи... все едно преживяваше наново нещо, което се е случило точно както е написано. Искане ми се само да имаше възможност да прочете твоята книга — когато стане, когато разкажеш истината.

Бузите на Грейс пламтяха.

— Ами обещанието, което си ѝ дала?... — не можа да довърши.

Нола се изправи, стана още по-висока:

— Аз обещах също винаги да помня какво са били с майка ми един за друг. А твоята книга ще изпълни това. Тя няма да го направи

по-малко велик... само повече човек.

Грейс, помисли Нола, не би могла да разбере докрай жертвата, която прави — библиотеката, която е проектирала, може никога да не се превърне в действителност, ако тези писма станат публично достояние. Корделия Траскот няма в никой случай да позволи незаконната дъщеря на съпруга ѝ да участва в мемориала му.

Нола спести на Грейс този факт. Писмата принадлежаха на майка ѝ. Но проектът си е неин. Освен това все още има вероятност да изберат точно него — ако Магуайър не издрънка кой е авторът. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре...

— Никога не съм мислила за него така — Грейс говореше тихо. — Като за мъж. За мене той беше... той сякаш изпълваше дома ни дори, когато не беше там.

— Може би заради цялото това боготворене не е бил при вас често — предположи Нола. — Дори героите имат нужда от време на време да слизат от пиедестала.

Грейс сложи плика в скута си. Чувстваше, че в думите на Нола има истина. Дали би могла след време да прости на баща си, пред когото благоговееше и който я беше лъгал — но който е бил, както отбеляза Нола, просто човек?

Ами когато Грейс покаже тези писма на майка си, както е длъжна да направи, дали тя ще прости на нея самата?

— Кой е починал? — попита Лила.

Изад огромния букет, който бе доставен само преди миг до вратата ѝ, Грейс виждаше единствено темето на приятелката си. Боже Господи, наистина прилича на погребален венец. Отвори мъничкия плик, сгущен сред стръковете брош, извади картичката и сърцето ѝ се сви.

Очаквам вечерята с голямо нетърпение.

С обич, мама.

— Трупът е пред очите ти — изстена Грейс.

— Напомни да направя в твоя памет дарение на Американското дружество за предотвратяване жестокостта към животните — каза Лила със съвършено сериозно лице. — Къде искаш да ги сложа?

— На онази масичка... там до дивана. Ще бъде страхотна тема за разговор. Можеш да казваш на всички, че ме е очистила мафията.

— Чичото, струва ми се, на последното ми гадже Енрико работи за мафията.

— Никога не си ми разказвала за него.

— Не може да не съм, онзи с химическото чистене. Изкара кучешките косми от всичките ми дрехи. Най-сетне ме покани да излезем. А после само искаше да си седи у нас и да гледа видео — Лила зацвили от смях, докато си играеше с едно цвете. — Никак не ми е приятно да ти го кажа, но майка ти има по-лош вкус към цветята, отколкото аз към мъжете.

— Не, не е така — без да иска, Грейс се впусна да защитава майка си. — Трябва да видиш градината ѝ, направо е божествена. Сигурна съм, че просто не е познавала цветаря.

Грейс си спомни лалетата през пролетта, съкровищницата с рози на майка ѝ. Прасковите, които Грейс късаше винаги, преди да са узрели, а после неизменно получаваше разстройство. Видя мислено величествените стари салони и трапезарията, преливащи от букетите зейки, божури, секирче, с рози от градината зад къщата, представи си бурканите в кухнята, пълни с мащерка, босилек и лайка.

Със същата нежност и грижа майка ѝ беше отгледала спомените си. Разкритието за Маргарет ще ги попари като слана и ще ги погуби.

Грейс почувства, че душата ѝ се пълни с ужас. Как ще каже на майка си? Една част от нея искаше да скъта някъде писмата, както беше правила Нола, но тя знаеше, че няма да е правилно. Имаше дълг не само пред себе си като биограф на Юджин Траскот, но и към историята. Може би има някакъв начин да накара майка си да разбере...

Още докато тази мисъл минаваше през ума ѝ, Грейс осъзна колко малка е вероятността. Майка ѝ ще побеснее и гневът ѝ няма да е насочен към баща ѝ, а към нея. „Тя ще ме обвини, че ѝ отмъщавам.“

За последен път видя майка си, спомни си Грейс, точно след раздялата им с Уин, когато отиде до Блесинг да прибере Крис от обичайното гостуване при баба му. Освен това („Защо не си

признаеш?“) се надяваше на съчувствие и морална подкрепа. Искаше майка ѝ да разбере, че разводът ужасно я наранява... но цели два дни тя непрекъснато ѝ се кара. „Макар да не одобряваше постъпката ми, не можеше ли просто да ме прегърне?“

„Не разбирам — ти имаше всичко — каза майка ѝ за не знам кой път, докато стояха на летището до пропускателния пункт като двама изтощени гладиатори. Корделия поклати глава, докато гледаше как Крис минава през изхода. — Ти още имаш всичко, което може да иска една жена — поправи се тя. — Как можа да го захвърлиш просто така?“

„За едно поне си права — беше отвърнала Грейс, наранена до смърт от равнодушието на майка си. — Не ме разбираш. И никога не си ме разбирала. Даже не съм сигурна какво правя тук. Знам само, че ще поправя грешката си и вече няма да очаквам нищо от тебе.“

Майка ѝ изсумтя, а очите ѝ под периферията на шапката заблестяха: „Ами недей тогава“ — каза тихо Корделия, но смисълът беше ясен.

„Не идвай. Не си прави труда. Не те искам.“ Тези думи чу Грейс, те гърмяха в ушите ѝ, докато минаваше през паспортната проверка, като нарочно не поглеждаше назад. Ако се беше обърнала, щеше да види застанала там майка си, слабата ѝ фигура изправена и безкомпромисна като обвиняващо насочен пръст.

Сега, две години по-късно, дали няма просто да започнат оттам, докъдето бяха стигнали? Дали е възможно да поставят ново начало? Да оставят настрана обвиненията и обидите, да позволят на любовта, по-стара от спомените, да ги преведе през този непознат и в някои отношения още по-опасен проход?

Грейс усети как страхът от бъдещето накара стомаха ѝ да се обърне.

Е, поне има Лила и Джек, които ще я подкрепят, когато се нуждае от тях. Като гледаше как Лила изви вежди, докато оставяше цветята на масичката, Грейс усети прилив на обич към ексцентричната си приятелка.

— Човек, който обича цветята, не може да е толкова лош — отбеляза Лила.

— Майка ли? — въздъхна Грейс. — В безброй много отношения тя е прекрасна.

— Ей, тъкмо взех да очаквам през вратата да влезе лейди Макбет, а ето че сега си представям Мелани Уилкис^[1], от която на мен лично винаги ми се повръща.

— Не, тя не е такава — възрази Грейс, като се опитваше да намери начин да опише майка си. — Искам да кажа, тя пет пари не дава за местните сноби, за разлика от сестра ми. Въпреки това всички в Блесинг ѝ се възхищават. Мисля, че освен това малко се страхуват от нея. Никой не би посмял да се отнася пренебрежително към майка, нищо че не приемат либералните ѝ възгледи. Тя беше... и още е... смела и пряма, винаги защитава хората, към които се постъпва несправедливо.

— Прилича ми на една моя позната.

— Също така е невероятно упорита и властна — продължи Грейс. — И когато нещо не се връзва с нейната представа за действителността, би си позволила дори да поизкриви истината както ѝ харесва на нея.

— Олеле!

Грейс ѝ беше разказала всичко за Нола и без да напъва въображението си прекалено много, Лила можеше да се сети, че предстоят проблеми. Майка ѝ ще се бори със зъби и нокти — точно както се е борила да събере пари за мемориала — за да запази спомените си и неопетнената му репутация.

Грейс осъзна, че майка ѝ още не е пристигнала и тя изпреварва събитията. По-добре да се съсредоточи и да приготви всичко. Вино? Отвори хладилника и на долната полица проблесна бутилка „Шардоне“. До нея беше поръчаният поднос суши.

Замисли се дали сушието е подходящо за жена, която праща печеното обратно в кухнята, ако види някъде малко розово.

Грейс затвори хладилника и почти се сблъска с Лила, която отиваше към кухнята да напълни празната съдинка за лед.

— Кажи ми честно, според тебе какви са шансовете ми?

— Като в играта „никой няма да излезе оттук жив“ — Лила ѝ се усмихна малко накриво, навела глава на една страна.

Носеше копринен панталон с цвят на жълт нарцис, ръчно рисувано елече върху обемна риза, която напомняше мрежа против комари. На черна копринена връв от врата ѝ се спускаше аметист с размерите на бебешко юмруче, а посред зима единственото нещо,

което разделяше краката ѝ от голия под, бяха сините сатенени пантофки.

— Нещо такова — призна Грейс.

Тя си представи как майка ѝ чете онези писма... как пред очите ѝ се изправя неопровержимият факт за изневярата на татко, от който няма как да избяга. Колко ще страда! В този момент Грейс искаше да върне времето назад, да не знае онова, което вече е научила, и така да спаси майка си от предстоящия болезнен удар.

— Може би подсъзнателно го е знаела — предположи Лила.

— Кое е по-лошо: да живееш с някоя лъжа... или да се изправиш пред реалността, колкото и да е лоша?

— Труден въпрос. Замисляла ли си се например за майките на престъпниците: как ще се почувстваш, ако ти получиш неопровержими доказателства, че синът ти е сериен убиец? Ще повярваш ли? Ще можеш ли да го признаеш дори пред себе си? — Лила остави съда с лед и бръкна в кутията с бисквити на плота.

— Лила, в този случай не става дума за убийство. Баща ми е обичал онази жена. Те са имали дете.

— И така да е... човек се пита, нали? Дали изобщо на някой ще му хареса да научи всички тъпи истини за живота си?

— А ако не ѝ кажа... ако върна писмата на Нола? — попита Грейс, макар да знаеше, че не може да стори подобно нещо.

Лила, очевидно, също го разбираше.

— Що се отнася до тебе, тайната вече е разкрита — тя взе още една бисквита от кутията и я пъхна в устата си. — Сега въпросът е само какво да я правим.

— Някакви предложения? — усмивката на Грейс беше натегната и мъчителна.

— Не ме гледай — засмя се Лила, като заклати глава така, че мънистените ѝ обеци се заклатиха и прозвъннаха. — Това изобщо не ми е по специалността.

— Майко, наистина трябва да опиташ салатата с пушена патица. Правят я със съвсем млади марули и...

— Благодаря ти, мила, но вкусовете ми не са екзотични като твоите — каза Корделия, вдигна поглед от менюто и учтиво, но твърдо

спря излиянията на Грейс. — Боя се, че прекалено дълго съм отсъствала от града. Нещо обикновено и простичко ще бъде достатъчно.

— В такъв случай печеното пиле...

— Наистина, мила, всичко е наред. Май че те монополизирам за сметка на останалите ти гости.

Корделия обходи с очи масата и се усмихна благосклонно на Лила и Джек. По този начин майка ѝ показваше, че е лоша домакиня — говори прекалено много, държи се нервно и, което е по-лошо, парадира.

— Ами тогава... — Грейс огледа дискретно осветените стени, по които висяха подбрани с вкус гравюри. Според нея това беше най-интересният ресторант в Челси, а майка ѝ вече показва, че не е достатъчно добър.

Грейс остро съзнаваше насилената усмивка, която сякаш не можеше да махне от лицето си. И глупавото бърборене — като един от онези шумни генератори, които се включват автоматично, ако електричеството спре по време на буря. Несъмнено така се опитва да премълчи това, което всъщност мисли.

— Джек, би ли поръчал виното? — Докато му подаваше менюто, Грейс отново се почувства глупаво като от някакъв атавизъм, сякаш жена не може да подбере прилично вино.

Джек избра „Калифорнийско мерло“ и се обърна към майка ѝ.

— Корделия, Грейс ми каза, че не сте идвали в Ню Йорк, откак сте престанали да живеете тук. Обзалагам се, че вече не можете да го познаете. Голямата ябълка^[2] не е същата като по-рано, а? — Джек се наведе към майка ѝ, изглеждаше огромен, сянката му като че погълна свещта, която потрепваше в средата на масата.

Грейс се почувства някак стеснена от Джек и изведнъж с болка го видя през очите на майка си: твърде едър, твърде шумен... твърде шеговито фамилиарен за толкова скорошно запознанство. Всичко, което Уин не е.

Майка ѝ обаче се усмихна любезно и отговори:

— Наистина, станал е по-шумен. И толкова... потискащ. Но според мене Емпайърстейт си остава най-високата сграда.

— Като стана дума за Емпайърстейт, когато бях малка, видях как един човек скочи от най-горния етаж — вметна Лила, с лакти,

подпрени от двете страни на чинията и брадичка, подпряна на кокалестите ѝ китки — Това беше преди да сложат онази плексигласова ограда. Няма да повярвате колко време трябва, за да падне човек от толкова високо. Помня как първо си помислих, че това е гълъб, който се рее там горе. Докато не се удари в земята. Имаше много кръв. Струва ми се тогава реших да стана вегетарианка.

Грейс се намръщи заради ужасната картина, която Лила непреднамерено обрисова, но после си помисли: „Да, но нали това искаш дълбоко в себе си? Лила да разчупи каноните, да раздвижи нещата?“ Може би ако преодолеят етапа на учтивото празнословие, ще поговорят за това, което е довело майка ѝ тук.

— Лила е местният ни кръстоносец за правата на животните — поясни Грейс, смеейки се. — Знаеш ли, че си изкарва прехраната, като подстригва кучета?

Корделия се оживи:

— Наистина? Колко интересно.

— Няма да повярвате до каква степен в тази професия властват законите на джунглата — заяви Лила с безучастно лице.

Джек се засмя гръмко. Грейс и майка ѝ се присъединиха, а хората от другите маси се обърнаха да ги погледнат. Лила си играеше с вилицата, а лицето ѝ беше като лицето на клоуна на класа, когато успее да постави натясно учителката.

После майка ѝ изчурулика:

— Като стана дума за изкарване на прехраната... Грейс, казах ли ти, че Керълайн пак започна работа?

Корделия, облечена в бледозелен костюм от букле с цвят на ментов сироп, със завързан на шията ѝ шал „Хермес“, явно се чувстваше съвсем спокойна, като че с Грейс никога не са си разменяли остри думи. Сякаш не е очевидно, че Сиси е любимото ѝ дете.

— Сиси? Не, не се сещам да си ми казвала. — Всъщност Грейс не помнеше Сиси изобщо някога да е работила.

— Три дни в седмицата ходи в болницата на доброволни начала. Помага на сестрите — Корделия отчупи малко зальче от хляба и го сложи в устата си. — Мисля, че постъпва прекрасно, а ти?

Грейс успя да произнесе едно необвързващо „мммм“.

— Толкова се радвам, като я гледам, че прави нещо сега, когато има повече време, понеже момчетата са в спортния клуб... а Бийч... —

Корделия се запъна малко и на Грейс ѝ се стори, че между безукорно поддържаните вежди на майка ѝ се появи съвсем лека бръчка. Но бързо възвърна самообладание и продължи с ироничен смях. — Ох, нали разбирате, още една от гениалните му идеи: обикаля страната и се опитва да продава на хората складови помещения от сглобяеми конструкции. Така е винаги на път и създава по-малко грижи на Си... на Керълайн.

Доста успешно създаваше впечатление, че става дума за безобидни пътешествия на заможен ексцентрик, а не — както беше в действителност — за лутането на объркан неудачник.

— Това е животът на търговския пътник — кимна дружелюбно Джек. — Понякога е труден, навърта толкова километри. Ами да вземем нашата зимна търговска конференция. Донякъде причината да я провеждаме всяка година в Пуерто Рико е желанието ни да възнаградим хората с малко почивка и плаж след шест месеца непрекъснато обикаляне на книжарниците.

Грейс усети как под масата ръката му стисна окуражително коляното ѝ, сякаш той искаше да ѝ каже: „Всичко ще бъде наред.“

Преди месец може би щеше да приеме оптимизма на Джек, но след скарването онази вечер вече не може да вярва, че нещата като правило се нареждат. И тя, и Джек старателно отбягваха темата женитба. Но понякога това, което остава неизречено, помисли тя, носи много повече смисъл от казаните думи.

Келнерът се появи отново — с телените рамки на очилата и пригладената назад коса той приличаше повече на banker, който вечер работи тук, отколкото на млад мъж с амбиции за актьорска кариера, какъвто вероятно беше — и Грейс се заслуша, докато той рецитираше специалитетите бързо и опитно, като че търгуваше на фондовата борса. Тя си поръча за начало салата с патица, после пъстърва с печени гъби. Подразни се, че майка ѝ пренебрегна цялото екзотично меню и поиска обикновена зелена салата без подправки и печено пиле.

— Грейс ми е казвала, че издателската ви къща има доста голям престиж — отбеляза майка ѝ, като се обърна към Джек.

Грейс долови леката ирония в тона ѝ и се вцепени. Чувстваше гърба си плътно облеган на стола, като залепен за облегалката. Разбира се, майка ѝ не би направила сцена, не тук, пред всички. По-скоро би си прерязала вените.

— Не ни е все едно какво излиза под нашето име... а също и каква книга търсят купувачите — допълни спокойно Джек. — Понякога тези неща трудно се съчетават.

Очите на майка ѝ блеснаха, но веднага отмести поглед, стана ѝ неудобно. Може би не харесва Джек, защото иска да издаде „Честта над всичко“ ... но не би могла да не хареса самия него. Пък и кой би могъл?

Спаси ги Лила.

— Да бяхте опитали да стрижете кучета, за да си изкарате прехраната — тя се засмя. — Не става дума просто да тракаш с ножицата. Трябва да познаваш кучешките болести, паразитите... да умееш да чистиш зъби и да подрязваш нокти. Не всяко куче седи мирно, докато му правят такива неща.

Грейс поднесе салфетката до устните си, за да скрие усмивката от майка си. Очакваше неблагоприятната забележка на Лила за болести и паразити да смути майка ѝ, но вместо това Корделия се засмя и каза весело:

— Струва ми се, че и аз не бих седяла мирно на тяхно място.

Преди две години не би могла да види думите на Лила откъм смешната им страна. Дали не е започнала да става по-мека?

Грейс си спомни пак писмото на Сиси и се запита: „Господин Рос?“

Келнерът наля глътка вино в чашата на Джек, той го опита и кимна. Джек изглеждаше добре със сивото си сако и пъстрата вратовръзка, само дето тя се беше изкривила и се виждаше опаката ѝ страна, все едно е тичал да хване такси и не е забелязал. Грейс много искаше да я оправи, но в същото време чувстваше нужда да стои подалеч от него.

Сети се какво каза Крис на Хана снощи — че ще плуват в потока до хижата следващото лято. Джек погледна на другата страна. Дали и той като Грейс не си представи, че може да не са всички заедно следващото лято?

Сега усещаше как от Джек се излъчва настойчивост, почти го чуваше да я подтиква да стопи леда... да спре светския разговор и да премине към истинските теми. Лесно му е. Той кариера е направил с прямота и откровеност. Това е едно от нещата, които най-много я привличат у него.

„Прав е — помисли Грейс. — Ако не се изправя срещу майка, ако не изкарам всичко на бял свят, ще мразя себе си и ще продължа ѝ да се сърдя на нея.“

— Тъй и тъй говорим за кучета — продължи майка и, — знаеш ли, че Уин ще вземе кученце на Крис? Кокер шпаньол.

Новината разпиля думите, които се готвеше да каже Грейс. Куче? От малък Крис умоляваше да му вземат куче. Ах, какъв екстаз се изписа на лицето му, когато най-последно въпреки възраженията на Уин („мръсни, миризливи животни“) Грейс доведе вкъщи голямата глупава рунтава Харли. После, след месеци кихане и сълзене на очите, тя откри, че е алергична към кучета... мислеше, че сърцето на Крис ще се пръсне, като го гледаше как риде, вкопчен във врата на Харли, когато Лила отвеждаше колито.

А сега Уин ще му вземе кученце?

Какъв номер се опитва да скрой?

Грейс усети, че дишането ѝ се учестява и в душата ѝ се надига гняв.

Пръстите ѝ започнаха несъзнателно да късат хартиената салфетка, донесена заедно с питието. Стисна ръце, за да си възвърне контрола над тях.

— Куче? Не, не знаех.

— Крис е на седмото небе — продължи безгрижно майка ѝ. — Ще го избират в края на тази седмица. Крис не ти ли е казал? Колко странно. Честно казано, той направо не беше на себе си. Мен ако питате, момчето има нужда точно от това.

Джек хвърли към Грейс остър поглед, който беше някак едновременно състрадателен и предизвикателен. В този момент тя усети, че наложеното ѝ самообладание се прекърши.

— Ще ти кажа какво бих искала аз. Бих искала някой да ме беше попитал — Грейс заговори рязко, почти без да забележи как хората от другите маси завъртяха глави към нея. Достатъчно дъщеря на майка си, за да се смути, тя бързо сведе поглед. Като сниши глас, додаде: — Все едно... все едно Уин отново ме мами!

Сега пък ѝ стана горещо. Изпи на един дъх водата в чашата си, но това не утоли жаждата ѝ. Чувстваше, че би могла да изпие и последната капчица вода на планетата, но гърлото ѝ пак ще си остане сухо като пустиня.

„Така — помисли Грейс. — Сега ще започне отново да говори как съм провалила всичко, като не съм простила на Уин.“

Тя, Джек и Лила като че заедно затаиха дъх, дори въздухът около тях не се движеше до второ нареждане. Грейс усети, че едното ѝ око започна да трепти.

Майка ѝ просто изви вежди и отбеляза:

— Хм, мила, ако знаех, че онова още те мъчи, положително нямаше да повдигам темата.

С пламтящо лице Грейс погледна Джек, където очакваше да срещне топло съчувствие. Вместо това видя две кобалтови очи, които я измерваха хладно.

„Защо се тревожиш толкова за Уин?“ — питаше сякаш предпазливият му поглед.

„Как смееш — би искала да го среже Грейс, — като дори не ти стига смелост да ми направиш предложение?“

После, сякаш друг някой произнася думите, се чу да казва:

— Знаеш прекрасно какво се опитва да постигне Уин с това куче и как ще се почувствам аз от това.

— Не, не съм убедена, че наистина знам — отговори майка ѝ с показно тих глас, сякаш да предупреди Грейс, че е на ръба да направи сцена. — Но не се съмнявам, че ако трябва нещо да ми се припомни, ти непременно ще го направиш.

Грейс видя, че моментът, който чакаше, е дошъл, и пристъпи направо към въпроса:

— Майко, знам, че ми се сърдиш заради книгата. Защо направо не го кажеш?

— Аз... наистина, Грейс, съвсем ли забрави доброто възпитание? — Гласът ѝ се превърна в остър шепот и Корделия хвърли смутен поглед към Джек и Лила.

— Кога съм правила нещо като хората според твоите мерки? — попита настойчиво Грейс. Бузите ѝ горяха, все едно са ѝ зашлевили плесница. В същото време Грейс съзнаваше, че когато научи болезнената истина за баща ѝ, майка ѝ ще бъде тази, която ще страда.

— Този тон не ми харесва — отвърна сърдито Корделия.

— Майко, моля те — Грейс усети, че очите ѝ се просълзяват, а виното, което изпи, започна горчиво, киселинно да гори гърлото ѝ. — Трябва да поговорим за това.

Започни с деня, когато загина Нед Емори, каза си тя. Тогава ще можеш да стигнеш до истинската причина татко да рискува живота си, за да защити Маргарет.

Майка ѝ отвори уста, но после я стисна отново.

— Виж какво, Грейс, за тебе не знам, но на мене ми е неудобно от гостите ти. Мога само да си представя какво си мислят, като те слушат какви ги приказваш.

— За мене не се притеснявайте — каза спокойно Лила.

Джек премълча, но отново докосна окуражително ръката на Грейс под масата.

Грейс искаше да продължи, но не можеше. Ще го направи, когато останат насаме. Всички онези лекции, че не бива да се правят сцени, трябва да са били нещо като обучението по миене на зъби — не би могла да се отучи дори да иска.

— Добре, майко. Ще поговорим по-късно — отстъпи Грейс с обезсърчаващо чувство за поражение.

До края на вечерята слушаше Джек и Лила, най-вече Джек, да продължават гладко разговора, като че всичко си е напълно в ред. Джек накара майка ѝ да заговори за градината си и дори успя да изтръгне от нея на два-три пъти смях. Чак когато приключиха с яденето — Грейс едва вкуси от него — и излязоха навън, където леденият вятър шибна лицето ѝ, Грейс отново проговори.

На ъгъла на Осма и Двайсет и втора Грейс сграбчи китката на майка си.

— Нека отидем у нас. Само ти и аз — сърцето ѝ туптеше лудо, тя хвърли на Джек поглед, който той веднага разбра.

— Мисля, че при тази реплика аз трябва да се оттегля — Джек я целуна леко по устата, после дари бузата на майка ѝ с по-достолепна целувка, спря едно такси и се качи в него. — Лека нощ, дами.

— Виж, мила, наистина ли не може да почака до утре? След това пътуване наистина имам нужда да поспя.

Майка ѝ действително изглежда изтощена, помисли Грейс.

Като пристигнаха в мансардата, Грейс изчака само Корделия да се настани в гостната и извади от бюрото си купчина копия — писмата, които беше преснимала на ксерокса в кабинета си, след като Нола си тръгна. Стомахът я присвиваше, но имаше чувството, че ако не направи това сега, може никога повече да не събере кураж.

— Майко, моля те, моля те да не ме намразиш заради това — Грейс тикна писмата в малките бели ръце на майка си, която седеше изправена на дивана, все още облечена в хубавото си вълнено палто, което миришеше леко на камфор и люляк. — Каквото и да си помислиш, не правя това от злоба. Наистина.

Корделия погледна озадачена листовете хартия и в този момент Грейс осъзна, че майка ѝ не си носи очилата и вероятно няма да може да разчете думите.

— Какво е това? — попита тя властно. — Грейс, няма нужда да ми пълниш главата с така наречените доказателства. Не съм сенилна... поне засега.

— Като гледам как се правиш, че нищо не може да опетни семейната ни репутация, ме караш да мисля понякога, че аз губя разсъдъка си.

— Добре — избухна Корделия. — Случило се е. Това ли искаше да чуеш? Баща ти наистина се е борил с Нед Емори, може би дори е бил косвено отговорен за натискането на спусъка. Но защо трябва да вадим мръсните семейни ризи? Това е само наша работа.

— Майко... — Грейс спря. Гаденето в нея се разпространяваше, голяма агонизираща вълна се надигна от стомаха ѝ. Довърши плахо: — Това не е всичко.

— Разбира се, че това е всичко. Баща ти никога не би скрил нещо от мене. А ти положително не би могла — отвърна майка ѝ със същия сърдит тон.

Внезапно Грейс с болка осъзна, че не е възможно майка ѝ дори да подозира за татко ѝ и Маргарет.

Тя застана на колене пред Корделия и взе в ръце меките ѝ, хладни като кадифе пръсти с блестящи розови нокти.

— Чуй, майко, каквото и да ти е казвал или да не ти е казвал татко... знам, че ни е обичал. Той...

— Грейс, какво се опитваш да им кажеш?

— Татко и Маргарет... — тя спря. — Майко, Нола Емори е тяхно дете — Грейс покри с ръце писмата в скута на Корделия. — Всичко е тук. С думите на татко. Всички писма, които е писал на Маргарет.

Лицето на Корделия стана бяло като листата, които тя забута от скута си, все едно се е заляла с нещо и се бои, че ще остави леке. Цялата трепереше и Грейс се уплаши за нея.

Но гласът ѝ, когато проговори, беше силен, хаплив:

— Противно момиче такава! — Очите ѝ блестяха като парчета стъкло.

— Майко, вярно е. Прочети ги.

Скрепените заедно страници бяха паднали до елегантната синя обувка на Корделия и образуваха нещо като наклонена палатка. Грейс ги прибра и ги сложи отново в скута на майка си.

— Защо го правиш? — Цялото лице на майка ѝ като че хлътна, гласът и се превърна в дрезгав шепот, който Грейс с мъка успяваше да чуе.

— Съжалявам — отговори Грейс. — Знам какъв шок е. Аз самата още не съм го преодоляла. Но ако ние...

— Не. Невъзможно е — устата на Корделия се затвори като трезор, който съхранява нещо неизмеримо ценно. — Баща ти... щях да разбера.

— Как? Ти не беше с него всеки момент, дори не всеки ден — по лицето на Грейс започнаха да се стичат сълзи, но тя не ги избърса. — Ох, мамо, не го казвам, за да ти причиня болка, но истината е, че с татко водехте доста независим един от друг живот.

— А ти какво очакваше? — извика майка ѝ, гласът ѝ се извиси, стана почти пронизителен. — Семейство като по телевизията? Баща ти не беше обикновен. Ние не бяхме обикновени.

Грейс си спомни думите на Нола:

— Знам — съгласи се тя. — Но може би тъкмо тук е проблемът, може би той е имал нужда някъде да бъде съвсем обикновен. С Маргарет...

— Не! — майка ѝ вдигна двете си ръце. — Да не си посмяла!

— Ох, майко... — Грейс притисна чело до коленете на майка си и тяхната непоколебима твърдост някак я успокои като хладните кристални топки — брави, които помнеше от старата къща в Блесинг. Когато най-сетне Грейс вдигна лице и срещна погледа на майка си, видя с каква мъка Корделия се опитва да се овладее.

— Аз... не... трябва... да... слушам... това — майка ѝ говореше на кратки изблици, през стиснати зъби, със свити в юмруци ръце.

Грейс жадуваше да я прегърне, но нещо в стойката ѝ, напрегната, неотстъпчива, я предупреди да си остане на мястото.

Гледаше безпомощно как майка ѝ се опитва да стане. Ръцете и краката на Корделия поддаваха и тя падаше тронаво обратно на дивана, стиснала конвулсивно листовете в скута си, като че за да се задържи. Майка ѝ, която винаги е била овладяна и грациозна, сега напомни на Грейс за черно-белите осеммилиметрови домашни филмчета, където камерата правеше движенията ѝ непохватни, отривисти. Само дето не се усмихваше, както на почти всеки кадър от онези филмчета. Лицето ѝ беше восъчно, все едно е в шок.

С ясен, отчетлив глас майка ѝ каза:

— Мисля, че трябва да тръгвам. Моля те, не си създавай повече грижи.

Тя стана, вече по-овладяна, и тръгна към вратата, изправена, сякаш я държеше връв, прокарана от темето ѝ до тавана. Все още стискаше писмата в ръка, навити на руло, като че смяташе да удари някого с тях.

— Чакай! — Грейс се втурна към нея и сграбчи ръката ѝ по-силно, отколкото искаше. Под дебелилото палто тънките кости на майка ѝ изглеждаха почти крехки.

Защо хората все разправят колко е хубаво проблемите да се изяснят открито? Грейс се чувстваше ужасно, сякаш току-що е убила някого... или самата нея са ранили.

Майка ѝ се обърна и я прикова с поглед по-презрителен, отколкото погледа, който Грейс беше видяла Корделия да отправя към белия кмет на Блесинг, когато той отказа да махне разпореждането „само за бели“ от чешмичката на площад Джеферсънс и ѝ се изсмя в лицето. Гласът ѝ, когато заговори, беше също толкова студен.

— Забравих да ти кажа... за библиотеката на баща ти... не получихме една голяма част от очакваните средства и, както изглежда, няма да ги получим. Разбира се, когато обогатиш мръсната си история, няма да има смисъл и да се опитвам да намеря парите.

Грейс имаше чувството, че върху ѝ е паднал и я смазва каменен блок, достатъчно голям да се използва за построяването на библиотеката.

— О, мамо, съжалявам, ако мога с нещо да...

— Ти вече направи напълно достатъчно — майка ѝ се дръпна да освободи ръката си.

Очите на Корделия бяха ярки и твърди като диамантите, които дискретно проблясваха в ушите ѝ. Ръката ѝ подскочи нагоре, сякаш да удари Грейс, но се спря и се прибра вдървено до тялото ѝ.

Тогава Грейс я сграбчи цялата, обгърна я с две ръце. Погълна я цветното ухание на майка ѝ и я накара да си спомни орловите нокти, които късаше от оградата на овощната градина и смучеше, винаги с надеждата да открие повече от леката сладост, която цветчетата неохотно освобождава.

Мина много време, преди Грейс да усети, че майка ѝ навежда глава, а челото ѝ докосва рамото на Грейс леко, предпазливо, така както умореният пътник спира за миг, да подпре на земята товара си, преди да продължи.

Камъкът, който притискаше Грейс, се вдигна съвсем мъничко. „Кажми нещо!“ — закрещя глас вътре в нея.

Но беше прекалено късно, Корделия бързо се освободи от прегръдката на Грейс, решително се отправи към вратата и си отвори. После я затвори — определено не я тресна — след себе си.

Всичко това без нито веднъж да погледне назад. Юмрукът ѝ още стискаше навитите стегнато писма.

[1] Героиня от „Отнесени от вихъра“ — Б.пр. ↑

[2] Емблемата на Ню Йорк. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дългите ръце на Джек разцепваха повърхността на водата в басейна на Макбърни към ИМКА, Организацията на младите християни. Изплю цял литър от прекалено хлорираната вода и се опита да не мисли за снощната вечеря в „Лума“. Отношенията на Грейс с майка ѝ изглеждаха толкова обтегнати... каквито бяха станали и собствените му отношения с нея. „Вината е моя“ — реши Джек. Искаше да направи онази последна крачка, но нещо го спираше.

Джек се обърна, започна нова дължина и се замисли за дъщеря си. От около седмица имаше чувството, че Хана започва да приема Грейс. Или се заблуждава, защото му се иска да бъде така? Дали няма поне една пречка скоро да се дръпне от пътя му?

Опита да поговори с Хана, но тя се държа необичайно уклончиво. Почти потайно. Може би пак крои номер: ще накара Грейс да отслаби бдителността си, а после ще ѝ нанесе решителния удар. Не му се иска да вярва, че Хана е способна на подобно нещо. Но...

През стичащата се по лицето му вода Джек забеляза в съседния коридор сина си, който удряше с ръце водата, сякаш не плува, ами иска да я пребие до смърт. Лицето на Бен беше смръщено от усилие, почти мораво — ако има гени или елементи от ДНК, които правят хората суперамбициозни, то у Бен с лопата да ги ринеш.

Бен дори си позволява да манипулира хората, за да получи желаното. Дали и Хана не е способна на такава макиавелистка непочтеност? Може би враждебността ѝ към Грейс е много по-голяма, отколкото му се струва?

Джек спря да плува и бутна очилата си на челото. Погледна Бен, вкопчен в ръба на басейна, мъчещ се да си поеме дъх — победител в необявеното им състезание, ако това има някакво значение.

„Дали Хана не се е доверила на Бен? Малко вероятно, но дори и да знае нещо, това не е най-голямата му грижа.“

Бен потвърди заключението му.

— Здравсти, татко, видя ли макета за корицата на Макартър?

— Да, трябва да призная, че го видях — каза Джек с лошо предчувствие. От всичко, което ставаше в „Кадоган“, Бен се сети тъкмо за това.

Синът му се ухили и изтри лицето си с ръка, а между пръстите му се стичаше вода.

— Седмици висях над главата на Ййстман. За малко да ме хвърли на лъвовете. Но накрая прие идеята ми и резултатът, мисля, е доста сензационен.

— Несъмнено има известен стил.

— Нещо май не си възхитен?

Джек забеляза напрегнатия израз на Бен. Дали не е по-добре да отложи това, докато се върнат в службата? Може би... но е толкова претрупан с работа... а Бен все не си е на бюрото, когато реши да му се обади.

— Виж, Бен, наистина е добра... но е твърде мека... твърде литературна — Джек поклати глава. — Мисля, че няма да я пуснат.

— Мислиш, или си сигурен? — Бен трябваше да повиши глас, за да го чуе през шума, който вдигаха плувците от двете им страни. — Говорил ли си с Уолдън, Далтън?

— Дел Крузон случайно беше в кабинета ми. Той каза същото. Това е остра, груба криминална история, Бен. Трябва да пуснем нещо ударно.

— Зад гърба ми! — изсъска Бен. — Господи, татко, можеше първо с мене да поговориш.

Джек се намръщи. Отново се повтаряше историята с Роджър Янг. Защо с Бен все той излизаше лошият? Изведнъж му се доця да плесне на Бен един шамар и да му каже да порасне. Време е да спре да обвинява татко за всяка несполука. Когато Джек беше на трийсет години, имаше вече жена и дете, убийствена кола, заем за изплащане и никакъв капиталов фонд. Също така нямаше време да се самосъжалява и да се заяжда за минали неща.

— Виж, Бен, не бива да приемаш това лично — каза Джек равно, като се надяваше да не изглежда все едно се извинява. — Мисля, че си свършил страхотна работа с книгата. Но корицата просто не е подходяща за нея. Ако искаш, можем да питаме и останалите. Но съм доста сигурен, че мнението им ще бъде същото.

— Хубаво — гласът на Бен беше саркастичен. — Джек Голд винаги знае най-добре. А кога аз ще получа някакво признание? Омилостивих Роджър Янг и въпреки това имам чувството, че съм на резервната скамейка, без никаква подкрепа.

Бен гледаше Джек, а долната му устна почти трепереше.

— Сине, гордея се с тебе, знаеш това.

Сякаш осъзна, че всеки момент ще прекали, Бен каза:

— Виж, съжалявам, имах напрегната сутрин. Ще говоря с Ийстман, като се върнем в службата. Още има време да се оправят нещата.

Бен хвана парапета и се измъкна от басейна, а водата се стече по тялото му като втора кожа. После застана на ръба и протегна ръка надолу.

Джек, макар да се остави наполовина да бъде изтеглен на плочките, усещаше някаква смътна снизходителност в помощта на Бен. Още ли е сърдит? Ако знае нещо за Хана, дали няма да го премълчи от чиста злоба? Да, може и да го направи. По дяволите.

Джек изчака да вземат по един душ и да отидат в съблекалнята, преди да попита:

— Забелязвал ли си напоследък нещо по-особено у Хана?

Докато наблюдаваше как синът му си закопчава ризата, Джек за миг видя онова току-що изкъпано бебе, което някога беше повивал. Зачака Бен да каже нещо, но синът му изглеждаше напълно погълнат от вратовръзката си.

— Не мога да го напипам — продължи Джек. — Все едно крие нещо. Каквото и да е то, дори я е накарало да се държи по-меко с Грейс. Имаш ли някаква представа какво става с нея?

Недоволен от възела, Бен развърза връзката и се обърна към Джек:

— Виж, татко... не знам дали мен трябва да питаш.

Джек долови сдържаността в гласа му. И още нещо — нещо мрачно. Боже. Дали наистина Хана има проблеми? Дали нейната потайност не е признак за нещо сериозно?

Наркотици? В наши дни всички деца ги опитват. Той се сви при мисълта, че Хана може да е взела, макар и едно хапче или да е изпушила дори и само една цигара. Но и така да е, тя е твърде умна, за да се пристрасти. Нали така?

Или онзи атлетичен тенисист, нейният приятел, я е накарал да спи с него? Джек си спомни какъв беше той самият на същата възраст — стремеше се да яхне всичко, което има цици. А и Бен — момичетата го изпращаха до вкъщи още от седми клас. Сега той би могъл да спи, с която си поиска и сигурно опитът му не е малък. Няма откъде да знае — Бен не споделя с него. Но Хана, мъничето му, неговото момиченце ще бъде много нещастно, ако спи с момче, което търси само секс.

Джек нямаше намерение да отстъпи пред увъртането на Бен.

— Но ти все пак знаеш какво я притеснява? Говорил си с нея?

— Татко...

— Бен, не те карам да мамиш нечие доверие. Просто искам да ми кажеш какво мислиш.

Бен вдигна глава и в студено зелените му очи — очите на Натали — Джек забеляза нещо, което не разбираше, но то го караше да се чувства неловко. Беше виждал и преди този израз — леко притворени клепки, леко проблясване дълбоко вътре в зениците. Мрази ли го Бен? Може би не само му се сърди за това-онова, както всички деца, а наистина го ненавижда.

— Работата е там, татко... — Бенджамин се изправи, след като току-що си беше вързал обувките. Като гледаше стройното му, мускулесто тяло, Джек се възгордя от конструкцията на сина си, но в същото време малко съжеляваше за собствените си тлъстинки, — ... че Хана ще ме убие, ако научи, че съм казал нещо.

Джек, който тъкмо си слагаше вратовръзката, усети, че пръстите му се вдървиха. Значи наистина е сериозно. Попита предпазливо:

— Трябва ли според тебе да знам причината?

— Тя се бои да не е бременна.

— Боже мили. О, Господи.

Бенджамин го погледна изкосо, после добави:

— Виж, да се разберем за едно нещо. Не си го научил от мене.

Джек кимна и седна на пейката между гардеробчетата. Сърцето му се блъсна веднъж глухо в гърдите, преди да започне да тупти бързо. Бременна? Неговата Хана, неговото момиченце?

Ами ако е вярно, какво ще правят? Тя какво ще прави?

„Трябва да говоря с нея.“ Ще сдържи обещанието си към Бен, но няма смисъл да чака тя да сподели с него. Преди развода би дошла... но не и сега.

Джек си спомни първия мензис на Хана. Тринайсет годишна, грациозна като слонче, с пламнало лице, тя му прошепна новината — на него, не на Натали. Искаше да я прегърне, но не го направи. Вместо това я заведе в аптеката. Още я виждаше — кльощаво хлапе с тиранти и без бюст се мотае около щанда със списанията и се прави, че едрият, биещ на очи мъж, който чака на касата с пакет дамски превръзки под мишница, няма нищо общо с нея.

Горкото дете. Трябва да е била доста отчаяна, за да разкаже на Бенджамин.

— Добре — каза той на Бен и си позволи една въздишка, която натежа над него като Божията ръка. — Не съм го научил от тебе.

— Ще говориш ли с нея? — Бен изглеждаше разтревожен.

— Не виждам друг избор — отвърна Джек с чувството, че въздухът около него е станал труден за дишане.

Джек се поизправи, когато видя набит мъж — по-нисък, но с шкембенце, което също като неговото е виждало и по-добри дни — да отваря едно гардеробче наблизко, още задъхан след плуването. Усети в стомаха си тежка топка на ужас.

Спомни си един стих от песента на Кени Роджърс: „Трябва да знаеш кога да прегръщаш... да знаеш кога да напускаш.“

Сега. Още сега. С Хана. Трябва да спре да се прави, че всичко ще бъде наред, ако просто се оставят на течението. Не би могъл да го понесе, ако отношенията им станат като на Грейс и майка ѝ.

Джек позвъни и покани Хана на вечеря, но тя отказа, защото имала много домашни. За да не изглежда твърде настойчив, той се разбра с нея за следващата вечер. И ето ги сега на клатещата се маса в задната стая на любимата гръндж-пицария на Хана, където пиците се вадеха с дълги дървени лопати от тухлени фурни на въглища, а келнерите и келнерките се редуваха пред микрофона.

Хана, която обикновено излапваше половин огромна пица, обилно залята със сос, изяде само един резен и сега побутваше втория, докато Джек погълна повече, отколкото беше полезно за него. Повече, отколкото би му позволила Хана, която обикновено следеше като полицай холестерола в храната му, ако не беше погълната от собствените си мисли.

Спомни си как танцуваха с нея в гостната във вихъра на „Тенеси валс“ на Пати Пейдж, когато беше дете, слагаше малките си крачета върху обувките му и се кикотеше, вкопчена здраво в панталоните на Джек, за да не загуби равновесие. Като гледаше пътя в косата ѝ, нощницата на цветя, която се увиваше около тъничките ѝ глезенчета, той се чувстваше едновременно много уязвим и пълен с решимост да я защитава.

Сега също искаше да я защити, но тя се държеше така, все едно само бегло го познава.

Чак когато келнерът прибираше чиниите им, Джек се престаши:
— Какво става с тебе и Конрад? Май не съм чувал напоследък името му да се появява в стария хит — парад.

Той се усмихна с надеждата, че тревогата му не личи. За пръв път за тази вечер погледът на Хана се прикова в него.

— Не знам — в тона ѝ звучеше старателно търсена небрежност,
— май и аз не съм го виждала напоследък, освен в училище.

Джек почака.

— Искаш да кажеш, че вие двамата вече не сте едно цяло?

Тя възви очи към небето.

— Татко, толкова си старомоден. Никой вече не говори така. И не съм сигурна, че някога сме били, както казваш ти, „едно цяло“.

Хана избърса брадичка с прилежно сгънатата салфетка.

— О?

— Той не е мой тип. Голямата му мечта е един ден да стане юрист и да спечели купища пари.

— Човек може да се влюби и в някой, който не е неговият тип.

— Тоест като тебе и Грейс? — Хана го каза на шега, в угълчетата на отпуснатата ѝ уста се беше спотаила тъжна усмивка, но Джек долови язвителността ѝ.

— Нещо толкова — отвърна предпазливо.

— Татко, това са деветдесетте години. Хората на моята възраст вече даже не ходят заедно. С приятелите ми просто движим накуп, това е всичко. Все едно членуваш в един клуб и ако харесваш някого, а той харесва тебе, това е страхотно... но не е кой знае какво голямо събитие.

„Освен ако по една случайност спите заедно.“

Джек се видя в образа на Фред Флинтстоун, грабнал една сопа, да налага Конрад. Беше го виждал само веднъж, но си го представяше като безсърдечен атлет, който се фука със завоеванието си в съблекалнята. Не, това трябва да е още един от неговите анахронизми. В наше време всичко живо говори за безопасен секс, как трябва да си „подсигурен“. Ами когато някой е наранен душевно — кой и какво би трябвало да го предпази?

— Хана, аз може да съм от друго поколение... — започна Джек внимателно, с ръка върху нейната, — ... но в едно съм сигурен: когато се обвържеш с някого, колкото и да изглежда повърхностно, неизбежно се появяват чувства, очакваш някои неща.

Тя отново погледна към небето:

— Татко, не е нужно да ми го обясняваш. Не съм в детската градина.

„Знам... ако беше, нямаше да те пусна да излезеш от къщи в тези дрехи.“

Износени дънки „ливайс“, които имаха вид на извадени от боклука, размъкнат черен вълнен пуловер с дупки, през които би могъл да си провере палеца. Поне косата ѝ е измита и сресана прилежно — тъмна коприна, застлана по гърба и раменете ѝ. Спомни си как някога я сплиташе всяка сутрин преди училище на две дълги плитки, понякога се налагаше да го прави повече от веднъж, докато станат достатъчно хубави и отговарят на изискванията ѝ.

— Просто не искам да страдаш, това е всичко — каза ѝ той.

Хана седеше и побутваше една засъхнала чушка на масата. Пицарията се беше напълнила и стана шумно, чу се как в съседното помещение някой поде ритмично парче от Кентъки.

— Татко, накъде биеш? — попита тя, примижала срещу него, като че се целеше през мерника на пушка.

— С други думи: „Аре, татко, дробни ми“?

Хана се захили:

— Това къде си го чувал?

— Мотая се наоколо.

— Впечатлена съм.

— Значи не си... — „бременна“. Думата се въртеше на езика му, — ... притеснена за нещо конкретно?

Тя сви рамене.

— Какво те навежда на подобна мисъл?

— Не знам... Напоследък не приличаш на себе си. И като приятелски настроен квартален отговорник не мога да не съм загрижен.

Хана присви очи:

— С Грейс ли си говорил?

— За теб? Какво те кара да мислиш така?

— Не знам. Просто питам.

— Има ли нещо, което става с теб и Грейс го знае, а аз не го знам?

Хана просто го гледаше, веждите ѝ се приближаваха все повече една до друга, докато накрая се склочи над носа ѝ.

— А, да, разбирам. Накарала те е да обещаеш, че нищо няма да казваш.

— Хана, не беше Грейс... — той се спря, преди да се изпусне и да каже истината. Бен.

— О, татко, винаги познавам кога прикриваш нещо. Толкова си прозрачен. Защо направо не си го кажеш? Знаеш за глупавия ми страх, че може да съм бременна, понеже Грейс ти е казала.

Макар да говореше тихо, той усети вълната на гнева ѝ.

— Не е нужно да говоря с Грейс, за да видя, че си млада, красива и се интересуваш от момчетата не по-малко, отколкото, убеден съм, те се интересуват от тебе. Едно нещо не се е променило, откак аз бях на твоите години: хормоните на тийнейджърите все още са в изобилие.

Хана дори не се усмихна на опита му да разведри обстановката. Продължи да го гледа втренчено, очите ѝ с черни ресници, като че станаха по-тъмни, по-големи и придадоха на лицето ѝ нежен, раним израз.

— О, Боже! Не мога да повярвам! Не мога да повярвам, че се хванах на въдицата! — Хана скочи и той се стресна. Ярките червени петна подчертаха скулите ѝ. — Тя само се направи на приятелка, за да може да се втурне при тебе и да ме натопи.

Не се предвиждаше нещата да вземат такъв обрат, помисли Джек вцепенено.

— Хана, не беше Грейс, която...

— Ако не е била тя, кой тогава? Знам, че е Грейс, защото тя ме мрази. Не разбираш ли? Не виждаш ли как ме мрази?

Разплака се, сълзите слепиха ресниците ѝ. Хана не му беше позволявала да я види разплакана от деня, в който той напусна Натали, когато дълго рида и го моли да не си тръгва. Неговото спретнато малко момиченце сега бършеше нос в ръкава си и не му идваше на ум да използва носна кърпа или поне салфетката.

Джек го болеше сърцето заради нея. Но, Боже мили, не може просто така да седи и да остави Грейс да опере пешкира. Не е честно както спрямо Грейс, така и спрямо Хана. От друга страна, ако трябва да наруши обещанието си към Бен, за да отърве Грейс, какво ще стане? Отношенията със сина му и без това са твърде деликатни...

— Грейс не те мрази — каза Джек, като подбираше внимателно думите си. — Вярвай ми, тя няма нищо общо с това.

Хана въздъхна дълбоко, отривисто, а погледът ѝ го срязва. Като че е извършил страшно предателство спрямо нея.

— Хана — той се опита да хване двете ѝ ръце, но усети как те се изплъзнаха от неговите.

— О, татко — отвърна Хана и гласът ѝ секна сърцераздирателно, като тогава, когато си тръгна за последен път от апартамента им с Натали и тя му каза довиждане.

— Ето как ще го направим... — Тим Фичнър обрисова във въздуха въображаема изложба с молива си. — Подвижна поставка със снимката на Грейс, една по-голяма на баща ѝ, а точно между двете и една малка на Нола Емори. Можем да направим същото, но с по-малки размери, и за рекламата на щандовете. И плакати за книжарниците, които не искат стойки върху щандовете...

Като гледаше как маркетинговият директор на „Кадоган“, който лесно се въодушевяваше, размахва молива и върти ръце, все едно Кърт Масур дирижира филхармонията, Джек си спомни телефонното обаждане на Грейс отпреди няколко вечери, около час преди да се появи Корделия.

— Джек, у мене са, писмата на татко... — беше се задъхала, все едно е тичала.

— Нола? — попита той.

— Ей сега си тръгна. Не знам какво ѝ е променило решението... но иска да ги използвам. Сега можем да публикуваме истинската

история за татко. Ох, Джек, знаеш ли какво значи това?

Той знаеше... какво значи не само за Грейс, а и за него самия.

През последните няколко дни, докато Грейс се трудеше усърдно над редакцията и някои добавки към книгата, той пусна машината тук, в „Кадоган“. Днешното заседание доказваше, че не само той очаква много от „Честта над всичко“.

„Адио, Рейнхолд, може би сега ще ме оставиш на мира“ — помисли Джек.

Според него единственият недостатък беше, че докато книгата излезе от печат, ще загубят част от инерцията, набрана с публикациите около Нола. Джек още се учудваше колко бързо изтече информацията. Дали не я издрънка някой от „Кадоган“ — същият приказливец, който разпространи клюката за Нед Емори? Всъщност може да е всеки: редактор от някое литературно дружество или агентът на Грейс в стремежа си да пусне мухата на Холивуд. Невъзможно е да се запази в тайна нещо толкова важно.

Джек направи наум някои сметки. Дали не могат да избързат месец и нещо с издаването? Да качат тиража на триста хиляди? Ако са късметлии и продадат поне седемдесет процента, балансът ще изглежда достатъчно добре, за да задоволи дори Рейнхолд.

Но пак остава да се реши рекламният бюджет. Всички бяха възбудени. Нел Соренсън от рекламата беше затрупана с обаждания след съобщението в „Дейли нюз“ вчера. Като че целият свят искаше да интервюира Грейс и Нола. Сигурно ще имат повече поръчки, отколкото е възможно да се изпълнят. А още чакат окончателно одобрение на бюджета от Рейнхолд. Тристата хиляди долара, които Джек искаше да похарчи само за реклама, бяха равни или дори повече от сумата за всички останали пролетни издания взети заедно.

Но Рейнхолд закъсняваше както обикновено.

Джек си погледна часовника. Вече почти стана време за срещата му с Грейс, трябваше да обядват заедно някъде наблизо. Тя може би дори вече чака в кабинета му. Ако Рейнхолд не пристигне скоро...

— Можем да получим пари чрез много от договорите за наем — стържещият глас на Марти Уайнтроб го върна към заседанието. Джек погледна Марти, който потриваше брадата си, набола още в дванайсет на обяд. — Един Господ знае какво ще ни искат веригите, за да се присъединим към тяхната реклама, но ако успеем да накараме

големите магазини да сложат стенда отпред, ще имаме два пъти, десет пъти повече видимост.

— Как виждаш баланса? — попита Джек. — Между рекламата и прякото поощряване на продажбите?

В Марти, роден и израсъл в Бруклин, Джек виждаше една по-груба версия на самия себе си: от брокер в текстилната индустрия беше станал търговски пътник в книгоиздаването и за девет години се издигна до поста директор на продажбите. Неуморен, изобретателен, чудесен с хората... но Джек неволно се потрисаше при вида на диамантения пръстен на кутрето му.

— Знам, че се тревожите за разходите, но най-добрата ни реклама — намеси се Нел Соренсън — няма да струва и цент. Току-що говорих с „Пипъл“, те искат да пуснат материал. Може би дори снимка на корицата.

Марти подскочи:

— Тази Емори ще се съгласи ли да я интервюират?

— Откъде да знам? — Нел хвърли на Марти бърз ядосан поглед. — Аз самата ей сега научих за тази нова възможност. Дори не съм имала време да й телефонирам.

— Какво ще кажете за рекламните съобщения?

В резултат започна безкраен спор около ефективността на радиото, сравнена с рекламите в печата. Джек потисна желанието да провери пак колко е часът.

Вместо това обяви:

— Приятели, оставете окончателните си предложения на бюрото ми до утре сутринта. Тим, дай ми цифри за рекламните съобщения на половин и три четвърти страница, сравнени с тези на цяла страница — Джек протегна крака под голямата заседателна маса от палисандрово дърво. На целия етаж това беше единствената мебел, която му позволяваше подобен лукс. — Трябва да ги прегледам с Кърт, преди да определим окончателния бюджет.

Кой знае обаче кога ще успее да хване Рейнхолд? Този човек непрекъснато лети до Лондон, Мюнхен и Хелзинки, навсякъде, където Хауптман имат клонове. Сигурно по този начин се подсигурява. Превръща Джек в изкупителна жертва. Остава го той да поеме вината за всяка несполука тук.

— Извинявайте, приятели. Закъснявам за среща.

Като че по поръчка Рейнхолд влезе в стаята, винаги рошавата му коса сега беше по-объркана от всякога, връзката му беше леко изкривена. Той се отпусна на стола срещу Джек и подпря крак върху коляното на другия. Двуредното сако се отвори и отдолу се видяха червени тиранти.

Джек се опита да пренебрегне размяната на погледи около масата.

— Обсъждаме рекламния бюджет — обади се Нел. Тя засъбира книгата пред себе си, сякаш да ги подаде на Рейнхолд, макар че подобен доклад лежеше подвързан спретнато на масата пред него.

— Прегледах цифрите — каза Рейнхолд. — Честно казано, мисля, че прекалявате. Няма спор, книгата е обещаваща. Но триста хиляди? Ами останалите ни проекти: Бун Макартър например? Както го виждам, ограбваме един, за да задоволим друг.

Джек се стегна. Запита се дали Рейнхолд не е говорил с Бен, но после отхвърли тази мисъл. Не беше кой знае каква тайна, че Рейнхолд с радост би се отървал от Джек. „За нищо на света няма да го признае, но го е страх от мене.“ Рейнхолд искаше да управлява, а при взимането на решения служителите в „Кадоган“ все още се обръщаха към Джек.

Все пак не бива да издава тревогата си пред Рейнхолд. Дали да избегне сега въпроса и да се разбере с него по-късно? Може да успее, макар че престижът му ще пострада.

После Джек се сети нещо, което го накара да се усмихне.

— Кърт, чел ли си всъщност тази книга? — попита той меко.

В стаята се възцари мълчание. Рейнхолд прикриваше чувствата си като опитен играч на покер, но Джек видя, че е стреснат.

— Ако чета всеки ръкопис, който издаваме, няма да ми остане време да ръководя компанията — засмя се насилено.

— Така е — съгласи се дружелюбно Джек. — Но трябва да ти кажа, че ако намериш време, ще ти вземе акъла. Грейс Траскот може да превърне в бестселър дори живота на Милард Филмор^[1] — Джек вдигна ръка. — Знам, сигурно мислиш, че съм заинтересована страна, но ако оставим настрана личните ми чувства към авторката — Джек изчака смехът да заглъхне и се поздрави, че е предотвратил евентуалното нападение на Рейнхолд в тази посока, — трябва да ти кажа, книгата е превъзходно четиво. При това не само заради сензационните разкрития. Освен всичко друго тя хвърля в много

отношения нова светлина върху Кенеди и Джонсън. Почитателите на историята ще триумфират.

Всички глави около масата кимаха в знак на съгласие.

— Най-увлекателната биография, която съм чел — изчурулика Нел.

— Страхотна е. Наистина вълнуваща — вметна Марти, като отпусна китка и завъртя косматата си ръка.

— Сигурен съм, че сте прави — Рейнхолд се изправи на крака. — Но ще трябва да ме извините, очаквам телефонен разговор с Европа. Да продължим по-късно? — той погледна многозначително Джек, преди да си излезе.

Заседанието се отложи.

Джек се прибра в кабинета си и се почувства възнаграден, като видя Грейс, седнала срещу бюрото му, да прелиства пролетния каталог на „Кадоган“, с „Честта над всичко“ на корицата: бяха избрали прочутата снимка на Юджин Траскот на погребението на Мартин Лутър Кинг, с вдигната ръка, като че да спре фотоапарата, с блеснали в очите сълзи, които се виждаха въпреки наведената леко глава.

Грейс носеше вталено червено вълнено сако с черни кадифени ревери, обикновени черни панталони и кожени ботуши. С порозовелите си бузи и разрошената от вятъра къса черна коса, изглеждаше, сякаш досега е била на езда и не е имала време да се преоблече. Джек усети, че сърцето му прелива от обич. Боже, толкова е красива.

Докато се изправяше, Джек я целуна по бузата и потисна желанието да я прегърне здраво, за да я предпази от предстоящото. Изразът ѝ подсказваше, че няма да хареса онова, което ще ѝ разкаже за Хана по време на обяда. Всъщност, ако се съди по каменното ѝ лице, Грейс май вече знае.

— Снощи, след като се обади, говорих с Хана — Грейс сякаш беше прочела мислите му. — Беше твърде разстроена.

— Представям си.

Дявол го взел, защо не разказа веднага на Грейс?

— Хана очевидно смята, че аз съм издала тайната ѝ — гласът на Грейс беше нисък, опасен, напомняше му буреносни облаци. — За Бога, Джек, какво си ѝ казал? Ти самият как разбра? — Думите ѝ се лееха като леден дъжд.

— Бен ми каза. Но му обещах, че няма да казвам на Хана откъде знам.

— Така че я остави сама да се сети, нали? И ето, бинго! — излиза моят номер. — Грейс се изправи срещу Джек: метър и шейсет едва сдържана ярост. — По една случайност, Джек Голд, тя наистина ми се довери. За пръв път отвори вратата, съвсем малко, но достатъчно да си вмъкна пръста. Достатъчно, за да разбере какво би било ако... ако... — Грейс преглътна с мъка. — Затова не съм ти казала аз. Защото държа на обещанията си.

— Аз също — Джек искаше да я прегърне, да я покрие с целувки, да моли прошка... но не знаеше как.

— Грейс — продължи той нежно. — Обясних на Хана, че не си ми разказала ти. Това ще отmine. Тя ще го преживее за нула време. Още докато говореше, се чувстваше лъжец, беше почти сигурен, че не е прав.

— Как можеш да говориш така? Все едно става дума за някакъв вирус, двайсет и четири часов грип. — Грейс хвърли с остро плющене каталога на бюрото му и по пода се разхвърчаха хартии. — Наистина ли го вярваш? Боже, Джек, или си много по-наивен, отколкото те мислех... или нарочно лъжеш само, за да загладиш нещата между нас. И в двата случая не мога да повярвам, че ще го направиш, че ще... ще ме пожертваш по този начин! Или не съм достатъчно важна, нямам значение?

— По стечение на обстоятелствата синът ми също е важен.

Джек се отврати от собствения си надут тон. Но Грейс го притискаше в ъгъла, не му оставяше друг избор, освен да се защитава.

— Обясни тогава на Бен! Кажу ми какво се е случило и виж дали самият той не би поговорил с Хана. Мисля, че ме харесва. Слава на небесата, че едно от децата ти ме харесва. Струва ми се, че ще се съгласи да помогне.

— Грейс, за Бога, Хана е на шестнайсет години. Гарантирам ти, че след минути тя ще мисли само за онова тенисистче със страхотния бекхенд и птичи мозък.

— Само се чуи, Джек. Или се измъкваш, или не познаваш Хана и наполовина толкова добре, колкото си мислиш. — Тя го изгледа строго.

— Грейс, не е моментът...

— А пък ти сега говориш като майка ми.

— Ей... чакай малко, спри за момент. Трябва да играеш честно — той започна да се ядосва.

— Джек, наистина ли още мислиш, че тук става дума за честност? Честно ли е аз да съм виновна, задето си напуснал Натали? Честно ли е, че трябва да обикалям около семейството ти на пръсти като някакъв парий?

— Не, не е, но не придаваш ли прекалено голямо значение на цялата тази работа? — Джек разпозна тона, с който успокояваше Хана... и обезсърчен помисли, че Грейс вероятно също го е усетила.

— Не, всъщност не мисля, че е така.

— По дяволите, Грейс, не можеш ли просто да зарежеш този въпрос?

— Може би трябва да зарежа всичко?

— За какво говориш?

— О, Джек.

Произнесе го точно както Хана каза снощи „О, татко“ и Джек по същия начин се стегна, по същия начин го присви стомахът.

„Успокой топката, Джек. Не я притискай.“

Грейс беше бясна, искаше ѝ се да го удари. Тя повярва на Джек, а той я предаде. Очевидно, наистина кръвта вода не става.

Повярва в тях двамата... че могат да опитат въпреки различията. Но нима всички жестове на обич на света могат да променят факта, че в момент на истинска нужда Джек не я подкрепи?

„Направи нещо — нареди един студен глас в главата ѝ. — Кажу ми, че всичко е свършило.“

Изведнъж ясно видя ситуацията. Джек не иска да ѝ направи предложение и през цялото това време Грейс го чака най-сетне да се пристраши. Но нима трябва да зависи от Джек?

Защо тя не вземе решението? Защо не обясни на Джек, че мъж, който не се възползва веднага от възможността да се ожени за нея, не я заслужава?

— Ожени се за мене, Грейс.

Грейс поклати глава, прикова поглед в Джек и се запита дали не си въобразява, че е чула тези думи. Но изразът на лицето му говореше красноречиво. Да, за Бога, той наистина ѝ беше направил предложение.

Странно, но не почувства очакваното вълнение, а само сива празнота.

— Защо, Джек? — Грейс се задави. — Защо точно сега?

Вместо да бъде най-щастливият миг в живота ѝ, както би трябвало, Грейс се чувстваше като изгладняло куче, на което са подхвърлили кокал.

— Искаш ли да поговорим по време на обяда? — Джек обгърна раменете на Грейс, разтревожен от напрежението, което бучеше в тялото ѝ като високоволтажен далекопровод.

„Кретен. Ама наистина умееш да подбереш момента.“ Но как да го подбере, като сам не знаеше, че ще каже тези думи? Те просто изскочиха от устата му. Защо? Не е трудно да се досети. Бяха на върха на езика му от седмици. Колко е бил тъп да позволи на разума си — на склонността да премерва всяка дреболия и всичко да пресмята — да спре сърцето му.

— Забрави обяда — отвърна Грейс. — Не съм гладна.

— Тогава вечеря? Ще приготвя нещо вкъщи.

— Не знам — тя се доближи до прозореца и остана за миг там, загледана надолу към Пето авеню. После отсече: — Не. Не мога да се видя с тебе, Джек. Не тази вечер.

Грейс се обърна да го погледне — дълъг, преценяващ поглед, от който в гърдите му се появи студена болка. Поглед, който ясно показваше, че сериозно се колебае не само за неговата искреност, но и за цялата останала част от живота им.

[1] Тринайсетият президент на САЩ през периода 1850–1853 г. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мамо?

Гласът на Крис по телефона стресна Грейс — толкова слаб и почти... отчаян. Не беше спала половината нощ, мислеше за Джек, а и си позволи да се отпусне: плака във възглавницата, не го беше правила след развода. Само преди миг едвам държеше очите си отворени. А сега, облечена в халат и свита до масата в кухнята, беше напълно будна.

— Здравей, миличък. Хубаво ли прекарвате с баба Нана? — накара гласа си да звучи весело и се надяваше, че единствено във въображението ѝ нещо не е наред.

— Вчера след училище ходихме в музея — сподели мрачно синът ѝ. — Беше забавно, но Нана искаше да разгледа всички експонати до един.

— Изтощи ли те?

— Нещо такова.

— Помня веднъж, бях горе-долу на твоите години — заразказва Грейс. — Баба ти ме накара да отида на някакъв прием в едно посолство. Накрая аз бях като парцал... а тя както винаги свежа. Като се прибрахме, стоя будна половин нощ и писа писма до хората, с които се срещна и които можеха да помогнат със средства за предизборната кампания на дядо ти.

— Съвсем в стила на Нана — Крис дори се засмя тихо. После си пое дълбоко въздух и продължи. — Мамо, по-добре да свършваме, че ще закъснея за училище. Обадох се да те питам дали ще имаш нещо против, ако поостана у татко още малко.

— Искаш да кажеш, докато Нана е там? Че нали такава беше уговорката.

— Да, разбира се... но си мислех, след като си тръгне... че може да бъде по-добре за всички, ако аз... нали разбираш, нещо като да остана при татко.

— Колко дълго?

— Ами не знам... известно време.

Грейс се разтрепери. Какво се опитва да каже Крис? Че иска да живее при Уин?

— Крис, защо не поговорим за това по-късно, след като го обсъдя с баща ти?

Учуди се колко спокойно говори въпреки бързото болезнено туптене на сърцето си.

— Да, добре... — Крис се съгласи предпазливо.

— Татко ти там ли е? — попита Грейс, като се бореше с гаденето, което се надигна от празния ѝ стомах.

После Уин взе телефона, гласът му успокояваше като стария бархетен халат, обгърнал тялото ѝ.

— Грейс, повярвай, знам какво мислиш. Самият аз се изненадах. Когато Крис ми каза, че иска... — той спря и сниши глас, като че не желаше Крис или може би Корделия да го чуят. — Виж, мисля, че не трябва да обсъждаме това по телефона. Може ли да се видим по-късно? Да намина покрай тебе след работа?

Грейс се съгласи, макар да се питаше дали Уин не пробва нов метод да я върне при себе си. После с болезнена внезапност изникна мисълта: възможно ли е майка ѝ да е подучила Крис?

Способна ли е майка ѝ на нещо толкова подло?

„Подло, не. Но ако наистина вярва, че за Крис това ще бъде най-доброто...“

А кое всъщност е най-добро за Крис? Грейс не знаеше. Дали не се държи егоистично, като се вкопчва в сина си, който явно предпочита да бъде с баща си?

Може би... но Крис има нужда и от нея. Той самият не осъзнава колко голяма е тя.

Грейс не излезе от къщи през по-голямата част от деня, като оставяше телефонния секретар да отговаря на обажданията. Два пъти звънна Джек и звучеше толкова нещастен, че малко остана Грейс да се предаде и да вдигне слушалката. Но в повечето случаи бяха журналисти. Някой от „Харпър базар“ отчаяно молеше за интервю. Боб Тилотсън от „Ей ЕМ Америка“ искаше да направи материал за Нола и за нея. Една жена от националното радио остави и служебния, и домашния си телефон и помоли Грейс да ѝ се обади вечерта, колкото и да е късно.

Поколеба се дали да не звънне на Нола, за да види как се оправя с офанзивата на информационните средства, но после размисли. Представи си я, хладна и величествена, с усмивка, която в миг може да стане мразовита. Макар вероятно да не ѝ се беше налагало досега, Нола инстинктивно ще се справи и с най-трудните журналистически въпроси.

Със същото умение като Корделия... когато пресата подуши, че е в Ню Йорк.

Късно следобед телефонът престана да звъни. Грейс знаеше, че би трябвало да е на бюрото и трескаво да довършва последната редакция на книгата си, но не можеше да стане от дивана, където се беше сгушила и слушаше тихото бълбукане в радиаторите и периодичното тракане на метрото, което минаваше под сградата. Чакаше Уин... но ѝ се искаше да види друг да прекрачва прага, не бившият ѝ съпруг.

Джек. Беше ѝ трудно да мисли за него... но в същото време не можеше да престане.

Най-сетне, когато светлината взе да избледнява, Грейс примига като пробудена от дълъг сън — колко ли часа е седяла така? — и се надигна от дивана, за да се облече.

Излезе от банята след няколко минути. Огледа спалнята, потънала във вечерната сянка, необичайно тъмна заради тъгата на току-що завалелия дъжд, разкъсана от процеждащата се през капандурата светлина, която обливаше желязното ѝ легло със слаб, немощен блясък. В ъгъла до прозореца върху малка кръгла стъклена масичка имаше ваза със сноп върбови клонки, които беше купила вчера от пазара — знак, че пролетта най-сетне идва.

Красива стая, проста, почти монашеска. Само няколко езически отстъпления: пъстра мохерна покривка на леглото, пано със сложна бродерия на стената. Колкото и да е приятна, стаята ѝ напомняше за яйцата, от които със Сиси изсмукваха съдържанието и ги боядисваха за Великден, отвън красиви, а отвътре празни.

Никой не споделяше стаята ѝ. Нито Джек. Нито дори синът ѝ.

Моето малко момченце. Наистина ли си е тръгнал завинаги? Хвана се, че дебне да чуе приглушеното думкане от уредбата на Крис. Но се чуваше само тихото потропване на дъжда по капандурата.

Сети се как от време на време Крис я дразнеше с мрачната си унилоост, припомни си моментите, в които синът ѝ ставаше наистина непоносим и тя с радост би го изхвърлила през прозореца. Но нима на всяка майка не ѝ писва от време на време? Вероятно и Крис изпитва същото към нея.

Очевидно по-често, от колкото е мислела.

Защо иначе ще предпочита да живее при Уин?

Усети стягане в гърдите, от което излитаха малки, болезнени стрели. „Как е възможно да обича Уин повече от мене?“ Но не е трудно да си го представи, щом става дума за Уин — Уин, който очевидно не изпада в лошо настроение, който умее да разпръсква лошото настроение.

„Проклет да си, Уин“.

Ще да пристигне всеки момент. Тя бясно изтри мократа си коса, пъхна се в чифт дънки и навлече един размъкнат пуловер.

Секунди по-късно Грейс вече отваряше вратата на бившия си съпруг и осъзна, докато го прави, че я е отворила твърде широко, като за по-едър мъж — да речем, с размерите на Джек. Сърцето ѝ се сви.

— Здравей, Уин — поздрави Грейс.

— Здравсти — отговори Уин, и се поколеба, сякаш не беше сигурен дали е добре дошъл. После влезе и се ухили, когато чу познатата мелодия на Майлс Дейвис, която се носеше от уредбата, извиваше се мързеливо като цигарен дим в крайпътен бар.

Грейс взе палтото му и го прехвърли през ръката си.

— Още ли вали?

Тъп въпрос. Усещаше влагата по палтото през ръкава на пуловера си.

— Няма да продължи дълго — успокои я Уин.

— Аз пък чух друго. Предричат около осем сантиметра.

Уин сви рамене:

— Смятай ме за оптимист.

Да, помисли тя. Уин е точно такъв. Ами ако му напомни, че и най-жизнерадостното отношение не помага да остане човек нормален, докато отглежда постоянно едно дете, дори то да е вече поотрасло?

По-полека, напомни си Грейс. Първо нещо за пиене, може би дори две питиета. После ще пуснеш в ход чара си и ще се опиташ да убедиш Уин, че пълните родителски права са против интересите му.

Цялата тази допълнителна отговорност ще му връзва ръцете, ще пречи на работата му, на социалния живот.

За Бога, ако трябва, ще го моли. Но ако и това не свърши работа? Самата мисъл е непоносима. Ако Уин твърдо е решил да отнесе въпрос до съда, ще отстъпи. Не само защото влиятелните познати и опитът на юрист увеличават шансовете на Уин да спечели — Грейс просто не може да подложи сина си на такова изпитание.

Докато гледаше бившия си съпруг, Грейс се запита как е възможно тя или който и да било друг да подозира Уин в нечестна игра. С тъмносиния си костюм и бледосинята памучна риза, с раираната вратовръзка, която му беше подарила последната Коледа преди раздялата, Уин приличаше на хубав, спретнат председател на класа, който позира за снимка по случай завършването на гимназията. Все пак присъствието му я успокояваше по някакъв особен начин — както някои лекари успяват само с тона на гласа си да превърнат въображаемия тумор в доброкачествена киста, или някоя твърде способна продавачка успяваше да я накара да излезе от магазина с рокля или обувки, които нито ѝ трябва, нито може да си ги позволи.

Грейс покани с жест Уин в гостната. Той я изчака да седне, преди да се настани в креслото. Събра една върху друга ръце в скута си като фламандски благородник в картина на Ван Дайк, и Грейс неволно се усмихна на официалната поза. Толкова е странно да седят заедно така, като че всичко е някаква пантомима и всеки момент ще избухнат в смях. Изпита странното чувство, че животът им тече успоредно и докато те седят тук и играят тази старомодна драма, истинските им „аз“, които никога не са се развеждали, бродят наоколо по чорапи, сърбват винце и се кискат на смешните събития от онзи ден.

— Как е Крис? — попита тя и се постара да не звучи притеснена. — Има ли нужда от нещо?

— Добре е. Разказа ли ти за новия си „Макинтош“?

— Не — отговори Грейс, като се мъчеше гласът ѝ да е равен. Първо куче, а сега цял нов компютър?

— Явно двамата сте говорили за по-важни неща. — Уин беше смутен.

Той се чувства виновен, помисли тя. Познаваше по начина, по който потрепваха коленете му. Освен това избягваше да я гледа. Хубаво. Може би ще успее да се възползва от това.

— За Крис компютърът е най-важното нещо. Ако някога попадне в корабкрушение и вълните го изхвърлят на някой остров без хляб и вода, най-много ще му липсва „Нинтендо“.

Уин се усмихна в стил „председател на класа“, без съмнение изпитваше облекчение, че не се нахвърля върху него.

— Снощи учеше майка ти да играе една игра на име „Тетрис“. Играла ли си я?

— Не ми остава много време за игри — отвърна Грейс по-остро, отколкото възнамеряваше.

Но Уин като че не забеляза.

— Напоследък може би нямаш време, но помниш ли като се оженихме и не можехме да си позволим таксата за кабелна телевизия? — Уин се усмихваше. — Имахме само една колода карти. Научих те да играеш бридж на две ръце и кълна се, нямаше да се откажеш, докато не ме пребиеш от бой.

— А ти, разбира се, беше твърде голям джентълмен, за да ме оставиш непрекъснато да губя.

— Нямах избор! Ти щеше да продължиш да играеш, докато ме биеш или докато не ме умориш от изтощение.

— Толкова ли бях ужасна, а? — Грейс се засмя тъжно.

— Невинаги.

Устните му се отпуснаха, но усмивката остана да набръчква ъгълчетата на очите му. Уин се помръдна леко и половината му лице се скри в сянка. Грейс се сети как след раждането на Крис започнаха да оставят лампата в коридора да свети по цяла нощ и лицето на Уин върху възглавницата до нея беше разсечено на две, една тъмна и една светла половина, като маска на клоун.

Но да я убиеш, не можеше да си спомни какво е изпитвала, когато я е целувал... какво ѝ е шепнел, докато са се любили.

А Джек с нежните ласки по лицето ѝ, шията, гърдите, корема, между краката... с тихия шепот колко е красива, как иска да бъде вътре в нея... почти можеше да я накара да свърши. О, Боже, Джек...

Но сега не трябва да мисли за него.

— Уин... не искам да губя сина си. — Грейс чу треперенето в гласа си и си наложи да не плаче.

— Не го губиш — успокой я Уин. — Той те обича, както винаги те е обичал.

— Лесно ти е да го кажеш.

— Може би точно сега просто има нужда от промяна на обстановката. — Уин спря за миг, като че събираше мислите си преди пледоария в съдебната зала. — От разказите на Крис личи, че нещата тук напоследък са били напрегнати.

— Виж, Уин, всички тези разправии с книгата, а сега и с гостуването на майка... не е като градинско увеселение.

— Нямах предвид Корделия.

Грейс усети как се изчервява.

— Накъде биеш?

Той сви рамене.

— Не съм дошъл тук да те съдя, Грейс. Повярвай, най-малко това искам. В случая основната ми грижа е доброто на Крис. Очевидно не е щастлив. Не е започнал пак старите номера, но въпреки това...

Нямаше нужда да уточнява. Разбра, че мисли за онзи ужасен случай, когато хванаха Крис да краде. Беше му разказала и за бягствата на Крис от училище.

— Знам, че не е щастлив — призна Грейс. — Но децата на неговата възраст могат да бъдат в лошо настроение и без особена причина.

— Не те обвинявам — повтори Уин.

— Тогава не прави това, не ми го отнемай!

Тя скочи и ѝ се стори, че се опитва да запази равновесие в препускащ влак, където подът се люлее и накланя под краката ѝ.

— Аз... — Уин спря, като че се отказа от думите си. Накрая се предаде, разпери ръце и погледна нагоре към нея, а върху красивото му лице с тънки черти бяха изписани объркване и копнеж.

— Най-малко от всичко искам да те нараня, Грейс. Може би изходът е да оставим Крис при мене засега. Докато майка ти си тръгне.

— Кога ще бъде това?

— Не знам. Мисля, че и тя не знае. Тези дни търчи по цял ден, среща се с всички стари приятели и съратници на баща ти, които успее да открие в Ню Йорк, и се опитва да изкопчи дарения за библиотеката. Ще зависи и от това дали ще заведе дело.

— Но... не може. Писмата... — този път се завъртя цялата стая, все едно я хвърляше от една страна на друга.

— Ти казваш, че са писани от баща ти — обясни Уин търпеливо, все едно говори на дете. — Давала ли си ги на графолог да го удостовери? Ако си ги дала, готова ли си експертни свидетели на майка ти да оспорят показанията му в съда?

— Уин, аз познавам почерка на баща си. Няма съмнение, че писмата са истински.

Той вдигна ръка.

— Виж, да не се отклоняваме от темата. Корделия вероятно ще остане още седмица или две. През това време много неща може да се променят, що се отнася до Крис. Обещавам да не го тласкам към някакво окончателно решение. После, когато нещата се избистрят, ще поговорим тримата с психоаналитика му. Заедно ще решим кое е най-правилното.

Грейс усети да я изпълва облекчение. Не беше съвсем каквото ѝ се искаше... но беше по-добро от опасенията ѝ. Както стоеше пред Уин, без да може да застане твърдо на крака, изведнъж осъзна, че почти не е яла през деня, а предишната нощ е спала само два-три часа. Усети как коленичи на килима, бавно, дори грациозно, като за молитва.

Осъзна, че Уин я гледа с копнеж. Нима да протегне ръка към него, за да я вдигне на крака, не е най-естественото нещо на света?

Въздухът около тях се зареди с електричество. После Уин се приближи към нея, коленичи, прегърна я. Колко странно, вместо да се разтревожи, Грейс изпита странно, реещо се облекчение. Не се е вкопчил в нея, както когато му съобщи, че между тях всичко е свършено, а я прегръща нежно, почти неуверено, сякаш я кани на танц. Сълзи опариха очите ѝ.

— О, Уин... — Грейс сведе чело и докосна рамото му. Ухаеше слабо на свеж въздух и чистотата — миризма, която ѝ беше близка, колкото нейната собствена.

Сключи почти конвулсивно ръце около Грейс.

— Непрекъснато повтарям събитията в ума си... — гласът му беше напрегнат, той сякаш се задушаваше. — Непрекъснато се опитвам да измисля друг край. Не мога. Винаги завършва по същия начин... и аз... не успявам да го променя. Бих дал всичко да успее.

Беше чувала това и по-рано, но тогава Грейс беше като направена от стъкло, извиненията му изглеждаха далечни и кухи, плъзгаха се по

нея като дъждовни капки по прозореца на препускаща кола. Този път думите му я пронизаха.

— Простих ти много отдавна — каза Грейс, вдигна глава и срещна пълните му с тъга сини очи.

— Не беше достатъчно бързо — Грейс долови тихата горчивина в тона му, която при следващите думи прерасна в разкаяние. — Но имаше достатъчно основания, Бог е свидетел.

— Виж, Уин, какъв смисъл отново да говорим за това?

— Смисълът е... — той преглътна с мъка. — Мислех си, че въпреки всичко, което се случи, имахме много хубави неща.

— Понякога наистина беше хубаво.

— Слагам си вратовръзка сутрин, но като изляза, още се чудя дали е подходяща — продължи Уин. — Ти ми избираше вратовръзките, помниш ли? А и кафето. Все не го правя като хората. Слагам пълна лъжичка за всяка чаша, но тогава пък става прекалено силно. Купувам си от един магазин до службата, но мразя да го пия от пластмасова чаша.

— Наистина умея да правя кафе — съгласи се Грейс. — Но забравяш, че винаги прегарях кифличките.

— И без това не обичам много кифлички. Пък и от къде на къде ще си длъжна да ме храниш?

— Уин... недей.

— Грейс, моля те. Обичам те. Никога не съм преставал да те обичам.

„Това става прекалено сериозно“ — помисли Грейс, която чувстваше у нея да се надига паника. Но нима Уин не тласка нещата нагам от известно време? И нима тя донякъде не му го позволява?

— Уин, ние не сме вече же...

Бившият ѝ съпруг я спря с целувка, устните му се притиснаха нежно до нейните, като че търсеха отговора на някакъв въпрос. „Всичко, всичко е погрешно“ — каза си Грейс. Но в същото време целувката на Уин изглеждаше странно уместна, удобна и успокояваща като изгладен от носене венчален пръстен, като че Джек е натрапникът, а Уин — мъжът, комуто принадлежеше.

Той се дръпна назад и прошепна с долепени до косата ѝ устни:

— Позволи ми да остана през нощта.

— Ами Крис? — Грейс говореше, без да мисли, и едва след като думите излязоха от устата ѝ, осъзна, че не му е отказала. „Спри! — би трябвало да извика. — Иди си вкъщи!“

— Той е при майка ти. Нищо няма да помисли. Понякога, когато имам много работа, нощувам в службата.

— Това е лудост, Уин.

Той я целуна отново, по-страстно този път, с език. Тънките му пръсти обхванаха нежно главата ѝ, палците му галеха слепоочията ѝ, той нашепваше името ѝ отново и отново: „Грейс, Грейс, о, Грейс.“ Тя усети, че тялото ѝ реагира, по него се разля топлина, която не беше просто ехо от някогашни преживявания.

Ако в този момент Уин беше повторил отново: „Обичам те“, или беше оказал какъвто и да било натиск, Грейс щеше да се дръпне назад и честно да се запита какво прави. И непременно щеше да го изгони.

Но Уин чакаше безмълвно, а в същото време я държеше в прегръдките си и топлият му дъх галеше косата ѝ. Чуваше как бие сърцето му, силно и бързо, все едно някой чука настойчиво по прозореца.

Грейс въздъхна, отдръпна се и докосна долната му устна, пълна, изваяна, съвсем като устната на сина им. Плъзна пръст надолу по брадичката и шията му и спря при съвършения квадратен възел на вратовръзката.

С чувството, че се рее във въздуха — все едно това се случва на някой друг или насън, — разхлаби възела и издърпа единия край на връзката през примката, а тежката коприна се хлъзна като масло между пръстите ѝ.

„Господ да ми е на помощ“ — помисли тя.

Въпреки това изглеждаше напълно естествено, след като заведе Уин в спалнята си, да се съблече пред него. Той познаваше голото ѝ тяло и в други образи — с плосък корем и малки гърди, когато беше булка, бременна с Крис, огромна, с напращяла гръд. Беше виждал как белезите от опъването на кожата избледняват от ярко лилаво до едва забележими сребристи нишки. Да, стана свидетел и на неизбежното влияние на земното притегляне — увисването на гърдите ѝ, лекото смъкване на дупето.

Само Уин запази формата си от колежа. Източен, мускулист, грациозен като плувец или танцьор. Когато се съблече, Грейс забеляза,

че точно над ключицата и под лактите летният му тен потъмнява — там, където свършва тениската му. Когато се приближи и я прегърна, все едно на мястото си дойдоха елементи на една мозайка. Тя го усещаше до себе си все по-твърд и по-твърд. От устата му се откъсна тих стон.

— Грейс, мила моя, колко е хубаво. Колко е хубаво с тебе.

Грейс стисна очи, предпочиташе той да мълчи. Искаше ѝ се всичко това да се окаже някак сън, от който утре ще се събуди без угризения.

Уин започна да я милва, да я гали както тя обича. Грейс седна на ръба на леглото, а той коленичи на матрака до нея, като масажираше затаилата се в раменете ѝ умора, палците му оказваха точно толкова натиск, колкото трябва. Ръцете му бяха толкова опитни, толкова гладки, толкова осведомени.

Загали гърдите ѝ, тогава устата му намери най-чувствителните места на врата ѝ, тръгна надолу по гърба, като леко я докосваше с език. Спря на кръста, обгърна я с ръце и нежно я дръпна да легне по гръб. Езикът дойде на мястото на пръстите и накара зърната на гърдите ѝ да настръхнат, напомни ѝ за времето, когато кърмеше Крис, и за сладкото топло усещане от изтичащото мляко.

Изведнъж ѝ се стори, че най-лесното нещо на този свят е да разтвори крака и да придърпа Уин в себе си. По-лесно от всичко, което се опитваше да постигне от седмици, месеци, години, откак за последен път бяха лягали така. Усети до шията си как дъхът му се учестява, собственото ѝ тяло отвърна на неговите дълбоки, сладострастни, съвършено премерени тласъци.

Чувственото напрежение, което се засилваше у нея, беше като стара многократно изпълнявана песен. Знаеше точно кога да поспре, кога да забърза, как да забави всяка нота така, че да удължи неговото и собственото си удоволствие. Когато получи оргазъм секунди преди неговия, беше по-силен от винаги по-рано с Уин, разкъса корема ѝ като вика, изтръгнал се от гърлото ѝ.

Едва когато престана да трепери, докато лежеше в прегръдките му и се опитваше да си поеме дъх, Грейс разбра, че силното преживяване се дължи донякъде на факта, че е задържала оргазма повече, отколкото успяваше обикновено. Не само за да увеличи удоволствието си, но и от страх.

Страхуваше се какво може да стане, ако се отдаде докрай на Уин.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нола погледна през прозореца и рязко се разсъни. Репортери! Преброи поне половин дузина — някои водеха въоръжени с камери оператори, — бяха се събрали отвън на тротоара, бърбеха си и отпиваха от димящи картонени чаши. Набит мъж в тренчкот вдигна поглед и примижал се опита да разпознае високата неясна фигура, която надничаше иззад полупрозрачните завеси.

Боже Всемогъщи, часът е седем сутринта, още зъбите не си е измила, а те вече дебнат в засада. Грейс, Бен или някой от онова издателство трябва да е изпял новината за майка ѝ и Джин.

Нали точно от това се пазеше? За това я предупреди Бен? Акулите вече обикалят, готови да я направят на кайма, преди още книгата на Грейс да е излязла.

Телефонните обаждания през последните няколко месеца на репортери, които търсят да изровят всяка мръсотия, свързана със случайната смърт на Нед Емори, ще се окажат детска игра в сравнение с предстоящото.

„Сама си го изпроси“ — напомни ѝ студен вътрешен глас.

— Мамо? — Таша, още по пижама, зашляпа към прозореца с прозявка. — Какви са тези хора?

— Не ги познаваш — отвърна Нола, притегли топлото телце към себе си и вдъхна миризмата на току-що станало от леглото дете.

— Какво искат?

„Да ми одерат кожата“ — помисли Нола.

— Искат да говорят с майка ти — каза Нола, като се опитваше да омаловажи с тон събитията. — Представяш ли си? Де да можеше със сестра ти да ми обръщате също толкова внимание.

Очите на Таша се разшириха, а палецът ѝ запърха покрай устата, очевидно умираше от желание да се пъкне вътре.

— Това заради Бен ли е?

Нола усети как стомахът ѝ падна надолу като в скоростен асансьор. Глас на невинен младенец. Таша очевидно смята, че всичко

голямо и евентуално заплашително идва от новото усложнение в живота на майка ѝ: Бен Голд.

— Ни най-малко — успокой я Нола.

— Мамо?

— Кажу ми, сладка моя?

— Бен ще стане ли новият ни татко? — каза го по съвършено същия начин, както питаше преди инжекцията в кабинета на лекаря: „Ще ме боли ли?“

Нола усети гърлото ѝ да се свива. Горката Таша, разтревожена и уплашена като стара дама, която може да загуби пенсията си. Тя просто облича в думи онова, което Нола разбираше от самото начало със сърцето си. Три седмици ли са минали от първата им среща? Като две-три кръгчета на въртележката, които продължават само няколко минути, а ти се струва, че е минала цяла вечност, трескавият ритъм на връзката ѝ с Бен е нарушил чувството ѝ за време. Но макар че е весело да се возиш на въртележката, подсети се Нола, накрая все пак се радваш, като свърши.

— Не, детето ми — отговори нежно Нола. — Бен няма да ти бъде татко. А това — тя махна към сцената зад прозореца — не бива да те плаши.

За своя дядо Таша и Дани знаеха само, че е починал много преди да се родят. Още не им беше казала кой е. Сега ще се наложи, по-рано от предвиденото, по някое време днес. Но не по този начин.

— А къде е Дани? Станала ли е?

— Казах ѝ, че ще закъсне за училище, ама тя не иска да се измъкне от леглото. — Таша влезе в ролята на превзета учителка със стиснати устни и вирната брадичка. Нола я досмеша. Но Таша нямаше представа как изглежда в чуждите очи и без съмнение ще се обиди, ако се засмее.

— Няма значение, знаеш ли какво ще направим? — Нола се усмихна весело. — Дани може да продължи да спи. А ти, ако искаш, можеш да гледаш телевизия. Днес няма да има училище.

Очите на Таша се присвиха, усещаше, че това е прекалено хубаво, за да бъде вярно.

— А защо учителката не ни предупреди?

— Защото не тя решава кое е най-добро за вас — Нола потупа леко Таша по дупето. — Хайде сега, иди се облечи, докато направя

закуската.

Четирийсет и пет минути по-късно, когато момичетата бяха нахранени и облечени, а Флорин се присъедини към тях пред телевизора, Нола се приготви да влезе в боя. Беше облечена с дълга черна вълнена пола и червено сако „милитер“, излязло от мода поне преди пет години. Когато отвори входната врата, забеляза, че групата репортери е станала по-многобройна. Сега бяха вече почти дузина. Всички се втурнаха към нея, като бутаха пред лицето ѝ камери и микрофони и изстрелваха трескаво въпросите си:

— Госпожо Емори... твърдите ли, че сенатор Траскот е бил ваш баща?

— Знаете ли, че вдовицата на сенатора отхвърля твърдението ви?

— Защо мълчахте толкова дълго, преди да го оповестите?

— Вярно ли е, че сте сключили сделка с „Кадоган“ за дял от печалбата?

Нола се завъртя рязко и едва не събори една набита жена с хлътнали бузи, която стискаше малък касетофон.

— Мога да ви кажа само това — заговори Нола, като извисяваше глас, за да я чуят въпреки шума. — Да, сенаторът Траскот е мой баща. Не, не съм сключвала никаква сделка. А сега моля да ме извините... Трябва да отида на работа.

Нола опита да се промъкне, но журналистите не отстъпваха.

— Известно ли ви е дали сенаторът има други незаконни деца?

— Говорили ли сте със семейството му?

— Смятате ли, че трябва да получите дял от наследството на баща си?

Нола клатеше глава: не, не, не. С рамо си проби път покрай мъж с прошарена коса, когото познаваше от Канал 4, същия, който все едно непрекъснато се явява на прослушване за член на британското кралско семейство. Забеляза, че дъвчи дъвка като преживяща крава.

— Вярно ли е, че фирмата ви е била избрана да проектира библиотеката на Юджин Траскот?

Въпросът, привидно невинен, я прониза мълниеносно. Нола усети, че крайниците ѝ се разтрепериха, а неочаквана горещина заля лицето ѝ. Това откъде дойде? Резултатите от конкурса още не са обявени. Дали просто не я подмамва да каже нещо, което не бива?

— Ще трябва да попитате началника ми, не участвам в този проект — отвърна Нола остро, но се сви при блясъка на светкавицата.

Лъжи. Защо трябва да продължава да лъже?

Нола обаче разбираше причината. Ако не запази тази последна тайна, библиотеката ѝ може никога да не се построи. Корделия Траскот и останалите в комитета ще отхвърлят проекта ѝ на секундата.

— Госпожо Емори...

— Още един въпрос...

— Имате ли представа...

Бързаше напред, но усещаше остро присъствието им, жадните им гласове, миризмата на влажна вълна и топло кафе, която ги обгръщаше. Не смееше да спре и да се обърне, не смееше дори да им позволи да видят лицето ѝ, за да не познаят по израза му, че не е онова възплъщение на истината, за каквото се представя.

— Гледах те по новините в шест. Беше чудесна. Не ги остави да надделеят — наистина беше отгоре.

Легнал до Нола в голямото ѝ легло, Бен погали с топлата си длан вътрешната страна на бедрото ѝ и нежно потърка с пръст браздата, оставена от бикините ѝ, които преди малко нетърпеливо свали от тялото ѝ.

Нола потръпна. Любиха се току-що, но пак я възбуждаше. „Момиче, вземи се в ръце.“

— Харесва ти, когато съм отгоре, а? — пошегува се тя.

Бен се засмя. Ръката му се премести още по-нагоре и се заигра с къдравите косъмчета между краката ѝ, още влажни от акта. Нола се дръпна.

Повече няма да се втурва с главата напред. Трябва да започне първо да мисли.

Плахийт израз на Ташиното лице сутринта, когато попита за Бен, затвърди решимостта ѝ. Историята между нея и Бен не може да продължава. Колкото и да ѝ е хубаво в леглото.

Но това е все едно да решиш да пазиш диета... внезапно ти се приисква първо да изядеш всички забранени неща на света. В този момент го желаше повече от всякога.

Нола въздъхна.

— Да ти кажа ли истината? Не съм надделяла, както си мислиш — каза тя. — Всъщност доста ме стреснаха.

— Важното е, че така ще продадем цял тон книги. Само моментът е лош. Дори да избързаме с издаването, губим част от инерцията.

Бен млъкна и се замисли, както често правеше напоследък. Стана сериозен, дори мрачен. Да не би и той да се колебае за връзката им?

— Бен, какво има?

Накарай го пръв да сподели, помисли Нола. Така няма ти да се окажеш лошата.

— Нищо — отвърна Бен и се претърколи по гръб.

Нола се надигна и погледна надолу към него.

— Не ми ги разправяй тия. От една-две седмици си такъв. Ту си на седмото небе от щастие, ту се държиш, все едно аятолахът те е осъдил на смърт. Какво става?

Всъщност Нола вече знаеше, нали? Под чаровната и самоуверена маска Бен се страхуваше. Очевидно ролята на татко в едно вече готово семейство не е в репертоара му. Рецептата е ясна: „Трябва само да добавите един мъж и да разбъркате хубаво.“ Спомни си как миналата седмица Бен ги заведе на кино и на половината път Дани взе да мрънка, че е уморена и иска да си иде къщи. Бен изглеждаше толкова нервен — явно едва се сдържаше да не се скара на Дани, — че Нола искаше да му се скара на него: човече, който го е страх от мечки, не ходи в гората.

„Момичетата също го усетиха. Или пък те през цялото време са знаели онова, което аз дълго не съзнавах — че ти пет пари не даваш за тях. А може и да не обичаш децата по принцип.“

Така или иначе, не можеше да рискува да се обвърже с Бен, а той да се окаже втори Маркъс, който се обажда само когато му дойде вдъхновението — горе-долу толкова често, колкото се сеца за рождените дни на собствените си дъщери.

— Просто си мислех — обясни Бен, като говореше на тавана.

— За какво?

— Колко по-лесно щеше да е всичко, ако ме беше послушала в самото начало.

— Искаш да кажеш, ако бях унищожила писмата? Ако ги бях пуснала в тоалетната? Ако ги бях хвърлила в огъня? Бен, те са важни.

И то не само за мене.

— Ами аз? — попита тихо Бен, но в гласа му се долавяше злобна нотка. — Къде е моето място в твоята гениална схема на света?

— Не знам — отговори тя също тихо. — Защо ти не ми кажеш?

„Ами ако ѝ разкажа истината? — помисли Бен. — Че не съм готин пич, на какъвто се правя?“

Но разбираше, че това няма да е цялата истина. Ядоса се, когато Нола даде ония писма на Грейс, но гневът му вече избледняваше. Измъчваше го много повече мисълта, че може да се окаже влюбен в Нола. Ако не се изповяда, ще се пръсне.

— За Бога, Нола, не разбираш ли? — очите му блестяха в полумрака. — Точно оттам почна всичко. Дори ние, аз и ти. Използвах те. Надявах се, че ще дадеш ония писма на мене, за да се направя на герой в „Кадоган“ ...

Сърцето на Бен туптеше лудо. Какви ги говори? Какви ги върши? В същото време полу се надяваше Нола да използва повода и да скъса с него. Защото, Бог му е свидетел, той самият няма сили да сложи край на връзката им. Беше затънал... и затъваше все по-надълбоко.

— После покрай другото стана нещо интересно — продължи, защото в същото време не можеше да понесе Нола да мисли лошо за него. — Взех, че те... харесах. — Не можа да превъзмогне себе си и да произнесе думата „обикнах“, тя просто не влизаше в речника му. — Боже, най-малко пък това съм искал. Съпруга, деца, готово семейство. Идиотска работа. Не е за мене. Проклятие.

Той удари с юмрук по възглавницата.

По тялото на Нола пропълзя студ. Разтрепера се и придърпа поплътно около себе си чаршафите и одеялата, но знаеше, че така няма да се стопли. Би трябвало да се ядоса, задето я е използвал, опитал се е да я излъже, но, кой знае защо, в момента изпитваше... съжаление.

Именно това я привлече у Бен отначало — малкото объркано момче. Искаше да го прегърне, да го утеши. Може би наистина го е обичала... известно време.

Сега вече край. Наистина. Признанието на Бен просто е последната гара на влак, който не пътува към желано от нея място.

— Може би си влюбен в мен... но то не е същото, като любовта — Нола говореше колкото може по-нежно. — Когато сме заедно, правим най-вече... това — тя обхвана с жест измачканите постелки.

— Да не искаш да кажеш, че за тебе е било само това? Секс? — гласът му се издигна, стана сприхав.

В главата си чу предупредителен звън. Когато се караха, Маркът също преиначаваше всичките й думи.

— Нима не разбираш? — Нола усети, че я обзема силна умора. — Имам две малки дъщери. Сега са горе с Флорин, където напоследък прекарват прекалено много време. Бен, аз имам семейство и трябва да се грижа за него. Имам работа, която не върша като хората, защото съм прекалено заета с тебе. Не бих зарязала заради тебе нито работата, нито децата си.

— Че кой го иска? Мога да се пренеса тука или да си наемем друго жилище — Бен сам се изуми от произнесените думи. Откъде се взеха?

Част от него искаше да ги върне обратно и да забрави, че изобщо е познавал Нола. Тя е прекалено самостоятелна жена, владее положението. А в този момент, мътните го взели, явно владее и него.

— Бен, спри — нареди остро Нола. — Не говориш сериозно.

— Никога не съм бил по-сериозен. Отчаянието в гласа му почти я изплаши.

— Сега се обличам — каза Нола и се премести към ръба на леглото. — После май ще бъде най-добре да си идеш.

Понечи да стане, но той сграбчи ръката ѝ и почти брутално я дръпна да легне.

— Бен, какво...

Той я загледа втренчено, със сърдито, разкривено лице и попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Казвам, че е време да си ходиш.

— И после?

— После, след като обмислим всичко, ще поговорим.

— Дявол да го вземе, Нола, аз си изливам душата, а ти казваш просто: „Ще поговорим“?

— Бен. Говориш за несъществуващи неща. Фактите са съвсем прости, та ти едва ме познаваш. Откога се познаваме? Цели три седмици?

— Е, та? Не съм казал да се женим. Няма ли да е по-лесно, ако живеем заедно?

— В някои отношения може би. Но...

— Просто ми отговори: да или не? Толкова ли е трудно?

— Да, трудно е.

— Защо? Защо да е трудно?

— Защото ме насилваш и това не ми харесва.

Паника като че разцепи лицето му на две: едната половина принадлежеше на разстроено дете, вцепенено от разочарование, а другата на побойник, който си знае своето.

Внезапно я затисна с цялата си тежест, прилепи я на леглото, устата му се притисна до нейната толкова силно, че тя едва дишаше.

— Бен... не, не, не по този начин — изхриптя задъхано.

Не можеше да повярва, че това действително се случва, че Бен я притиска към леглото, разтваря насила краката ѝ с коляно. Почти все едно я... изнасилва...

„Невъзможно. Няма да постъпи така с мене.“

Но Бен напъха пръсти в нея, а тя поиска да го удари, да го издраска, да му причини болка.

— Спри! — извика, като се извиваше под него и се опитваше да намери някаква опора, за да го избута.

Само че той беше прекалено силен... и много, много груб. Все едно се е преобразил, станал е друг, непознат. Непознатият разтвори краката ѝ и влезе със силен тласък в нея. Усещаше как острите ъгълчета на ноктите му дерат кожата ѝ. Опита се да му помогне, за да не я боли поне... но Бен бутна настрани ръката ѝ и изръмжа: „По дяволите, по дяволите, Нола“, като в същото време я буташе нагоре, жулеше гърба ѝ в дюшека, а потта от лицето му капеше по стиснати ѝ клепки.

— Разкарай се... от... мене.

Нола първо беше смаяна, после се уплаши... но накрая побесня и през тялото ѝ потече накален до бяло гневен порой. Как смее!

Чу, че Бен извика, и след едно последно конвулсивно движение, което я прониза цялата, той освободи ужасяващата си хватка. После с цялостно плавно движение се изтърколи от нея и от леглото.

Нола видя как бледият триъгълник на гърба му се навежда и изправя в сянката, докато намери и obuе в полумрака слипа си.

Разтреперана, стиснала зъби, за да не тракат, тя допълзя до ръба на леглото и се изправи с мъка, като взе една от черните кожени обувки, хвърлени на пода. Застана с широко разкрасени крака —

подгъваха се и само така можеше да се задържи изправена. Но когато Бен се обърна с лице към нея, изразът му не само не издаваше разкаяние, а беше скръбен, като че пострадалият бе той, и тогава гневът вля нови сили у Нола.

— Какво, по дяволите, беше това?

— Мислех, че ти харесва по-грубичко.

Още докато го казваше, Бен се почувства като гангстер от второкласен филм, произнасящ думи, които нямат нищо общо с него. Господи, наистина ли постъпи така с Нола? Нима е същото лайно като Роджър Янг?

Погуби всяка надежда за помирение. Защо?

„Изплашен си, Бени, ето защо. Ами ако беше приела предложението ти? Нямаше да се измъкнеш...“

— Ти ме изнасили — изсъска Нола. — Боже Всемогъщи, в наше време учат гимназистките за това, дете стана тук, та да не им се случва никога.

— Хайде, Нола, вече не си хлапе.

Тя метна обувката по него, но не улучи с няколко сантиметра. Лампата от нощното шкафче падна, чу се трясък, после ужасният звън от трошене на стъкло. Като видя останките от скъпоценния предмет на пода Нола усети присвиване в стомаха, сякаш нещо в самата нея се прекърши.

— Копеле мръсно! — Нола грабна блузата, праметната през таблата на леглото, мушна се в нея и се опита с треперещи пръсти за я закопчае. — Как можах да се набъркам в тази работа. Цял живот се опитвам да отбягвам мъже като тебе.

— Затова ли трябва аз да плащам греховете на бившия ти съпруг?

Нола си представи червена дръжка на аварийна спирачка и я дръпна надолу.

— Вън — каза тя през стиснати зъби.

— Нола, чакай, нямах предвид... — Бен протегна ръка в знак на извинение.

— Вън. — Заобиколи леглото и вдигна тежката студена основа на старинната лампа. Хем й се плачеше хем беше бясна, най-вече на себе си, задето се увлече по този мъж.

— Давам ти трийсет секунди да се облечеш и да си изнесеш задника през вратата. Иначе викам ченгетата.

Бен вдигна към нея измъчено лице с разкривена уста заприличал на митично чудовище.

— За да ме арестуват? Давай, Нола. Представи си само каква чудесна история ще се получи.

Тя потрепери от спомена как се е наслаждавала на допира на ръцете му, как алчно му се беше отдавала.

— Времето изтича — предупреди го. Чувстваше се празна. Гневът изчезна и остави след себе си само силно изтощение. Една нейна част съжеляваше Бен въпреки стореното и казаното от него.

— Не се притеснявай. Тръгвам си — успокой я той. — Само едно нещо... — Преметнал през рамо якето, се обърна, а в очите му блестяха неизплакани сълзи. — Знам, че сигурно няма да повярваш, но сериозно мислех това, което казах преди. За съвместния ни живот. И че... — Спря.

— Ме обичаш? — довърши Нола, макар да не се сещаше някога да е произнасял точно тези думи. Продължи иронично: — Да, знам.

Обадиха ѝ се два дни по-късно, докато размишляваше над грубите скици на Рони Чанг за къщата на Шулман. За четирите декара от най-хубавите плажове на Ийст Хемптън Чанг беше нарисувал нещо като сбор от кубчета, като абстрактната живопис на Мондриан. Рони се мисли за следващия И.М.Пей^[1], но това не е пирамидата в Лувъра или кулата Хенкок. Тук трябва да живеят хора...

— Нола, би ли дошла в кабинета ми?

Гласът на Магуайър по интеркома я изстреля от стола. Проправи си път около чертожните дъски, където колегите ѝ седяха приведени над чертежите.

Шефът я посрещна топло в кабинета си — весела смесица от разпръснати постмодернистки столове, маси, библиотеки, — но ентузиазмът на тясното му, загрижено лице беше сдържан.

— Току-що ми съобщиха — каза той, — че комитетът Траскот е избрал твоя — той се поправи, — нашия проект...

Нола усети прилив на щастие като силна вълна, която я пречисти, накара я да светне. Правилно ли чу? Следващите думи на Магуайър я

вледениха:

— Има обаче едно препятствие. Проблем с финансирането. Така че... ще задържим нещата, докато не съберат още един-два милиона.

— Какво искат да кажат? Колко време ще трябва?

Осъзна, че трепери. От две вечери, откак се разигра грозната сцена между нея и Бен, беше напрегната нервна, подскачаше всеки път като чуеше името си.

— Първо докато свърши врявата — усмивката, с която я посрещна, се стопи. — После, кой знае? Щом комитетът разбере, че работиш тука... — изречението увисна във въздуха.

Уволняваха ли я? Затова ли я извика?

Нола обгърна с ръце раменете си, като че можеше така да спре треперенето и лудото биене на сърцето си.

— Те още ли не са научили?

Спомни си журналиста, които се опита онзи ден да я хване натясно.

— Може и да са научили, но на мене никой нищо не ми е казвал.

— Тоест това е само въпрос на време.

— Нола, тук не става дума за сънливите директори на някоя застрахователна компания. Изправени сме срещу Корделия Траскот. Можеш ли да си представиш как ще реагира, когато научи, че си, макар и косвено свързана с този проект?

Нола би искала да спори, но разбираше, че Магуайър е прав. Всъщност той дори не се стряскаше твърде от положението. Когато разбра, че е дъщеря на Юджин Траскот — каза му го един ден преди да излезе в пресата, — реагира с ирония, но я подкрепи.

— Не мога да кажа, че съм се досещал, но не съм много изненадан. Ти също си белязана Нола. Ще стигнеш далеч, донякъде, защото не се боиш да бъдеш различна.

Различна. Затова ли през по-голямата част от живота си е имала чувството, че плува срещу течението? Затова ли често виждаше нещата наопаки, не като другите?

Тъкмо това умение да гледа наопаки сега накара нещо в главата ѝ да прещрака. Корделия Траскот. Ами ако не се случи просто ей така, ако някой направо ѝ съобщи — не само факта, че Нола Емори работи в „Магуайър, Чанг и Фостър“, но и че спечелилият проект е неин?

Ако тя самата ѝ го съобщи?

Лудост? Може би. Но нима не би било по-добре да действа сега, да поеме риска, независимо, че шансовете са срещу нея? Защото има възможност, макар и съвсем малка, да убеди Корделия Траскот, че само тя, плът и кръв на Юджин Траскот, може да направи проекта на библиотеката такъв, какъвто трябва да бъде. Като ушит по мярка костюм, проектът ѝ ще въплъти всичките му принципи, всичките му битки, всичките му идеали.

— Прав си, Кен — заедно с пулса препускаха и мислите на Нола. — Корделия трябва да научи, че проектът е мой.

Видя, как ченето му увисна:

— Нямах предвид...

Тя го спря с внезапно широко махване на ръката:

— Ако се срещна с нея, лице в лице... ако я накарам да разбере, че единствено аз мога да го направя както трябва... Ох, Кен, дали сънувам? Има ли някаква вероятност да се съгласи?

— Нола, знам какво означава това за тебе — отговори Кен. — Но в нашия занаят рядко получаваме онова, което искаме. Страхотен шанс наистина. А библиотеката сигурно ще бъде построена... вероятно по-нататък. Просто може да се откажат от твоя проект. Знам, че е отчайващо, но такъв е животът, нали?

Приблужи се и за пръв път обгърна с ръка раменете ѝ. Но макар мускулите ѝ да се свиха инстинктивно — всеки нерв още изострено чувствителен заради нападението на Бен — Нола разбираше, че Кен просто се опитва да бъде мил по своя си несръчен начин. Опитваше се приятелски да ѝ каже, че ако разговаря с госпожа Траскот, въпросът с библиотеката ще престане да бъде проблематичен и просто ще отпадне.

Но нима може да забрави за нея, да я зачеркне? След всичките седмици и месеци къртовски труд до среднощ, след мечтите и копнежа да се слее по някакъв начин с баща си? Не, няма да го понесе. Не бива да го понесе!

— Животът включва и това да направиш нещо тъпо, когато нямаш какво повече да губиш — отвърна Нола, обърна се и си излезе.

Когато се върна на работното си място, вдигна телефона и набра номера на Грейс. Грейс отговори при първото позвъняване.

— Здравей — поздрави Нола. — Аз съм.

— Здравсти. Държиш ли се?

Между тях се беше появил някакъв странен другарски дух. Като войници в един и същи окоп, помисли Нола.

— Да — излъга тя. — А ти?

— Ще го преживея. Обаче ако мога с нещо да помогна...

— Не ме питай защо — втурна се напред Нола, — но трябва да намеря майка ти. Имаш ли нещо против да ми дадеш номера ѝ?

Чу как на другия край на линията Грейс рязко си пое дъх, но слава Богу, не прояви любопитство.

— Майка е тук, в Ню Йорк — обясни Грейс. — Отседнала е при бившия ми съпруг.

Изрецитира телефонния номер и адреса.

Нола се сбогува набързо и прекъсна връзката. Чуваше накъсаното си дишане, докато набираше номера, даден ѝ от Грейс. Ами ако Корделия ѝ затвори телефона? Докато слушаше кухото звънене от другата страна, за малко самата Нола да затвори.

После се чу сладък, почти пеещ глас. Глас, в който веднага разпозна дребната, винаги безупречно облечена жена, която спираше пред бюрото на майка ѝ, за да размени две-три думи, преди да влезе в кабинета на съпруга си.

— Ало? — каза Корделия.

Нола изведнъж се превърна отново в малкото момиченце с книжка за оцветяване и комплект моливи, скрито зад бюрото на майка си, и езикът ѝ се върза.

— Кой е? — гласът на Корделия стана нетърпелив, подозрителен.

Нола си пое дъх.

— Нола. Нола Емори — изстреля тя. — Надявах се, че може да се срещнем. Да поговорим. Моля ви. Важно е.

Настана мълчание, но време, на което Нола се изправи на мястото си, стана отново на своите години.

После се чу тихият, но без съмнение твърд отговор на Корделия:

— Не мисля, че имаме за какво да говорим, госпожо Емори. Що се отнася до мене, вие вече изяснихте съвършено позицията си.

— Има друго. Нещо, което не знаете. Моля ви.

— Пари ли преследвате? За това ли е всичко?

Беше развълнувана, като че всеки момент ще избухне.

— Не! — отсече Нола ужасена. — Нищо не искам от вас. Аз дори и това не исках... цялото това нещо.

Нола сниши глас и опита да се овладее отново.

— Тогава какво?

— Просто да се срещна с вас. Да поговорим. Десет минути. Това е всичко. Мога да пристигна при вас след — погледна часовника си — половин час.

— Не. Не тук. Внукът ми...

— В парка тогава. На детската площадка на Шейсет и седма.

Никакъв отговор. Но не затваряше телефона.

— Не виждам защо трябва да си губя времето с вас — каза Корделия със същия сърдит тон. — Нямаме нищо общо.

— Защо не сформирате мнението си, след като ме изслушате?

Дълго мълчание обгърна Нола, стените на стаята сякаш се приближиха към нея, затрудниха дишането ѝ.

— Добре — съгласи се накрая Корделия.

Дробовете на Нола заработиха отново. Усещаше по тялото ѝ да се разлива замайваща топлина и да я обхваща някакво странно неудържимо чувство, като че се е откъснала от земната гравитация. Може би това значи да си луд. А може и да е точно обратното цял живот да е била малко луда, а сега най-сетне да става нормална.

[1] И.М.Пей — съвременен американски архитект — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Корделия затвори телефона и цяла минута седя загледана в слушалката като в отровна змия, която току-що я е ухапала. Наистина ли прие да се срещне с това момиче? Ох, къде ѝ е акълът?

Опита да си спомни сериозното малко дете, което беше виждала от време на време да играе в краката на майка си. Но непрекъснато го изместваше образът на високата, внушителна жена, която видя снощи по телевизията. Жената, която погледна право в камерата и каза: „Да, сенатор Траскот е мой баща.“

Корделия искаше да изтрие този образ и произнесените думи, както се опитваше да затвори устата на тихия глас, който питаше сега в главата ѝ: „За какво ѝ е да лъже?“

Уин? Къде е Уин? Той ще знае какво трябва да направи. Нали се оправи онази вечер с репортерите, които не успели да се свържат с нея в Блесинг и позвъниха тук, за да говорят поне с адвокатата ѝ! Уин се погрижи да стоят настрана и отговори на въпросите им за Джин гладко, като че от наизустен сценарий.

Но Уин е на работа... а Нола не е репортер. Сама трябва да реши този въпрос. Както се беше опитвала да решава всички останали проблеми, колкото и да са били трудни. Докато седеше на дивана в работната стая на Уин, Корделия за пръв път след пристигането си забеляза, че помещението е странно натруфено за мъжки кабинет. Имитиращи мрамор зелени полици с разпръснати между романите с ярки корици тумбести малки порцеланови фигурки, дебело, подвързано с кожа издание на Социалния регистър. На стената над дивана имаше отвратителна африканска маска — без съмнение отговаряща на представата на някой декоратор за олицетворената мъжественост. Не виждаше никъде ръката на Уин. Или може би не го познава толкова добре, колкото си мисли?

Стресна я почукване на вратата и сърцето ѝ подскочи.

— Влез — извика Корделия.

Беше Крис. Размъкнатите джинси и прекалено голямата риза го правеха да изглежда като безпризорно дете от ням филм. Корделия

жадуваше да го прегърне и да го разцелува, но Крис е прекалено голям за работи, ще се почувства неловко. Напоследък допуска такива прояви на привързаност само от страна на кучето, което припикаше по петите му: малък още кокер шпаньол с големи лапи, които се застъпваха една друга, докато подскачаше и подрипваше до Крис.

— Добре ли си, Нана? — попита Крис, спря и се вгледа в нея. — Изглеждаш малко... като че ли ти е лошо или си болна.

„Нима толкова си личи“ — учуди се Корделия. Трябва да се овладее. Крис не бива да мисли, че нещо не е наред.

— Съвсем съм си добре — успокои го тя жизнерадостно, което ѝ се удаде трудно въпреки дългогодишната практика — Знаеш ли, миличък, макар, много да обичам Ню Йорк, май прекалявам малко. Всички тези музеи, галерии, магазини — просто не съм издържлива като на младини.

Да не споменаваме обикалянето на всевъзможните някогашни нейни и на Юджин приятели, които молеше за помощ във връзка с библиотеката.

— Как пък не, Нана — Крис изви очи към небето. — Бас лоя, че ако участваш в марафон, ще победиш всички.

— Това — заяви сухо Корделия със сериозно лице — е напълно възможно.

Изпита задоволство, като видя как плаха усмивка се спотаи в устните на Крис. Но нещо продължаваше да го тревожи. Забеляза го още от пристигането, но се надяваше, че става дума за развилнели се хормони.

— Нана... може ли да те питам нещо? — Крис коленичи на килимчето пред дивана да погали кучето си и косата падна пред лицето му. — Обичаш ли мама?

— Що за въпрос! — въпреки всичко, Корделия изпита болка заради нуждата му да пита. — Боже мили, та тя ми е дъщеря.

— Тогава защо живееш тук?

— Ами... доста е сложно, мили. С майка ти... имаме някои конфликти. Но това не значи, че не се обичаме.

— Значи може да обичаш някой, но да не искаш да живееш при него?

Корделия осъзна, че Крис вече не говори за нея и Грейс.

— Ами да, така се получава — отвърна внимателно, сякаш стъпваше през току-що засята земя. — Зависи от обстоятелствата.

Крис вдигна глава и тя забеляза блясък на сълзи в очите му.

— Татко иска да живеея при него... но аз не знам. Липсва ми мама. Много ще ми е мъчно да ѝ кажа, че предпочитам да остана тук.

— О, Боже — Корделия усети как се отпуска на облегалката, но се изправи с усилие на волята. — Каза ли на баща си как се чувстваш?

— Горедолу... всъщност да — слабичката му ръка обгърна врата на кученцето и Крис притисна буза в меката златиста козина. — Татко... ъъ, няма значение.

— Какво каза татко ти?

— Той не говореше сериозно. Няма да го направи наистина.

— Крис, каквото и да е, то очевидно те тревожи, защо не споделиш? — Корделия говореше нежно, не искаше да го уплаши и да го отблъсне.

— Каза, че ще ме разбере, но... — гласът на Крис беше слаб и заглушен, защото беше притиснал лице във врата на кучето. Накрая вдигна глава и довърши бързо, с мъка — ... но ако се върна при мама сигурно ще му е трудно съвсем сам да се грижи за Коди.

Корделия се ужаси. Нима Уин е казал подобно нещо? Колко отвратително! Горкият Крис, нищо чудно, че е толкова разстроен.

Видя Уин в различна светлина — не като грижовен зет, който винаги изпраща картички за рождения ѝ ден и Деня на майката... а като човек, който е способен на небрежно, дори безсърдечно предателство.

— А майка ти? Сигурно ужасно ще ѝ липсваш? — Корделия смаяна установи, че съчувства на дъщеря си, която толкова я беше ядосала.

— Аз малко се надявах... — Крис прехапа долната си устна.

— Крис, какво има?

— Нещо, което татко... — той спря. — Не знам дали трябва да казвам.

— Имай милост, през последните няколко месеца изслушах толкова изповеди, че ще ми стигнат за цял живот — Корделия успя да се усмихне вяло. — Да речем, една в повече няма да ме убие.

Настана продължително мълчание, по време на което Крис съсредоточено чешеше Коди зад ушите, а когато поотрасналото пале се

обърна по гръб, продължи да го почесва по коремчето. Накрая каза със слаб глас:

— Помниш ли онази нощ, когато татко остана да спи в службата си? Ами той не е бил там. Каза, че е бил при мама. Прекарал е нощта с нея.

Корделия беше малко шокирана — не толкова от новината, която ѝ съобщи Крис, а от недискретността на Уин. Преди година, дори само преди месец, щеше да се изпълни с надежда, с радост и от най-малката възможност Грейс и Уин да се сдобрят. Сега не изпита нито вълнение, нито неодобрение... а само безразличие. Дали не я потиска предстоящата среща с Нола Емори, може би заради това не остава място за друго в сърцето ѝ?

— И ти се надяваш, че ще съберат отново? — попита Корделия меко. — Това ще реши всичко поне за тебе, нали?

— Малко се надявах — призна Крис. — Но като се има предвид Джек и всичко останало... не знам. Нана, какво да правя?

Тя понечи да му обещае, че ще поговори с Уин, а може би дори и с Грейс, но се отказа. Не се ли беше месила достатъчно? Не е ли време да се оттегли от живота на децата си, да ги остави да правят собствените си грешки?

— Трябва да поговориш с родителите си — каза му тя. — Да разкажеш и на двамата какво чувстваш.

— Искам да бъда с татко — обясни Крис с тревожно лице. — Но искам също да бъда и с мама.

— Значи точно това трябва да им кажеш. И да ги оставиш те да решат как ще бъде най-добре. Твърде голямо бреме е за детските ти плещи да поемаш и родителските проблеми.

Крис кимна, но изразът му си остана мрачен. Докато той се изнизваше от стаята, следван от кучето, Корделия осъзна, че трябва да послуша собствения си съвет. Бъди откровен, беше посъветвала Крис. Кажи истината.

А тя беше ли откровена със себе си? Дали избягва да погледне онези писма, защото е сигурна, че са лъжа... или защото подсъзнателно се опасява, че може да са истина? Може пък да не е толкова страшно написаното вътре. Може би все пак ще го преживее.

Корделия се изправи и протегна трепереща ръка към купчинката листа, оставени на бюфета още откакто се бе върнала от Грейс онази

вечер. Тогава изпадна в шок, но сега е по-спокойна. Остават няколко минути преди срещата с Нола и трябва да види срещу какво се изправя, да погледне врага в очите, така да се каже. Не би ли постъпил така Джин на нейно място? Гейб също никога не би избягнал конфликта.

Намери си очилата и ги окачи на носа си, след което потъна в дълбокото меко кресло. Запрелиства страниците, думите подскачаха и се размазваха пред очите ѝ, но един абзац сякаш сам се натрапи на вниманието ѝ:

Скъпа Маргарет,

Мислих много и дълго за това, което каза оня ден, когато ме изпращаше на летището. Все още най-много искам да сме заедно, без да се крием. Но в същото време трябва да призная, че вероятно си права. Мога само да си представя какво ти е струвало да го кажеш. Обичам и Корделия. Но винаги съм смятал, че е силна, че всъщност няма нужда от мене или от когото и да било. Трябваше да ми го кажеш ти, за да разбера колко ще я нараня, колко други хора също ще страдат, ако истината за мене и тебе излезе наяве...

Корделия изпусна хартията като попарена. Сълзи изгаряха очите и носа ѝ. Заклати глава с притисната към устата ръка, сякаш ако ги отречеше, думите щяха да изчезнат.

Не е възможно. Джин. Маргарет. Никога. Не би го сторил. Толкова години. Цялото това време не е обичал нея. Щеше да разбере. Щеше да разбере.

Писмата трябва да са фалшиви. Да, така ще да е. Разбира се. Уин направи това предположение онзи ден, но тя не знаеше какво да мисли. Сега е сигурна.

Джин не може да ги е писал.

Той обичаше нея, не Маргарет.

Нали така?

Но после си спомни онзи ужасен ден, когато ѝ се обади от дома на Маргарет. Не беше на себе си — потресен, обезумял, почти в

истерия.

— Корделия, убих човек. Опитвах се... Той имаше пистолет. Трябваше да му попреча... Господ да ми е на помощ... беше нещастен случай.

Собственото ѝ сърце заблъска в паника, но тя го успокои, нареди му:

— Разбира се. Разбира се, че е било нещастен случай. Така. А сега ми разкажи точно какво се е случило.

Изслуша целия му разказ, прималеля от шока, и рухна на най-близкия стол, за да не припадне. После се овладя и заговори с невероятно спокойствие:

— Чуй ме внимателно. Пристигнал си у Маргарет едва преди няколко минути. Много е важно, Джин, да го разкажеш както трябва, когато пристигнат властите. Маргарет е телефонирала, за да ти каже, че е намерила съпруга си мъртъв, самоубийство, а ти си тръгнал веднага. Обади се на приятеля си във ФБР Пат Мълани, той ще ти помогне. Надали е нужно да ти казвам, че полицията трябва да се държи настрана от случая.

— Аз... Корделия, не мога да продължавам така... Трябва да знаеш...

Но тя го спря, заглуши думите, преди да се откъснат от устните му, като че обгаряше рана.

— Знам всичко, което ми е необходимо — отсече. — Ти си направил онова, което би сторил всеки смел човек на твое място. Защо да позволяваме хората да го изопачат, да го превърнат в съвсем друго? Остави Мълани да се погрижи за това, Джин, и все едно никога не се е случвало.

Все едно никога не се е случвало.

Нима е пренаписала миналото по свой вкус? Нима е изобретила наново собствените си спомени? Нима, когато си спомня Джин, мисли за една толкова дълго шлифована любов, че едва личи вече първоначалната форма.

Докато ставаше от креслото, се чувства като най-старото същество на света. Всяка кост, всеки мускул протестираха срещу усилието, което се изискваше да направи десетината крачки до вратата, да я отвори да прекрачи прага. Нямахше представа как ще се добере до

асансьора, как ще измине преддверието, а после ще пресече улицата и ще стигне до парка.

Но някак като по чудо — или може би в това се състоеше проклятието да си Корделия Траскот тя го направи. Изнасяше напред единия крак, после другия. Съживяваше волята си и насилваше тялото да се движи, както би сторила с дете, което не иска да ходи и влачи крака.

На всяка цена ще спази уговорката с Нола Емори.

Корделия огледа фасовете, смачканите салфетки, капачките по земята в парка, където седеше на една пейка и чакаше Нола. Дали преди години беше толкова мръсно. Тогава смяташе Манхатън за място от приказките, вълнуващо, блестящо, сладостно. Да се върне в Блесинг след смъртта на Джин отначало беше все едно да се напъха в стари обувки, които отдавна са й омалели. Болната й майка, старите брястове с бради от тиланздия, приятелките от училище, вече дами на средна възраст с тупирани коси и лакирани розови нокти, дори влагата — всичко приличаше на някаква огромна потна ръка, която я притискаше, смаляваше я ужасно.

Но се оказа, че завръщането има и добри страни. Старата приятелка Айрис. Стантън Хюс, с когото по биология бяха работили на един микроскоп и който й предложи място в престижния Управителен съвет на университета „Лейтам“, където беше председател. Скоро след като майка й почина, научи от Айрис за чернокожите „баби“ акушерки, които Американската медицинска асоциация гонела от професията, и каква дейност само разви! Работеше всеки ден, дори през празниците, изпращаше писма, обаждаше се по телефона, издирваше учители, лекари, медицински сестри: всички, които биха отделили част от времето си за програмата за удостоверения, която уговори с местните власти.

А имаше и градината си.

У дома, помисли Корделия, първите нарциси вече никнат показват от черната плодородна почва — зелени стръкчета, които изглеждат доста силни, но скоро ще се превият от тежестта на цветовете си. Гейб сигурно подготвя разсада в оранжерията и пръска овошките срещу листни въшки.

Усети остър копнеж. Искаше да се върне в Блесинг, при Гейб, далеч от всичко това, далеч от Грейс, Нола Емори и дори Уин, който напоследък настояваше да му позволи да подаде иск и да спре издаването.

В началото се съгласи, дори го подтикваше, защото чувстваше, че Уин иска същото като нея — да сложи край на грозната история. Но да се набърква в излъчвани публично оплаквания, писмени показания, отвратителни съдебни зали — нямали това да направи нещата още по-непоносими?

Дори ако седне със скръстени ръце и не прави абсолютно нищо, животът ѝ никога няма да бъде същият. Все едно хората, които са се подигравали на Колумб, са се оказали прави и тя просто ще изчезне от лицето на земята.

Корделия потрепери под сивата кашмирена жилетка, загледа се как притича покрай нея млада жена, после момиче с шорти и найлоново яке, което я накара да се почувства много по-стара от своите петдесет и девет години — седнала в парка старица, която живее единствено със свидните си спомени.

А ето че сега дори те са застрашени.

Спомни си напрегнатите времена, когато Юджин водеше неотстъпна кампания за гражданските права — издебваше колегите си от Конгреса в кабинетите или домовете им, на приеми, дори на улицата и ги тормозеше да подкрепят законопроекта. Спомни си пълните с омраза писма, злобните телефонни обаждания, пренебрежението на приятелите ѝ. Спомни си как отиде на гости на семейството си в Джорджия и я подгони ку-клукс-клан. Но би преживяла всичко отново, всяка ужасна, страшна минута, ако това може да ѝ спести изпитанието от срещата с Нола Емори.

Библиотеката, ето за какво трябва да мисли сега. Нали тя я караше да злоупотребява с гостоприемството на Уин и да продължава престоя си в Ню Йорк? Да видим — вече минаха две седмици. Обикаляше целия град, слагаше най-хубавите си тоалети и посещаваше всеки някогашен почитател на Джин, който се бе съгласил да се срещне с нея. Някои, разбира се, не искаха да чуят името ѝ, но Хамънд Уентуърт например, който очевидно не бе забравил какво стори за него Джин, когато Хам беше началник на Отдела по парковете, даде сто хиляди долара.

Бяха ѝ отказвали, но никога не беше я боляло толкова, колкото като прочете това писмо. Фалшиво или не, думите му ехтяха в ума ѝ като безмилостния трясък на пневматичния чук, който се чуваше от строежа недалеч от парка.

— Госпожо Траскот?

Стресната, Корделия се взря в две зелени очи, които я изучаваха внимателно, безстрастно, както лекар би изучавал някого за симптоми на болестта. Като че от значение е само върнатата диагноза, а не как се чувства пациентът.

Но след миг забеляза, че жената пред нея, облечена в семпло черно палто и с ярък червен шал на врата, просто сдържа емоциите си. Протегнатата ѝ ръката леко трепереше.

„Прилича на Джин.“

Защо не забеляза приликата, когато видя Нола по телевизията?

Осъзна, че тя е не толкова в подобните черти на лицето, колкото в самообладанието и изправената стойка въпреки безпокойството, което без съмнение изпитва. „Също като Джин...“.

— Може ли да седна? — чу да я пита Нола Емори, но гласът ѝ сякаш идваше от разстояние — като гласовете на майките, които викаха децата си в далечината.

Корделия се отмести няколко сантиметра, да направи място.

— Десет минути — предупреди тя, като се надяваше гласът ѝ да звучи твърдо, делово. Сърцето ѝ сякаш беше набъбнало, беше станало огромно.

— Няма да ви отнема много време. Искам само да поговорим.

— За кое?

Видя как Нола пребледня.

— За библиотеката. Дошла съм заради библиотеката.

Сега сърцето на Корделия подскочи. Тази жена, дъщерята на Маргарет — какво може да знае тя за библиотеката? Какво общо може да има с нея?

Корделия си спомни проекта, който бе избрала сред многобройните папки, почти без да се колебае, със съзнанието, че Комитетът ще се примири с избора ѝ. Така и стана накрая, макар да се размотаваха известно време. Сякаш го виждаше — около половин дузина рисунки, залепени върху дебел картон. Устремените нагоре линии и широките прозорци, величествения силует на цялата сграда.

Като че архитектите бяха взели безформената ѝ мечта и чрез някаква телепатия я бяха претворили в действителност.

— Библиотеката не е ваша работата — отвърна дрезгаво.

— Тук, боя се, грешите — Нола се извъртя леко да проследи с поглед велосипедиста, който профуча покрай тях, и Корделия забеляза една вена да пулсира върху грациозната дълга шия. — Разбирате ли, тя е моя, аз я проектирах.

Обърна прямия си поглед към Корделия, която остана като премазана от думите ѝ.

— Вие? Да не искате да кажете...

— Работя в „Магуайър, Чанг и Фостър“... — Нола сви рамене, но скованият жест издаде напрежението ѝ. — Нали разбирате, за мене беше и все още е най-важно библиотеката да бъде прекрасна. Подходяща за него, не само за хората, които ще я използват. Да не прилича на някоя от онези претенциозни мъртвилници, дето са като мавзолеи. Той... — Нола се изправи. — Баща ми не би го одобрил.

Думите „баща ми“ пронизаха Корделия.

— Недейте — извика тя, очите ѝ се напълниха със сълзи, голите дървета и извитите каменни пътеки се сляха в едно сиво петно. — Нямате право.

— Погледнете ме — нареди Нола. — За Бога, госпожо Траскот, просто ме погледнете.

Дълбочината в гласа на Нола, неговата сила накараха Корделия да я погледне. Видяното я изпълни с желание да се дръпне, да се предпази като от прекалено силна светлина. Видя...

Джин, който става, за да говори от трибуната в Сената, пламъка в очите му, жаркото убеждение, което излъчва с всяка частица на високото си стройно тяло.

— Аз съм негова дъщеря — каза Нола, но гласът ѝ беше нежен, а не яростен или войнствен. — Вие го знаете, макар да не можете или не искате да го признаете. Толкова ли се страхувате от истината? Ако се скриете от нея — както правех аз досега, — ще спечелите ли в края на краищата?

Бузите на Нола поруменяха, а очите ѝ заискриха.

Корделия искаше да избяга... надалеч... където думите на Нола няма да могат да я достигнат. Ала някаква незнайна сила я задържахше на пейката.

— Защо мислите, че разбирате кое е и кое не е печелившо за мене? — сръза я Корделия. — Вие нямате и най-малката представа коя и каква съм аз.

— Знам, че ви обичаше — Нола сниши глас и той се превърна в благ мехлем за пареща рана.

— Ако наистина сте му дъщеря, но не казвам, че вярвам в това, как е възможно той да ме е обичал? — Корделия се стресна от собствените си думи. От къде на къде се разкрива пред тази жена, която едва познава, защо споделя съмнения, които не смее да признае дори пред себе си?

— Нещата никога не са толкова прости — отвърна Нола.

— Аз не... — Корделия понечи да възрази, че Джин никога не би я предал, но разбра, че не може да продължи.

Отново изпита болката от онова писмо, спомни си как за миг почти чу Джин да произнася ужасните думи...

„Вярно е — произнесе някакъв дълбок вътрешен глас. — Тя е негово дете.“

— Той ме обичаше — повтори Корделия тихо. — Знам това. Дори и да... да е имал колебания. Предполагам, че вината отчасти е била моя. Аз не исках да се преместя във Вашингтон. Непрекъснато повтарях как след две години може да не го преизберат. После, когато стана сенатор... — тя се втренчи в чернокожата жена, която буташе количка с бяло златокосо дете, и усети, че устните ѝ се свиха в студена усмивка. — Е, тогава вече бяхме свикнали така. В известен смисъл ни беше удобно...

— О, имаше моменти, когато нещата не изглеждаха... съвсем наред. Понякога се обаждах късно през нощта, а него го нямаше. Но аз веднага преставах да мисля за това.

Корделия зарови лице в ръцете си и страхът, тревогата, болката, които потискаше у себе си, се изляха като кипнала вълна. Но тя няма, не може да плаче, не сега, не пред Нола Емори. Помъчи се да спре треперенето, което завладяваше тялото ѝ. Да можеше сега Гейб да е тук, да я прегърне, да я успокои.

Усети лек натиск върху рамото си и долови мускусния аромат от парфюма на Нола, която се наведе към нея:

— Съжалявам — каза тя. — Знам, че не ви е лесно.

Корделия поклати глава.

— За мене също не е лесно — продължи Нола. — Седмици наред отказвах да говоря с Грейс. Не исках да имам нищо общо. Но когато тя тикна всичко това под носа ми, разбрах, че не мога цял живот да лъжа.

Корделия вдигна глава. Стори ѝ се, че вижда съчувствие в очите на Нола, и това я слиса.

— Какво искате от мене? — Гласът на Корделия приличаше на грачене.

— Същото, което искате и вие — обясни Нола. — Библиотеката му да бъде построена каквато трябва да бъде — такава, каквато той би я харесал.

— Ако вие с Грейс постигнете своето, може изобщо да не бъде построена — тросна се Корделия. — Помните ли как смениха името от Кейп Кенеди на Кейп Канаверъл, когато онази жена от Флорида започна да разправя разни неща за Дж. Ф. К.? Хората бяха възмутени. С Джин и целия този шум... Няма защо да ви обяснявам. Ако използваме вашия проект, ще бъде все едно към болката да се прибави обида.

Нола дълго мълча, после попита:

— Ами ако никой не разбере... че проектът е мой?

— Няма начин да се запази в тайна, щом работите в тази фирма.

— Ами ако не работя там?

— Какво искате да кажете?

В началото Нола не знаеше какво да отговори. После се чу да казва:

— Мога да изляза в отпуск. За няколко месеца, докато съберете останалите пари.

Тя си помисли за Дани и Таша, за парите, които беше спестила за частно училище, и я обхванаха лоши предчувствия, които почти предизвикаха физическа болка. Ще трябва да вземе от тези средства. Но нима в крайна сметка това не е също за тях? С тази библиотека ще им даде гордостта на дедите им...

— Не мога да ви позволя подобно нещо — отбеляза Корделия. — Не мога да отговарям, че ще останете без работа.

— Кой ви кара да отговаряте? Идеята е моя. Аз ще се оправям с последствията. От вас искам само обещание, че когато получите парите, ще използвате моя проект.

Нола почака, без да осъзнава, че е затаила дъх, докато последвалите думи на Корделия не изкараха въздуха от дробовете ѝ:

— Искате обещания? Е, аз нищо не мога да ви обеща. — Очите на госпожа Траскот блеснаха. — Тази... цялата тази ситуация е като някакъв зловещ кошмар. Не ви познавам... и не искам да ви познавам.

— Не е нужно — настоя Нола. — Просто разберете, че ако не друго, за едно-единствено нещо сме заедно. И двете искаме тази библиотека.

— Не можете да си представите... — понечи да заговори Корделия.

— Напротив, мога. Вие не можете да си представите какво значи това за мене. Цял живот съм се преструвала на някой, който не съм... а тази библиотека обяснява чия дъщеря съм всъщност. Дори ако хората не знаят, аз ще знам.

След дълга пауза Корделия обеща:

— Добре тогава... ще помисля по въпроса.

— Ще ми съобщите ли решението си, преди да се върнете в Блесинг? — Нола бръкна в чантата и пхна в ръката на Корделия визитната си картичка, на която беше написала и домашния телефон.

— Ще си тръгна следващата седмица... но преди това ще ви се обадя — Корделия мушна картичката в джоба и кръстоса ръце пред гърдите, една от меките ѝ велурени ръкавици се дръпна и откри финия златен часовник на китката. Гласът ѝ стана тих, почти тъжен, когато добави: — Той наистина ме обичаше.

Горчивината на Нола, доколкото я имаше затаена в душата ѝ, в този момент беше забулена от истинско съчувствие към жената до нея.

— Знам — потвърди тя.

Когато се обади Сиси — както правеше почти всяка вечер от пристигането ѝ — Корделия не беше в настроение да говори с нея или с който и да било друг. Въпреки продължителната вана, студения компрес начелото и трите хапчета, имаше чувството, че Джин Кели е танцувал степ върху главата ѝ.

Едва успя да каже „ало“ и бълбукащият глас на Сиси се втурна в ушите ѝ.

— Мамо, той си тръгна... Бийч... каза, че иска развод — успя да довърши Сиси между хлипанията и подсмърчанията. — Той се премести при онази... онази кучка. Об-обзалагам се, че е спала с всеки мъж в Блесинг. О, мамо... толкова е унизително...

Корделия едва се удържа просто да затвори слушалката. Сиси се държеше като петгодишно дете, което още не е разбрало, че и останалите хора си имат проблеми. Дали няма някой път да се сети да попита как е, преди да изсипе върху нея всичките си нещастия?

— Не е толкова унизително, колкото да прекараш останалата част от живота си, омъжена за магаре. — Корделия затегна колана на хавлиения халат и се намести върху дивана в кабинета на Уин.

Представи си Бийч и русата му приятелка в сервизното помещение... После видя как Джин и Маргарет се любят или просто тихо си говорят някоя вечер, Маргарет по хавлия му налива от уискито, което обичаше да пийва преди лягане. Затвори за миг очи и пропъди образите.

Настъпи кратко мълчание от страна на Сиси, запълнено с обичайните за далечни връзки потраквания и жужене — като че ято мушици бръмчеше в ушите ѝ. После Сиси нададе такъв ужасен вой, че Корделия се побоя да не ѝ спуга тъпанчетата.

— Мааааайко! Как можеш да говориш така! Той е баща на внуците ти!

— Толкова по-жалко. Знаеш много добре, че никога не съм имала особено високо мнение за него. Още първия път, когато го доведе къщи, разбрах, че от него няма да излезе кой знае какво. А как само се хвали! Ако Бийч Бийчам произхожда от рода на Робърт Е. Лий, аз към кралицата на Англия.

— Да не би да наричаш Бийч лъжец?

— Е, ако не те е лъгал всичките пъти, когато си е просил трипера в Малбери Ейкърс, чудя се как му викаш тогава.

— Не мога да повярвам на ушите си. Аз тук ще си изплача очите, а ти се държиш, сякаш да ме напусне мъжът ми е най-хубавото нещо в моя живот! Изобщо ли не ти пука?

Гласът на Сиси стана жалостиво — скръбен и за един ужасен миг, който не искаше да преживява, Корделия видя в ума си всичко това от гледната точка на Бийч. Колко ли му е писнало от мрънкането на Сиси, както щръклицата кара кравите да пощръклеят.

Корделия въздъхна дълбоко.

— Виж, Сиси, разбира се, че ми пука...

— Не е вярно! Ти самата каза, че никога не си харесвала Бийч! Бас лоя, че ще отидеш да разкажеш на Грейс и двете ще си пукнете от смях!

Сега вече набра скорост, а като изпадне в такова състояние, никой не може да я спре.

— Сиси, говориш, без да мислиш — Корделия имаше чувството, че главата ѝ ще се разцепи на две.

— Ако не мога да очаквам малко съчувствие от собствената си май...

— Стига! — тросна се Корделия. — Спри на секундата!

Смаяно мълчание напълни ушите ѝ, а смущенията по линията нараснаха като голямо ято насекоми. Африканската маска на стената с увиснали като мръсна коса кълчицени кичури сякаш ѝ се зъбеше, укоряваше я. Въпреки това не изпита вина. Беше ѝ... хубаво. Трябвало е да каже мнението си на Сиси още преди години.

След това Сиси избухна в ридания и Корделия се сети колко много разчита на нея дъщеря ѝ. Това, което за Корделия винаги е било акт на обич, сега се превърна в непосилно бреме.

— Аз исках само помощта ти — виеше Сиси. — О-ох, мамо, нне знам какво дда правя.

Корделия осъзна, че за пръв път откак бе родила — в един от най-горещите дни, които се помнеха в Манхатън — четири килограмовото бебе, което кръсти Керълайн на майката на майка си, не иска да носи отговорността за по-малката си дъщеря.

— Ами ще трябва сама да решиш — заяви на Сиси без злоба. В края на краищата, не беше престанала да я обича.

— Искаш да кажеш...

— Точно така. Време е сама да решиш какво ще правиш.

— Но как ще?...

— О, ще го преживееш, Сиси. В това поне можеш да си сигурна.

„Трудното да живееш е като да се грижиш за градина“ — помисли Корделия, а в ума си видя Гейб, коленичил при цветната леха близо до белведера с килната над челото измачкана зелена шапка, оголените му ръце работят земята, копаят дупки за цветята, които ще засади там.

— Е, благодаря ти тогава, макар че не виждам за какво!

Корделия чу щракването, когато Сиси затвори телефона.

Веднага се почувства виновна. Беше прекалено строга. Срещата с Нола Емори я беше изнервила. Може би трябва ако не да си вземе думите обратно, то поне да смекчи удара. Да, Сиси има нужда да си стъпи сама на краката, но Корделия трябва да я успокои, че винаги може да разчита на майка си, че майка ѝ винаги ще я обича, каквото и да се случи.

Вдигна телефона, но още преди да е набрала, в ухото ѝ избумтя мъжки глас и я стресна. После чу гласа на Крис, по-тих, по-плах.

— Ъ, Джек, мама там ли е? — Крис говореше по деривата от спалнята. — Звънях вкъщи, но не отговаря. Помислих да не е при тебе.

— Честно казано, Крис, не съм я виждал от няколко дни — гласът на Джек звучеше напрегнато, унило. — Мога ли да ти помогна с нещо? Всичко наред ли е?

— Да, разбира се — според гласа на Крис обаче нищо не беше наред. — Сигурно си разбрал... Отсега нататък ще живея при татко.

Настана кратка неловка пауза, после Джек отговори:

— Не, не знаех. Но съм сигурен, че ще липсваш на майка си. Знаеш, че си всичко за нея.

Изведнъж Корделия си представи Джек, спомни си настървението, с което беше започнал да се храни в ресторанта, като един от онези стари локомотиви, които трябва неимоверно бързо да се зареждат с въглища, докато препускат по релсите. Не беше красив според общоприетите представи, но, от друга страна, като се изключи Уин, Корделия винаги беше изпитвала подозрение към мъже, надарени с повече от необходимата хубост — от онзи тип, които тайно се възхищават на отражението си, докато се правят, че разглеждат витрините. Джек Голд, когато минава покрай някой магазин, ще се запита колко е наемът, кой го плаща и дали тук няма да се намери някаква печалба за него.

Въпреки това по време на онази напрегната вечеря беше усетила добротата му, щедростта му. Видя нежната му загриженост към Грейс, как се усмихва на приятелката ѝ Лила и я приема, сякаш тя е колега от издателството. А сега прави всичко възможно да изглади нещата с Крис.

— Знам, че мама ме обича — чу да казва Крис. — Не е нужно ти да ми го казваш.

— Е, не ми се карай, аз ти желая само доброто.

— Да, ама най-добре за мене сигурно ще е да живея с двамата си родители.

— Крис, това няма да стане — тонът на Джек беше безстрастен.

— Откъде си толкова сигурен? — гласът на Крис се извиси и стана висок, момичешки. — Бас ловя, че не знаеш, дето татко прекара една нощ с майка. Какво ще кажеш за това?

О, Крис. Корделия трябваше да прехапе устни, за да не се обади.

След дълга пауза Джек най-сетне произнесе:

— Ако е вярно, мисля, че този въпрос трябва да обсъдим ние с майка ти.

Звучеше потресен, но се държеше извънредно добре с Крис. Възхищението на Корделия се вдигна с още един пункт.

— Не ми ли вярваш?

— Не съм казал подобно нещо.

— Ами иди я питай тогава! Иди питай мама! Само едно нещо искам от вас, така наречените възрастни, да ме оставите на мира! Писна ми от хора, които се правят, че искат да съм при тях, когато е ясно, че хич не им пука. Искам само да ме оставите на мира!

Корделия затвори внимателно слушалката и остана седнала, прекалено смаяна, за да помръдне. Знаеше, че трябва да направи нещо. Какви ужасни неща наговори момчето на Джек! По дяволите, трябва да предупреди Грейс.

Усети как студеният гняв, който хранеше към по-голямата си дъщеря, започна да се топи.

Корделия бързо се облече. Докато закопчаваше колана на бледожълтата рокля, която бе носила следобеда, забеляза, че цветът му не е подходящ. Но кой ти гледа? Пъхна крака в първия чифт обувки, който се изпречи пред очите ѝ в шкафа.

Докато вървеше по коридора към стаята на внука си, подпряна с ръка на стената, за да не залитне, осъзна, че нещо не е наред. Много е тихо.

Обикновено касетофонът на Крис беше усилен докрай и бълваше онази ужасна музика, която напомняше за развилняла се шайка

гангстери на улицата. Но странният шум, който идваше от стаята му сега, беше... Отначало не можа да го определи, но после се сети...

Тишина.

Корделия почука на вратата. Никакъв отговор. Почука отново, този път по-силно, а всеки удар изпращаше болката от кокалчетата на ръцете ѝ до главата. Все още никакъв отговор.

Най-сетне откряна вратата и надникна внимателно в тъмното помещение, към бъркотията от неоправеното легло, неприбраните дрехи, разхвърляните дискети. От Крис обаче нямаше и следа, нямаше го и кучето. „Трябва да е извел Коди на разходка.“ Сигурно се е измъкнал след телефонния разговор. Само от светещия екран на компютъра се чуваше слабо жужене. Приблужи се и видя, че е написал нещо там... и че това не е, както помисли отначало, недовършена домашна работа.

Мили татко,

Не мога да живея при тебе. Няма да ти се сърдя, ако ме намразиш заради това. Просто не мога да бъда по средата. Не ме търси. Ще ти се обадя по някое време, за да ти кажа, че съм добре.

Крис.

П.П. Коди е с мене. Не се притеснявай.

Всичко, което до този момент беше замазано, изскочи пред Корделия с ярка, отчетлива яснота. Забърза към гостната, белият плюшен килим пружинираше под краката ѝ, бавеше я, пречеше ѝ да стигне до телефона на масичката при мекия кожен диван.

„Малко момче съвсем само в града, всичко може да му се случи.“

Набра наполовина номера на Грейс, но се отказа. Трябва първо да се обади в полицията. После ще отиде при Грейс да ѝ каже лично, да я успокои.

Макар да губеше самоконтрол, сякаш се хлъзгаше по заледен тротоар, Корделия се вкопчи в убеждението, че всичко ще се оправи. Не се ли беше грижила винаги нещата да вървят гладко, никой да не страда? Наистина напоследък животът ѝ се обърна надолу с главата, но тя просто трябва да се погрижи всичко да си дойде на мястото. Та ако

не можеш да вярваш в себе си, във възможността да вършиш добро, да решаващ проблемите, какво тогава ти остава?

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Става дума за Крис. Той... По всичко личи, че е избягал.

Грейс огледа лицето на майка си за признаци на паника. Корделия продължи да говори за Крис — нещо за някаква бележка на компютъра, — но Грейс се хвана, че не толкова слуша, колкото се оставя да я унесе грижливо модулирания майчин глас. Наистина, Корделия изглеждаше по-зачервена от обичайното, но това може да се дължи и на пътуването дотук, на уплахата в някое от нийоркските таксита камикадзета. Майка ѝ учтиво би благодарила за ненужната скорост... и би го лишила от бакшиш.

— Трябва да си разбрала погрешно — каза Грейс. Иначе майка ѝ би била по-разтревожена, нали?

— Много ти благодаря, мога да чета не по-зле от тебе.

После изведнъж лицето на Корделия се отпусна и веднага проличаха малките бръчици, които прорязваха гладката напудрена маска.

— Грейс... не исках да показвам вълнението си, за да не те разстройвам допълнително... но имам пълни основания да вярвам, че Крис наистина няма намерение да се върне вкъщи, нито при тебе, нито при Уин. Скъпа, ще ме поканиш ли да вляза — попита тя уморено, — или трябва да стоя отвън цялата нощ?

Грейс осъзна стресната, че майка ѝ, с палто и красив пъстър шал на врата, още стои в коридора пред вратата ѝ. Когато влезе, присъствието на Корделия някак се наложи и докато покорно взимаше палтото ѝ, Грейс изведнъж доби чувството, че в този дом живее майка ѝ, а на гости е дошла самата тя.

В гостната проследи с очи как майка ѝ бавно се настанява в дълбокото кресло до дивана с протегнати вдървени ръце, за да се подкрепи, докато сяда. Изглеждаше уморена, нещо повече, всъщност изглеждаше болна.

Не. Властна и упорита, тя по-скоро би изстрадала мълчаливо и най-тежкото главоболие, отколкото да покаже на някой страданието си.

Според нея да признаеш, че се чувстваш зле, е равносилно на слабохарактерност.

— Кафе или чай? — попита Грейс. — Честно казано, както те гледам, имаш нужда от малко бренди.

Грейс усещаше как нещо трепти в гърдите ѝ като онези мушички и пеперуди, които затваряше като дете в шепите си, а те размахваха яростно криле в желанието да се измъкнат. Не трябва да рухва. Трябва да се държи нормално, като свършена домакиня, или онова нещо в нея наистина ще изскочи навън.

— Благодаря, не. Грейс, мила, седни. Моля те. Трябва да ме изслушаш. Не си въобразявам. Не съм си загубила ума, а и не съм от хората, които лесно се паникьосват, знаеш това. — Корделия си пое дълбоко дъх. — Внукът ми е някъде навън... и може да е изпаднал в беда.

Тя махна към редицата високи прозорци, които бяха тъмни, ако не се броят отблясъците от стаята, плаващи като призраци по стъклото.

„Аз съм виновна — помисли Грейс. — Това си мислиш, нали, майко? Аз съм виновна за всичко. Защото се разведох с Уин. Защото оставих Крис с разбит дом и разкъсано сърце. Ако бях по-добра майка, по-добра съпруга, сега Крис щеше да яде бонбони от ружа със своя бойскаутски отряд, вместо да обикаля парка с кучето, докато ние тук се побеляваме от тревога.“

Усети как в гърдите ѝ разцъфтя алената роза на гнева, а остриите ѝ тръни бодяха сърцето ѝ. Трябваше да се съсредоточи, за да чуе какво още говори тихият глас на майка ѝ.

— Грейс, без да искам го чух да говори по телефона с Джек. Каза, че се е опитвал да ти се обади... че е звънял тук, но никой не е вдигнал. Трябва да е било преди по-малко от час.

— Беше свършило млякото — спомни си Грейс, — изтичах до магазина на ъгъла.

— Беше разстроен. Джек се опита да го предположи, да накара Крис да поговори с него. Но Крис се ядоса... и каза някои неща, които не биваше да казва.

— Какви неща?

— Разказа на Джек за тебе и за Уин... как сте прекарвали нощта заедно.

Грейс рухна на дивана. В ушите ѝ звънтеше странно, глухо жужене — като от телефонна слушалка, свалена от вилоката.

Джек знае... О, Боже... той знае, той знае, той знае. В ума ѝ се носеше вихрушка. Мислеше за Джек, как го избягваше и едновременно с това ѝ липсваше. Искаше да му се обади, но не знаеше какво точно да каже. Дали някога ще ѝ прости? Нима би могъл?

Крис. За да нападне така Джек, трябва да е бил доста разстроен. Не е в стила му да минава в открит конфликт. А как изобщо е научил? Нима Уин е бил такъв идиот, че да му каже?

— Да, наистина, вярно е — Грейс се почувства отново на шестнайсет години, когато я хванаха да се натиска с Клей Макфърсън на задната седалка в колата му: лицето ѝ пламна, тялото ѝ се сгърчи.

Но нима майка ѝ не се надяваше тъкмо на това? Няма ли да бъде тайно доволна?

Корделия я стресна с думите:

— Грейс, има нещо, което трябва да знаеш за Уин... — Млъкна, намръщи се, като че размисли.

— Уин и аз няма... Искам да кажа, това, че сме били заедно една нощ, съвсем не значи, че ще се съберем отново.

Би трябвало да го обясни на Крис, но къде е той? Треперещото нещо в гърдите ѝ се освобождаваше, стана огромно и тя едва дишаше. Ами ако не е в парка или при някой приятел? Ами ако обикаля улиците, тръгнал Бог знае накъде?

Като че прочела мислите, майка ѝ каза:

— В съобщението му пишеше, че ще се оправи, да не се притесняваме. — Тя седна поизправена, изпъна рамене, като че със самата правилна стойка можеше някак да ги предпази и двете. — Добрата новина е, че не може да е отишъл много далеч.

— Откъде знаеш? — докато прокарваше ръце през косата си, Грейс забеляза, че дланите ѝ са мокри.

— Чух го да говори по телефона само десет минути преди да открия, че го няма.

В ума на Грейс Крис отново стана на четири години: малко, бебешки пълно момченце, което броди някъде там навън, само и уплашено, жертва за крадците, перверзните типове, ненормалните, които обикалят из улиците на Ню Йорк.

Насили се да стане. Оттук до телефона на бюрото разстоянието беше съвсем малко, но ѝ стори, че ги дели цял континент.

— Полицията — каза Грейс, като че вътре в нея имаше друг човек, хладнокръвен, който спокойно ѝ нарежда какво да прави. — Ще се обадя в полицията, нали така се прави?

Никога през живота си не беше викала полицията, дори и когато имаше основателна причина — като онзи път, когато използва стария капсов пистолет на Крис, за да изплаши крадеца на покрива, който се опитваше да влезе през капандурата в банята.

— Вече се погрижих за това, мила — Корделия въздъхна и разглади и без това съвършено гладката си рокля. — Не могат да ни помогнат. Трябва да го е нямало четирийсет и осем часа. Полицията, с който говорих, ни посъветва да седим спокойно и да чакаме да дойде на себе си и да се върне у дома. Каза, че повечето се връщали.

— Извини ли се за безпокойството, благодари ли му за положените грижи? — Грейс не искаше да казва това, саркастичната забележка просто изскочи от устата ѝ.

Корделия не помръдна, дори не трепна. Просто я загледа със спокойствие, което би могло да изглежда зловещо, ако Грейс не беше видяла колко силно са стиснати устните ѝ.

Изправи се, усилието май беше прекалено голямо, ръцете и краката ѝ се разтрепериха. Бледи петна се появиха на бузите ѝ. Грейс се засрами за тросването, беше ясно, че майка ѝ просто иска да помогне.

— Майко, аз...

— Предлагам да започнем от приятелите на Крис — каза делово Корделия. — Дай лист и молив. Мога да започна да се обаждам, докато ти направиш списък с телефоните.

— Имам телефонен указател от училището — отговори Грейс. — Да опитаме от съучениците му. Той няма много приятели, но може би...

— Без може би — отрязва я Корделия, вече поела нещата в свои ръце. — Боже, не знам защо си загубих акъла и се притесних така за нищо, разбира се, че е у някой приятел. Не може мой внук да е толкова шантав, че да обикаля улиците в този студ, вместо да отиде някъде на сигурно и топло.

— Помниш ли как винаги ходеше да ме търсиш, ако закъснеех доста след залез-слънце? — спомни си Грейс. — Понякога те чувах как ме викаш и се скривах само, за да не ме видиш.

— Чист инат — изсумтя Корделия. — Така, къде е този указател?

— Колко далеч може да отидат едно момче и едно куче? — Грейс се мъчеше да спре треперенето на ръцете си, докато търсеше в библиотеката до кабинета си.

— По-далеч, отколкото можеш да си представиш — отговори Корделия с много тъжен глас. Грейс осъзна, че тя не говори само за Крис.

С насълзени очи си помисли за всички пропуснати възможности да се сблизат с майка ѝ, които приличаха на крайпътни камъни покрай самотна магистрала. Помоли се с Крис да не се окажат в това положение: двама души, свързани с най-близката връзка и въпреки това непознати един за друг.

— Можеш да започнеш от „А“ — Грейс подаде бързо указателя на майка си, за да не види Корделия колко е развълнувана. — Аз ще сляза долу да попитам един приятел на Крис, Скъли, дали знае нещо. След това ще се обадя на Джек.

Джек.

„Моля те Боже, направи така, че да разбере“ помоли се Грейс, макар със сърцето си да знаеше, че подобни неща не подлежат на разбиране.

„Направи така, че да не е прекалено късно.“

След повече от час, след като позвъниха на всички номера в училищния указател, без да постигне някакъв резултат, Грейс рухна на дивана напълно изстискана. Знаеше, че трябва да се обади в службата на Уин, че не може повече да отлага. Но след като легна с него... боже, как ще го погледне? Чувстваше се едновременно глупава и ядосана, най-вече на себе си, но и на Уин. Как е могъл да разкаже на Крис и да събуди надеждите му? Кой баща би постъпил така със сина си?

Въпреки това се чу да казва:

— Трябва да се обадя на Уин.

— Да, разбира се — съгласи се Корделия.

Грейс се вгледа в нея, като се опитваше да разчете израза ѝ. Дали майка ѝ не се надява, че тази криза ще постигне онова, което не успя

да направи чарът на Уин? Че споделената им тревога за Крис по някакъв начин ще ги събере отново?

— Знам какво мислиш — каза тя на майка си, защото не можеше повече да се сдържа. — Ако не бях напускала Уин, това нямаше да се случи.

— Сигурно си права — отбеляза Корделия. — Но ако не се беше разделила с Уин, нямаше да срещнеш Джек.

— Мислех, че не харесваш Джек.

— Какво те кара да мислиш така?

— Но вие с Уин сте толкова...

— Знам каква ти изглеждам — прекъсна я Корделия. — Упорита жена, с установено мислене, която не иска да отстъпва или да се променя. Която не иска да приеме, че бракът, който смятах за съвършен, може да не е бил такъв. — Ръцете й, положени в скута, изведнъж се вкопчиха една в друга, сватбеният диамантен пръстен, който не беше сваляла след смъртта на съпруга си, проблесна върху побелелия пръст. — Но напоследък се принудих да разбера много неща.

— Татко — каза разбиращо Грейс.

Корделия кимна кратко, докосна с преплетени пръсти челото си.

— Питам се дали знаеш какво е това да обичаш някой толкова силно, че мисълта да останеш без него или пък той да не те обича също толкова дълбоко, колкото ти него, е почти равносилна на смърт.

Грейс помисли за Джек и се помоли той да я обича поне наполовина толкова. Достатъчно, че да й прости.

— След като се родихте вие със сестра ти... — Майка й отпусна ръце и вдигна глава, а бялата коса се разпиля по бузите й. — Беше все едно ние четиримата сме в някакъв магически кръг и нищо лошо не можеше да ни достигне. — Тя си пое дълбоко, накъсано въздух. — Не мислех, че болката може да дойде отвътре.

— Той не го е направил, за да причини болка — каза Грейс.

— Може би. Но дали го е искал или не, от това не става по-лесно.

Грейс разпозна гняв в стиснатата уста на майка си, в особената безизразност на погледа й. Хубаво. Не го трупя в себе си.

— Знам, че и на мене се ядосваш — каза Грейс тихо. — И не те коря, задето мислиш, че съм написала книгата отчасти като отмъщение

към тебе. Не е така, разбира се, но не е в това въпроса, нали? Проблемът между нас е много стар.

Нещо стисна Грейс за гърлото, същото се случваше, когато беше малка, след някое неприятно преживяване в училище. Тя отчаяно искаше да помоли майка си за утеха, но не смогваше да произнесе думите.

— Беше толкова своеволна — намеси се майка ѝ, но в гласа ѝ имаше нежност. — Винаги ми противоречеше, поставяше под съмнение всеки съвет, всяко нареждане. Струваше ми се, че ти трябва силна ръка, за да те направлява. — Устните ѝ, странно оголени без розовото червило, което носеше почти постоянно, се извиха в тъжна усмивка. — Не че това беше от полза за някоя от двете ни.

— Нямах нужда от силна ръка — отвърна Грейс. — Искях само да ме чуеш. Както искам и сега.

— Някои неща са много трудни за слушане.

— Дори истината?

— Особено пък истината — Корделия погледна встрани с разкривено от болка лице. След миг добави: — Говорих с Нола Емори.

Грейс я погледна стресната:

— Кога?

— Днес. Срецнахме се в парка.

— О, мамо... — състрадание изпълни душата на Грейс.

— Нещата обикновено не са толкова ужасни, колкото си ги представяш — каза Корделия с напрегнат глас, който като че опровергаваше смисъла на казаното.

Грейс успя да стане и да се приближи до майка си. Сложи ръка на рамото на Корделия, усети остротата на костите ѝ, подобни на деликатните, но здрави старинни мебели, които пълнеха къщата в Блесинг.

— Нима не разбираш? — каза Грейс. — Накрая той е избрал нас.

Думите увиснаха във въздуха, проехтяха в просторното помещение.

— Да, избрал е нас — отговори майка ѝ, вперила очи в библиотеката пред себе си. — Но това не променя сегашните събития, нали? Целият този скандал — не ми се мисли какво ще бъде в Блесинг. А и мемориалът, толкова много пари ще ни откажат заради това.

Грейс се прокашля. След последния сблъсък с Корделия в мозъка ѝ се породи една мисъл. Сега осъзна, че вероятно от известно време е знаела какво ще направи. Като дъщеря на Юджин Траскот нямаше друг избор, ако иска да е в мир със себе си.

— Колко ти трябват? — попита Грейс.

— Поне милион, освен това, което вече сме събрали.

— Не мога да обещаю толкова, но ще направя каквото е по силите ми.

Корделия я гледаше неразбиращо.

— Грейс, какви ги говориш?

— Парите, които ти трябват. Подарявам приходите от книгата за библиотеката на татко. Агентът ми преговаря с няколко чужди страни, а и двама-трима продуценти в Холивуд се интересуват от нея. Като начало трябва да получим поне петстотин хиляди долара, може би ще станат повече, след като издадат книгата.

— Но... защо?

— Защото изглежда някак правилно книгата да помогне за построяването на библиотеката. И защото го искам.

Очите на Корделия се насълзиха. Но след това Грейс видя, че това са сълзи на гняв, не на благодарност.

— Как можа? Тази книга е обида към онова, което някога е защищавал.

— Написах я заради татко. „Честта над всичко“ — тук няма ирония. Да, той беше човек на честта... във всяко отношение... с едно изключение. Ако беше събрал сили да ни каже... — Грейс въздъхна. — Не е могъл. Но аз мога сега да стана негов глас. — Усети как у нея се надига отново старият боен дух, както се изправят отново смачканите стръкчета трева. — И ти строиш библиотеката заради татко. Ние и двете го обичахме. Но го показваме по различен начин.

Корделия мълча толкова дълго, че Грейс започна да се дразни. Ще ѝ откаже ли майка ѝ? След всичките думи на помирение нима ще използва това като още един клин, който да ги държи разделени?

Но когато майка ѝ проговори, гласът ѝ беше спокоен, дори тъжен:

— Знаеш ли, току-що разбрах, че преди една седмица, дори вчера, щях да отговоря „не“. Но нещата сега са различни, нали? Предполагам, че си права, невинаги съм те слушала. Що се отнася до

желанието ти да помогнеш за тази библиотека — дори единственият резултат да е, че двете ще работим за една и съща цел, пак е достатъчно.

— Значи приемаш?

— Имам ли избор? Ако кажа не, ще намериш друг начин да ги предадеш в подходящи ръце — Корделия се усмихна, сякаш признаваше, че двете с дъщеря ѝ не са толкова различни в крайна сметка.

— Не знам дали, че упоритостта се предава с гените — каза Грейс и тихо се засмя.

Корделия се изправи, грациозно и с лекота, като протегна ръце. Грейс откри изведнъж, че не е трудно да пристъпи напред, в топлата, ухаеща прегръдка, която през целия си живот беше смятала за чужда. Ръцете на майка ѝ бяха леки като перца... не искаха нищо от нея, просто ги имаше. Грейс усети, че опира глава на малкото рамо на майка си, върху тънките възлести кости, и почувства, че е пристигнала ако не вкъщи, то на също толкова хубаво място.

„Да можеше само Крис да ми позволи да го прегърна така.“

Представи си го премръзнал, гладен да броди из улиците. Започна да трепери и усети как майка ѝ нежно я притегли към себе си. Но Корделия не се опитваше да я успокои с банални фрази. Тя просто я прегръщаше, сякаш разбираше, че ако проговори, може да развали магията, която ги събра заедно след толкова много недоразумения и погрешни действия.

Грейс разбра изведнъж кое е било толкова скъпо за майка ѝ, че би излъгала дори себе си, за да го запази. Защото Грейс искаше същото — магическия семеен кръг, цял, непокътнат, семейството, което виждаше в ума си ясно като на коледна картичка: Крис, Джек, дори Бен и Хана.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Джек изслуша съобщението на Грейс от телефонния секретар, а после го превъртя, за да го пусне още веднъж. Не че недоразбра нещо, просто искаше, имаше нужда да я чуе отново.

Гласът ѝ го успокояваше с особените си сладостни извивки. Искаше да го слуша непрекъснато, защото може би това единствено му беше останало от нея.

Защо, Грейс? Защо?

Но тогава думите ѝ проникнаха в мозъка му.

„Джек, моля те, обади се. Знам, че сигурно си ми сърдит... но се случи нещо наистина ужасно. С Крис. Избяга. О, Боже, мисля, че няма да издържа без тебе...“

След минута беше навън и летеше с такси към центъра.

Докато гледаше преминаващото покрай него Парк авеню, гневът на Джек се разгоря. Искаше да удари някого, да размаже нещо. Дяволите да го взимат онова хлапе. Нея също. А и копелето Уин! Господи, дори да мисли, че има шанс да се събере пак с Грейс, какво право е имал да разказва на сина си за сексуалната им авантюра?

Когато таксито го остави на ъгъла на Деветнайсета и Седма, Джек отново се държеше в ръце, макар и трудно — гневът сее беше загнездил в него като малък проблясващ диамант, който святкаше в него със студен пламък. Тъкмо гневът го изстреля шест етажа нагоре пеша, когато откри, че асансьорът не работи... той му помогна да не се поддаде на мъката, когато почука и Грейс отвори вратата. Самата тя изглеждаше като объркано дете със старите си дънки, с провиснала до коленете смачкана памучна карирана риза.

— Джек — произнесе името му почти като извинение или може би с молба да замрази засега чувствата си?

После погледна покрай нея и забеляза дискретното раирано сако, хвърлено на облегалката на дивана, стройния атлетичен мъж, застанал до библиотеката с разхлабена вратовръзка и чаша в ръка.

— Уин — Джек кимна сърдито, но кръвта отново забуча в ушите му. Искаше да се хвърли към Уинстън Бишъп трети и да го пребие от

бой. Самодоволната усмивка на този мъж го караше да си представя Грейс в леглото с него... как отваря уста за целувката му...

Стисна юмруци. „Спри... трябва да престанеш.“

После видя майката на Грейс, седнала с гръб към Уин. Изглеждаше разтревожена, обезумяла, което не можеше да се каже за зет ѝ, който се приближи до масичката и сложи чашата си, като не забрави да изтрие дъното ѝ в ръкава си, за да не остави петно. Все едно този дом е негов.

Джек застави студените си вдървени ръце да се отпуснат. „Остави, Голд, не сега.“

— Обадохме се на всички, за които се сетих — разказа Грейс и пое палтото му, преди да успее сам да го окачи. Дявол го взел, той знае къде е закачалката. „Поне това ми остави“ — помисли той.

— А полицията? — попита Джек, като се опита да съсредоточи вниманието си върху нея въпреки белия огнен кръг около главата си.

Тя поклати глава.

— Вдигнах страшен скандал на дежурния в нашия район. Съгласиха се да хвърлят по едно око наоколо, но чак когато се обадох на началството и прегракнах от викане. Официално не е изчезнал до вдругиден — Грейс кръстоса ръце пред гърдите си и ги притисна здраво към тялото си. В очите ѝ светеха сълзи. — Джек, полудявам. Не знам какво друго да направя. Къде да отида.

— Изглеждаш ужасно — каза Джек. — Първо трябва да седнеш и да си поемеш дъх.

Лицето ѝ беше изпито от тревога, косата ѝ висеше разделена на мазни кичури там, където беше прокарвала пръсти през нея. Беше боса, а пръстите ѝ бяха почти посинели от студ. Джек усети луд копнеж да я вземе в скута си и да стопли краката ѝ с ръце.

— Джек, ще се оправя — възрази Грейс. Така Хана на времето отричаше да е уморена, когато ставаше време за лягане и очите ѝ се затваряха. — Щом се оправим, ще спя една седмица, но точно сега в организма ми има достатъчно кофеин да преплувам Ламанша. Не бих могла да си почина дори да искам. Освен това аз може да изглеждам ужасно, но ти получаваш втора награда.

Грейс го погледна нежно и протегна ръка към него, но се спря, преди да стигне до ревера на сакото му, и я отпусна пак.

Джек потрепери, затвори очи и въздъхна.

„Трогната е, че си тук, и те съжалява, това е всичко. Не си дете, трябваше да съобразиш. Млада жена като нея, със съвсем различно възпитание, наистина ли вярваше, че може да излезе нещо?“

— Грейс... — Джек я хвана здраво. Не беше съвсем сигурен какво да ѝ каже, но каквото и да е, не искаше Уин и Корделия да го чуят.

— Малко кафе ще ми дойде добре. Останало ли е?

Тя кимна, погледна го, кожата около очите ѝ изглеждаше едва ли не изранена от умора и тревога.

— Ще донеса.

— Не, не се притеснявай. Знам кое къде е в кухнята... поне засега.

Чу горчивата нотка в гласа си и видя, че е наранил и нея. „Евтин похват“ — скара се сам на себе си.

Джек чувстваше очите на Уин върху себе си, докато се движеше из кухнята, когато отвори шкафа над мивката и намери веднага чашата, от която пиеше винаги — тъмносиня с кървавочервен надпис „Смъртоносен инстинкт“, рекламен подарък от Американската литературна асоциация отпреди няколко години.

Беше останала половин чаша кафе, затова си наля остатъка и сложи нова кафеварка. Така поне правеше нещо... а и не можеше да отрече, че намръщената бдителност на Уин му доставяше удоволствие.

— Какво ще кажете за електронните игри? — попита на глас Джек. — Това дете става и ляга с „Нинтендо“. Грейс, спомни си колко пъти е трябвало да ходиш и да го измъкваш от онзи клуб с игри на Пен стейшън? А трябва да има още около дузина на Таймс скуеър. Може да е малко вероятно, но трябва да проверим.

— Ако познаваше поне малко Крис, щеше да се сетиш, че няма да остави кучето си вързано пред някакъв клуб с електронни игри на Таймс скуеър — Уин се приближи към Джек. Гласът му беше спокоен, движеше се, без да бърза, леко и грациозно. Но враждебността в гласа му беше очевиден.

— Прав си, не помислих за това — каза спокойно Джек, с усилие на волята да не отвръща на предизвикателството. — Хубаво, но щом стана дума, ами кучето? Бих казал, че по-скоро ще рискува да го хванат, отколкото да го лиши от нещо. Това значи да го храни и да му

осигури топлина. Ами подслоните за деца, там пускат ли деца с животни?

— Едва ли — намеси се Корделия. — Нали знаете, бълхи, въшки...

— Сетих се! — изведнъж се оживи Грейс. — Ще се обадя на Лила. Тя е подвижна енциклопедия по отношение на кучетата. Сто на сто ще знае дали някъде наблизо има място, където Крис може да е отишъл с Коди.

Докато набираше, Уин се приближи към нея и собственически обгърна кръста ѝ. Грейс, може би защото мислеше за друго или може би защото ѝ харесваше, не го отблъсна, нито се дръпна. Като затвори слушалката, оставила дълго съобщение на телефонния секретар на Лила, Грейс дори опря чело в рамото му за миг.

Джек усети, че самоконтролът му се стопи въпреки обещанието, което даде на самия себе си. Но този идиот демонстрира близостта си с Грейс, а това е прекалено.

Готов беше да заложи седмичната си заплата, че Уин е притиснал Крис да се премести при него. Всъщност, като гледа леко смутения израз на Уин — като тузар, който изтрезнява след трудна нощ и се чуди кой е смачкал предницата на спортната му кола, — може да бъде почти сигурен, че предположението му е вярно.

Джек изчака Уин да отиде до масичката и да си вземе отново чашата.

— Знаеш нещо, което не ни казваш — Джек застана лице в лице срещу него и отбеляза, че Уин е по-нисък с няколко сантиметра. От това близко разстояние почти можеше да я подуши — противната воня на подъл страхливец.

— За какво, по дяволите, говориш? — изръмжа Уин.

— Криеш нещо — продължи Джек. — Знаеш защо е избягал Крис. Познавам по очите ти.

— Разкарай се, Голд — Уин се опита да мине покрай него, но мургавите му бузи се обагриха в керемидено червено.

— Разбирам, че Крис е твой син и ти сигурно се тревожиш за него — каза Джек колкото може по-спокойно. — Но ако се сещаш някаква причина да се понесе Бог знае накъде, мисля, че Грейс трябва да я знае. Ти как мислиш?

Той притисна с ръка рамото на Уин, но Уин се изплъзна ловко като скиор, който се спуска шус.

— Кой си ти, по дяволите, та ще ми нареждаш какво да правя — изсъска Уин.

Отблизо Джек забеляза руменината на Уин и зачервените му очи и се досети, че питието на масичката вероятно не е първото. Досети се също, че Уин се радва на тази възможност да се сбият — нещо, което и двамата жадуваха още от мига, в който Джек влезе.

„Боже, колко хубаво ще бъде да размажа с юмрук носа на тоя пуяк!“

Вместо това Джек отвърна:

— Аз съм някой, който не иска момчето да страда заради думите или делата, които те е страх да признаеш.

— Вижте какво! Нищо няма да спечелим от вашия спор!

Гласът на Корделия зад Джек беше висок, възмутен и повелителен. Но той почти не я чу, защото в този момент Уин се хвърли срещу него с протегнати ръце, които се блъснаха в гърдите му и го бутнаха силно, като че искаше да го удари, но беше прекалено голям джентълмен, за да стигне чак дотам.

— Копеле мръсно! — извика Уин.

— Уин, недей! — Острият вик на Грейс прониза заглушеното бумтене в ушите на Джек, който се мъчеше да възстанови равновесието си.

Уин не ѝ обърна внимание и изръмжа:

— Не, не става дума за Крис. Ти не даваш пет пари за сина ми. Ти само го използваш като повод да покажеш на Грейс какъв голям герой си. Е, виж какво ще ти кажа, преди Грейс да го е казала: нямаш място тук. Защо просто не си отидеш вкъщи? Това е моето семейство. Тук няма нищо, което да ти влиза в работата.

— Уин! Как смееш? — гласът на Грейс секна от възмущение.

— Когато Грейс ми каже, че не съм добре дошъл, тогава ще го чуя — отвърна Джек. — А ако си мислиш, че става дума само за Грейс и мене, много си се заблудил. Обичам Крис... достатъчно, за да рискувам да изляза глупак, ако не съм прав. Не съм ли прав?

Свитите пръсти на Уин замагнаха толкова бързо, че свариха Джек неподготвен. Той успя само да обърне глава на една страна, така

че ударът да попадне върху челюстта му, където повече щипеше, отколкото болеше.

Заля го силен гняв и Джек замахна, ударът извираше от синьобелия център на гнева му. Почувства сблъсъка на костта с връхлитащия юмрук и видя вихрушката от синьо райе — ризата на Уин се измъкна от колана му, когато залитна назад с въртящи се като мелница ръце.

После погледът му се избистри и видя Уин проснат на килима пред краката на Корделия, с крака преплетени в краката на масичката от ковано желязо, подпрян на треперещия си лакът и положил ръка върху обувките на бившата си тъща. Корделия седеше над него и го зяпаше, все едно се колебаеше дали да му помогне... или да се дръпне отвратена.

— Проклети да сте! И двамата! — изпищя Грейс.

Гневът на Джек внезапно се охлади. Усети как замаяно, почти със скърцане, се завъртя към нея. Но преди да се обърне, я видя с ъгълчето на очите си, изправена, разярена.

Понечи да тръгне към нея, но чу странен, гъргорещ звук, който го накара да се обърне пак към Уин.

Той се опитваше да се изправи, присвил коляно под себе си, стъпил на пода с другия си свит крак, почти с лице към Корделия в поза, която извикваше в ума на Джек представата за момък от викторианската епоха, молец за ръката на любимата си. От едната ноздра на орловия му нос се стичаше кръв. „Дори това прави красиво като дубльор в Холивуд“ — помисли Джек. Но нещо не беше наред с този любовник...

Уин плачеше. Истински сълзи се стичаха по бузите му на блестящи поточета.

— Уин, наистина трябва да им кажеш защо Крис беше толкова... — молбите на Корделия бяха прекъснати от Грейс, която се втурна към Уин и клекна до него.

— За Бога, ако знаеш нещо... моля те, моля те, кажи ми го! Дори да е нещо, от което се срамуваш. Имам право да знам. Трябва да знам. На карта може да е заложен животът на Крис. Знам, че го обичаш не по-малко от мене. Знам, че не искаш да му се случи нещо лошо.

Главата на Уин се сведе. Сълзите покапаха от брадичката му, розови от кръвта. Гласът му беше нисък и гърлен:

— Той... той искаше да се върне вкъщи. Ето защо му разказах за нас и за онази нощ. Мислех, че е само въпрос на време да станем пак семейство, всички под един покрив. И че ако Крис е при мене, ще се решиш много по-бързо. Крис искаше да вярва в това... но беше също и уплашен... да не започне да храни големи надежди, а после да бъде разочарован. Май просто... загубих — Уин наведе още по-ниско глава. — Казах му, че ако се върне при тебе, не знам дали ще мога да се грижа сам за кучето. Не говорех сериозно, кълна се пред Бога, никога не бих изхвърлил Коди. Бях... отчаян. Той би трябвало да знае, че не бих направил нещо такова...

Студен гняв, който не приличаше на инстинктивния бяс отпреди минути, обхвана Джек. Искаше да отиде, да сграбчи Уин за врата и да го разтръска. Но това нямаше да върне Крис.

Докато Грейс се изправяше, Джек се приближи до свития Уин, подпрял чело на коляното си. Хвана го за лакътя и го издърпа да стане, твърдо, но не грубо.

— Хайде — каза той стегнато. — Трябва да покрием голяма територия.

— Как?... — Уин примигваше срещу него в съзливо объркване.

— Не може да е отишъл кой знае къде с кучето. Така че изключваме Грейхаунд и Амтрак. Съмнявам се също, че ще стигне много далеч пеша или на автостоп. Предлагам да отидем при приятелите му, на които сме се обадили, някой от тях може да го прикрива. След малко ще проверим пак тук, да видим какво е измислила Лила.

С периферното зрение видя как Корделия се изправи и отиде в кухнята. След минутка тя се върна с кърпи и лед за разкървавения нос на Уин, за който се погрижи бързо и опитно. Щом оправи вида му, тя бутна леко Уин към Джек, все едно му казваше: „Тръгвай, хайде, бъде добро момче.“

Джек усещаше тревожния поглед на Грейс към тях, докато насочваше Уин към преддверието и взимаше палтата им от закачалката. Почти беше излязъл, когато я чу да вика името му толкова тихо, като че беше някъде много отдалеч. Джек се обърна и видя как тя се носи към него, крачетата ѝ леко прошумоляваха по мъха на килима, очите ѝ бяха пълни с мъка.

— Джек — тя протегна ръка към него както преди, но този път не я дръпна. Задържа я така, протегнатата, като че насочва някой изгубил се човек, показва му пътя към безопасността. Но каза само:

— Вземи чадър. Ще вали.

Усети дълбокия пулс на загубата в гласа ѝ, като че го предупреждаваше не за дъжда, а за нещо много по-лошо.

Джек нямаше нужда да пита какво е то, защото вече знаеше. Можеше да намери Крис, можеше да ѝ свали звездите от небето... но това нищо нямаше да промени. Мрачното видение, което имаше от самото начало, че чака истината да блесне, страхът, че след година-две Грейс ще го напусне, за да иде в леглото на друг, по-млад, по-хубав, по-жизнен мъж, сега вече беше тъжна действителност.

Беше му непоносимо мъчно, като гледаше как Грейс измъква чадъра от гардероба и му го подава.

Джек поклати глава:

— По-добре да не го взимам. Само ще забравя да го върна.

Това, което той не каза, а тя очевидно не посмя да попита, беше дали след тази вечер, след като намерят Крис, той ще се върне.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Хана гледаше слисана брат си:

— Не ти вярвам.

— Вярно е... аз те издадох — повтори Бен. — Иди питай татко. Той ще те ти каже. Просто ме е прикривал, защото го накарах да ми обещае.

Това дали пък не е извинение, запита се тя. Само че кога Бен си е признавал пакостите? Като например онзи път, след като издраска колата на татко, а после каза, че някой идиот трябва да го е закачил, докато е бил на паркинга.

— А ти как разбра? — попита тя.

— Виж, не съм те шпионирал. Чух те, когато говореше по телефона с приятелката си. Не може да се каже, че шепнеше.

Хана, която си приготвяше вечеря — ягодов конфитюр и вафли, ябълка и останали от снощи китайски макарони, — захвърли ножа. Бен беше дошъл да вземе майка им за едно от хилядите й мероприятия, но дори с официално сако и вратовръзка изглеждаше малко размъкнат, все едно е бил в метрото, вместо да дойде дотук с колата си. Като си помисли, при последните им няколко срещи винаги беше някак раздърпан, не на себе си.

— Не разбирам — каза Хана, която започна да се ядосва. — Защо ми го казваш сега?

„Накарай го да говори — нареди си тя. — Продължавай да му се сърдиш.“ Така няма да се наложи да се изправи пред болезненото усещане, което се надигаше у нея, че именно тя е лошата, защото обвини Грейс и я настрои срещу татко.

Бен сви рамене и отклони поглед, докато побутваше със съвършено оформения си маникюр една трохичка върху дъската за рязане.

— Писнало ми е да ме разиграват разни хора. Знам какво е... не исках да постъпвам с тебе по същия начин.

— Много си закъснял — обясни му Хана. — Вече се нахвърлих срещу Грейс.

— Май не е за пръв път?

Сигурно има предвид Коледа, когато направи сцена на Грейс. Татко трябва да му е разказал.

— Е, в този случай не го е заслужавала. Освен това, ако искаш да знаеш, по една случайност не съм бременна. — Хана заговори по-тихо, да не я чуе майка ѝ, която се обличаше в стаята си.

— Ако не внимаваш отсега нататък, накрая ще забременееш.

Не го каза със злоба. Просто Бен си беше такъв, винаги си представяше най-лошото.

Хана затвори буркана с конфитюр и започна да бърше трохите, преди майка ѝ да види каква бъркотия е сътворила. А и Бен да не забележи сълзите в очите ѝ.

— Не, няма — успокой го тя, след като се прокашля. — Кон и аз... Ами, не мога да кажа, че е свършило, защото не съм много сигурна, че е започвало.

Чувстваше се глупаво, докато разказваше тези неща на Бен, последния човек, комуто би се доверила, ако не стоеше сега пред нея. Какво очаква да ѝ каже? Откъде може Бен да знае какво значи толкова да искаш някой да те прегърне, че си готов да преспшиш, с който и да е, дори да съзнаваш, че всъщност не те обича? Но съчувствието в гласа на брат ѝ я изненада:

— Ще го преживееш.

— Няма какво да преживявам — отвърна Хана. Не беше сигурна, че ще преодолее тази празнота вътре в себе си. Може би ако наистина обичаше Кон и той изпитваше същото към нея, щеше да ѝ се къса сърцето. Вместо това я измъчваше чувството, че някакво епохално събитие е отминало покрай нея, а тя не е внимавала.

— Пропусна едно място — Бен ѝ посочи петното върху снежнобелия плот.

— Благодаря — отвърна Хана и затърка с гъбата по-усърдно от необходимото.

— Виж, Хана, съжалявам, ако това има някакво значение — той поправи един от медните чайници, които висяха блеснали на поставката отгоре. — Знаем какво е да скъсаш нещо — дори да е връзка, която от самото начало не си вярвал да продължи дълго.

Пристигането на Натали, която влезе с танцова стъпка, обвита в шифон и „Шанел“ 5, го спаси от по-нататъшни разкрития.

— Ето те къде си. — Токчетата ѝ изтракаха по плочките, докато се приближаваше към Бен. Като се залюля напред на пръсти, Натали повдигна лице за целувка. — По-добре да побързаме, да не закъснеем за коктейлите. Искам непременно да видя Луиза, тя ще ремонтира къщата си в Ийст Хемптън.

Натали се обърна към Хана и между безукорно извитите ѝ вежди се появи лека бръчка, докато оглеждаше току-що избързания от Хана плот.

— Не трябва да закъсняваме... скъпа, моля те, не забравяй колко мразя като се върна, вкъщи да е бъркотия.

Хана изчака да минат десетина минути след излизането им, после грабна ключовете от колата на майка си от купата до телефона. Взе шофьорска книжка миналата есен, но никога преди не беше карала мерцедеса. Майка ѝ много се притесняваше да не го одраска. Изведнъж на Хана престана да ѝ пука какво ще каже или ще направи майка ѝ... дори да ѝ отнемат книжката до осемнайсетгодишна възраст.

Надраска съобщение в бележника до телефона и го закрепил върху хладилника с магнит във формата на водно конче.

„Отивам в Бъркширс. Не се притеснявай, ще се грижа много за колата.“

Няколко часа по-късно Хана лежеше на леглото в хижата на баща си и разглеждаше сенките на тавана.

Какво, питаше се тя, реши да постигне, като се измъкна и измина целия този път дотук? Шофирането беше лесно, имаше само едно истинско задръстване, но когато майка ѝ открие, че мерцедесът липсва, ще побеснее.

И за какво? Тук не е нито уютно, нито успокояващо, както си го беше представяла. Само по пижама, трепереше в неотоплената си стая на горния етаж на празната хижа, докато всички останали бяха на километри разстояние, живееха си живота и сигурно изобщо не забелязваха, че се е чупила.

Една сълза се търкулна по слепоочието ѝ и се плъзна покрай косата.

Чувстваше се голям идиот, искаше да продължи да мрази Грейс, а в същото време ненавиждаше себе си, задето не се усъмни за миг във

виновността ѝ, преди да си отвори голямата уста.

Защо поне веднъж не направи нещо като хората? Защо не може просто всичко да се нареди?

Хана осъзна наличието на някакъв постоянен тракащ шум и се сети, че всичко се топи и капчукът удря по перваза на прозореца ѝ. Някъде в далечината излая куче, хлопна се автомобилна врата и изрева мотор. Два етажа по-надолу, в мазето, старият бойлер се включи и термо индикаторът до главата ѝ започна да кашля астматично.

Вкопчи се в познатите шумове, за да не мисли прекалено и да не пуска на свобода чувството, което напираше в гръдния ѝ кош. Сети се за семейния психоаналитик, при който родителите им ги мъкнеха с Бен след раздялата. От сеансите при него Хана най-добре си спомняше глупавия вентилатор в чакалнята, непрекъснатия тих шум, за да не се чуват гласовете в кабинета на доктор Дикенстайн. В този момент имаше нужда от подобно устройство, което да заглуши гласовете в главата ѝ.

„Нищо чудно, че татко ти предпочита да бъде с Грейс, виж се само как се цупиш дори съвсем сама в тъмното.“

Хана си представи един чист лист оригами, после мислено го прегъна веднъж, втори път през средата. Почти усещаше ръба на хартията до палеца си, докато изглаждаше сгъвката, точна, премерена, както не ставаха нещата в живота. Защо не може да се разбира с хората, които обича и които знае, че дълбоко в себе си също я обичат?

Разтреперана се пъхна под завивките и притисна лице в меката памучна калъфка на възглавницата. Скърцането и тропането на старата къща накара сърцето и да бие малко по-бързо. Ами ако някой крадец, някой беглец от затвора или от лудницата, за които непрекъснато четете във вестниците, се опита да влезе с взлом? Представи си, че е възможно да потъне в дюшека, та ако някои случайно надникне, да види само леко набръчканата покривка на леглото, под която лежи тя.

Ами ако огнището изгасне посред нощ? Ще замръзне! Полузаспала, си представи как на сутринта се е превърнала в ледена шушулка, с втречени в тавана широко отворени очи.

Татко ѝ ще потъгува малко, но в крайна сметка всички те ще разберат — майка ѝ, Бен и най-вече Грейс — колко по-добре им е без нея...

Тряс!

Хана, изтръгната от здравия сън, скочи. Пръстите ѝ инстинктивно се протегнаха към старото плюшено мече, смачкано между рамката на леглото и стената. Притисна го до разтуптяното си сърце.

Тряс! Бум!

Ето пак. Мечка? Понякога влизаха в кофите за боклук, ако татко или Бен забравят да затворят здраво капациите. Веднъж чу една мечка на покрива, точно над себе си. Вдигаше шум, все едно отгоре прокарават път. Но това е различно. То е...

Вътре. Идва отвътре, от долния етаж.

Хана усети как сърцето ѝ падна в петите. Под мишниците ѝ стана мокро.

— Моля те, Господи — опита се да прошепне. Но гърлото ѝ беше пресъхнало и от него излезе само някакво дрезгаво грачене.

После чу нов шум, някакво странно драскане, като... като...

Сети се за Ру, спаниела, който имаха до около четиринайсетгодишната ѝ възраст, и си спомни, че когато остаря и се разболя, той обикаляше из къщата нощем и ноктите на лапите му издаваха същия драскащ звук по дюшемето в кухнята.

Да, точно така. Куче. Чу го как скимти тихо, както правеше Ру, ако се озове на непознато място.

Кой луд ще дойде да обира къща с кучето си? Ами ако този разбойник му писне да търси кучешки бисквити и дойде горе при нея? Колкото и да е уплашена, няма да се остави така лесно.

Хана се измъкна колкото се може по-тихо от леглото и се промъкна в коридора, макар че краката ѝ се подкосяваха почти на всяка стъпка. Докато слизаше по стълбите, се долепи до стената, където дъските не скърцаха толкова. Долу внимателно мина покрай перилата и надникна през мрака на гостната към странната светлина в кухнята.

Стоеше осветен от лампата на отворения хладилник — слабо момче с мръсно оранжево яке, зачервено от студа лице и покрити с изсъхнала кал обувки. До него клечеше също толкова мръсен кокер шпаньол и вирнал нос, душеше богатия букет от миризми, който се носеше от хладилника.

Момчето явно я чу, защото вдигна рязко глава, с израз, който се колебаеше между смайването и срама.

— Здравей, Крис — поздрави Хана, като се опитваше да говори сякаш нищо особено не се е случило.

— Ти какво правиш тук? — запъна се Крис.

— Мога да ти задам същия въпрос.

— Мислех, че няма да има никой. Аз... бях гладен. Задната врата не беше заключена.

Хана го гледаше втренчено и се питаше как биха постъпили татко ѝ или дори Грейс. Крис трябва да има някакъв проблем... и би се обзаложила, че в този момент Грейс се побърква от страх, докато го търси. Но Хана имаше чувството, че би било погрешно да разпитва Крис.

— Хареса ли си нещо? — попита и изведнъж осъзна, че е облечена само с горнище на пижама, което стига до средата на бедрата ѝ. Крис все пак е нещо като част от семейството. Тя се приближи и надникна в хладилника.

Той сви рамене, но го видя как се поотпусна.

— Няма кой знае какво — отговори момчето. — Стар хляб, яйца и малко сирене, но сигурно е мухлясало.

— Какво ще кажеш да направя един омлет? Можеш да махнеш мухъла от сиренето и да препечеш хляба. — Тя се наведе да почеше кучето зад ушите и то я възнагради с удари на опашката по пода. — Как се казва?

— Коди.

— Хубаво куче.

— Добро е. — Но точно в неговите очи личеше безкрайна преданост.

Тя вадеше яйцата, кетчупа, тела за разбиване и една нащърбена купа, когато усети леко докосване до лакътя си. Обърна се и видя Крис да я гледа като заловен шпионин във филм на Джеймс Бонд, който току-що е осъзнал, че животът му е в ръцете на неговия похитител.

— Няма да ме издадеш, нали, Хана?

— Гръм да ме удари на място, ако кажа и една дума.

— Наистина ли? — прехапа долната си устна.

— Нали знаеш думата, която започва с „д“ и завършва с „а“?

Но не сподели с него увереността си, че ако малко го подтикне, той сам ще се обади вкъщи.

Крис тръгна към нея и за секунда Хана си помисли паникьосана, че ще я прегърне... но после разбра, че той само иска да вземе сиренето от плота зад гърба ѝ.

— Провери в шкафа под мивката. Може да има останала някоя консерва с кучешка храна — нареди Хана, докато ровеше сред подправките за червен пипер. — Отварачката за консерви е в чекмеджето до печката. Само не смей да я приближаваш до мене, защото ще повърна.

— Хана? — тя се обърна и го видя да стои, хванал в една ръка ръждясалата консерва, а в другата отварачка. Изглеждаше толкова нещастен, че този път ѝ се дощя наистина да го прегърне.

— Какво?

— Благодаря ти, че се държиш като пич.

— Не е лесно, но понякога успявам.

— Ако майка разбере, че съм дошъл дотук на автостоп... — гласът му заглъхна.

— Да, знам. Моята жива ще ме одере, че взех колата. Междувременно не е ли по-добре да млъкнем у да хапнем?

Изчака да изядат омлета и тогава каза каквото ѝ беше на ума:

— Виж, знам, че не е моя работа, но не е ли по-правилно да се обадиш на майка си или на баща си? Сигурно са доста разтревожени.

— Ще им мине. — Намръщеният израз внезапно направи Крис да изглежда по-възрастен от своите тринайсет години.

— Знам как се чувстваш — въздъхна Хана.

— Така ли?

— Понякога, когато съм с мама или татко, имам чувството, че съм попаднала във военна зона. Най-вече заради майка, тя непрекъснато ме преследва да ѝ кажа нещо неприятно за твоята майка. Може би донякъде заради това се държах толкова гадно с Грейс: ако я няма в живота на татко, може би мама ще спре да ме тормози. Не че на мама ѝ пука за мене — добави Хана с горчивина.

— На мене пък ми писна да бъда по средата — сподели Крис. С тъжно лице, с изцапана с конфитюр уста, сега той изглеждаше четиригодишен. Не могат ли просто да... престанат?

— Те самите са затънали до гуша. Невинаги им е ясно как да постъпят. — Изненадана от неочакваното си прозрение, Хана бързо

добави: — Нищо няма да ти стане, ако се обадиш. Дори не е нужно да им казваш откъде звъниш.

— Не знам...

Хана веднага отстъпи:

— Както искаш.

Крис помълча известно време, като буташе зальче хляб по цялата чиния, за да обере и последните остатъци от омлета.

Най-накрая тихо каза:

— Май си права.

С дълбока въздишка се отлепи от стола срещу нея. След минута го чу да говори по телефона в съседната стая:

— Мамо? Всичко е наред, мамо, мамо, добре съм, не плачи. При Хана съм, всичко е наред. — Според гласа му, той също щеше да се разплаче всеки момент. — Може ли да поговорим по-късно? Сега съм уморен...

Тракането на отоплителната инсталация заглуши останалото.

Хана миеше съдовете, когато чу Крис да произнася зад гърба ѝ:

— Казах ѝ, че ще остана тук тази нощ. Може ли?

— Разбира се — каза Хана весело, без да се обръща към него, за да не забележи, че, притаила дъх, се надява да се съгласи със следващото ѝ предложение: — Ще потеглим към къщи утре рано сутринта.

Крис не възрази:

— Сигурно ще е много по-хубаво от автостопа.

Макар да спряха за закуска в Грейт Барилгтън, успяха да се върнат в града към десет и половина, все пак достатъчно късно Хана да отърве първия гневен изблик на майка си, която трябваше отдавна да е излязла за работа. Хана внимателно заобиколи някакъв фургон и се вмъкна в едно тясно пространство пред блока на Грейс. Изключи мотора и въздъхна облекчено. Никакви смачкани ламарини, нито дори драскотина. Майка ѝ ще се разбеснее само заради космите на Коди и калните следи от лапите му по задната седалка.

Крис до нея изглеждаше притеснен.

— Мама ще бъде много ядосана — каза той.

— Не, няма — успокой го Хана. — Най-много да те прегръща до задушаване и да те обсипе целия с целувки.

Докато се качваха нагоре с асансьора, Крис се обърна към нея с трепереща усмивка:

— Не си длъжна да идваш.

Но изглеждаше благодарен, че е до него.

Хана не му каза, че си има свои причини да не го изостави долу на улицата. Грейс ще се ядоса, помисли тя, на нея. Може би, след като обясни...

Но щом излязоха от асансьора и вратата на Грейс се отвори широко, Хана разбра, че сега няма да има тази възможност. Върху лицето на Грейс беше изписано такова огромно облекчение, че не оставаше място за нищо друго. С кратък вик тя се втурна напред и обви ръце около Крис, като го притисна силно към себе си.

Удивителното беше, че този път, вместо да се прави на голям мъж и да се дърпа, Крис отвърна на прегръдката ѝ. Коди обикаляше в кръг около тях, лаеше развълнувано и правеше сцената да изглежда като онези рекламни клипове, които Хана обикновено намираше за отвратителни. Този път обаче не можа да потисне усмивката си.

Застанала пред прага, Хана видя една по-възрастна жена, която очевидно беше бабата на Крис. Тя също изглеждаше уморена, но бялата ѝ коса беше сресана прилежно, а на устните ѝ имаше червило. Когато Грейс най-сетне пусна Крис, на нейно място пристъпи баба му и го прегърна кратко, но здраво.

— Ужасно ни уплаши с майка ти — скара се тя, но в гласа ѝ имаше очебийно облекчение и обич. — Да не беше толкова голям, щях да те метна през коляно и да те нашляпам.

Крис изглеждаше просто учуден:

— Защо си тука, Нана?

— Нана ми правеше компания — поясни Грейс. — Не бях много добре, преди да се обадиш.

— Някой ден, когато имаш деца, ще разбереш — каза с въздишка бабата на Крис.

После, като че току-що я беше забелязала, Грейс обърна към Хана насълзените си очи:

— Защо не влезеш?

Не беше нито ядосана, нито разстроена... само признателна.

— Не, благодаря — смънка Хана. — Трябва да се прибирам. — Стана ѝ неприятно, като си помисли какво ще бъде собственото ѝ посрещане — нищо общо с това на Крис. Може по пътя да спре в службата на баща си. Но първо попита: — Татко да е тук?

— Не, не е.

Тъгата в гласа на Грейс присви сърцето на Хана. Беше все едно... все едно той вече никога няма да бъде „тук“.

Хана се беше надявала да стане така, понякога дори кроеше планове как да го постигне, но сега неизвестно защо не се сещаше защо толкова мразеше Грейс. Нито пък защо смяташе, че баща ѝ ще живее много по-добре без нея.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Два дни по-късно, когато Джек най-сетне се обади, Грейс толкова се зарадва да чуе гласа му, че упорито пренебрегваше сериозния му тон. Искаше да се срещнат и да поговорят. „Всичко ще се оправи“ — каза си тя, макар да я обзе лошо предчувствие. Когато Джек предложи да закара следобед майка ѝ до летището, а после да поговорят на връщане, Грейс незабавно се съгласи.

Пътуването до Нюарк обаче беше напрегнато. Докато майка ѝ разказваше за Крис, за плановете си по отношение на градината, за хората, с които трябва да обсъди библиотеката, Грейс не можеше да отлепи очи от Джек. Дори когато се усмихваше и отговаряше на майка ѝ, очите му оставаха тъжни, а челюстта му напрегната. Тя самата изпитваше мъка и страх... но в най-добрите традиции на семейство Клейборн Грейс закрепил на лицето си жизнерадостна маска и надълго и нашироко обяснил подробностите около финансовия фонд, който ще основе заради библиотеката на татко си.

Най-накрая Джек зави към входа за заминаващи и паркира. Стовари куфарите на Корделия на една количка и мило, макар и малко официално, се наведе да целуне бузата ѝ.

— Ще остана тук при колата, докато Грейс те изпраща — каза Джек.

Но не каза: „Сигурен съм, че скоро ще се видим от ново.“

Вместо това майка ѝ заяви с топлина, която изненада Грейс:

— Джек, за мене беше удоволствие, надявам се да видя и тебе следващия път, когато Грейс и Крис ми дойдат на гости. Винаги си добре дошъл в дома ми.

Джек кимна усмихнат. Грейс видя как прескача адамовата му ябълка, но той успя да не се издаде с гласа си:

— Благодаря, Корделия — отвърна с почти южняшка учтивост. — Уверявам те, удоволствието беше изцяло мое.

Вътре в претъпканата зала Грейс съпроводи Корделия до вратата към гишетото за паспортна проверка и се обърна да я прегърне. Майка ѝ беше облечена в светло розов костюм и бежова риза и миришеше на

гардени. Очите ѝ изглеждаха прекалено светли. Дали това бяха сълзи или Грейс си въобразяваше?

— Довиждане — изломоти Корделия.

— Приятно пътуване. Много поздрави на Сиси.

Грейс се чувстваше вдървена, непохватна, въпреки своеобразното им сдобряване много неща между тях оставаха неизказани. Освен това нямаше търпение да се върне при Джек.

— По-добре да побързам — майка ѝ погледна часовника си.

— Има цял час до полета ти — напомни ѝ Грейс.

— Да, знам... но трябва да завъртя един телефон. Доста е важно, а обещах да звънна, преди да тръгна.

Корделия сведе очи и зарови да вади билета от чантата си. Почуди се дали Грейс ще отгатне на кого така бърза да се обади. Може би Нола ще ѝ каже по-късно.

Нола обаче няма как да знае с каква агония стигна Корделия до решението си. Нито пък за телефонния разговор с Гейб късно през нощта, когато го помоли за съвет. Гейб за пореден път сведе нещата до същината им.

— Ако решиш да отхвърлиш проекта на Нола... ще бъдеш ли също толкова доволна да използваш някой от другите? — попита той.

— Не... разбира се, че не. Никой от останалите дори не се приближава към това, което си представях — бързо отговори тя.

— Е, това не е ли отговор на въпроса ти? За какво са всичките ти усилия, Корделия, ако не получиш точно каквото искаше?

Беше прав... но тя продължи да се колебае. Макар да знаеше, че с парите на Грейс библиотеката ѝ, библиотеката на Джин, ще бъде построена...

„Знам, че би трябвало да се сърдя на Джин. Колко странно трябва да изглежда — дори за Грейс, която боготвореше баща си, — че така спокойно му прощавам. Някои ще ме сметнат за благороден човек с широки възгледи... но само аз знам истината...“

Гейб. Той беше причината да прости толкова лесно на Джин. Преди година може би щеше да бъде различно. Но Гейб ѝ даваше втора възможност и ако не се поучи от грешките си спрямо Джин, тогава за какво е всичко?

Грейс забеляза почти възторжения израз на майчиното лице и помисли: „На него, на господин Рос, ето на кого трябва да се обади... Сигурно ще я посрещне на летището в Мейкън.“

— Ами тогава... няма да те задържам.

Майка ѝ тръгна напред, но после се обърна за последен път и каза:

— Не го оставяй да си тръгне, Грейс. Не оставяй този мъж да се изплъзне между пръстите ти.

Замаяна, Грейс изпита чувството, че това вече го е преживяла. Уин ли има предвид? Усети как годините между сегашния момент и последния път, когато с майка ѝ бяха стояли така на летището, се разпръсват като тънката мъгла, която виждаше през прозорците от двете си страни.

Но майка ѝ не можеше да има предвид Уин. След онази вечер с Крис тя се отнасяше забележимо хладно към бившия си зет. Последните две нощи спа у Грейс.

„Тя говори за Джек“ — осъзна Грейс. Майка ѝ не се беше променила, все още се опитваше да направлява живота ѝ, но този път Грейс беше склонна да я послуша.

— Би трябвало да ти дам същия съвет — каза усмихната Грейс. — Предай поздравите ми на господин Рос.

— Ще му ги предадеш, като го видиш — каза Корделия сухо. После изразът ѝ се смекчи и тя добави: — Освен това е време да спреш да го наричаш „господин Рос“. Вече не си на шестнайсет години. Името му е Гейб.

Може да се разчита на мама, помисли Грейс развеселена. Умееше да се справи с деликатните теми с ловкостта на опитен политик. Докато махаше за довиждане, неволно завидя на същото онова качество у майка си, което преди толкова я отчайваше. Само можеше да се надява да е наследила малко от него — дали ще успее да прояви същите умения спрямо Джек?

Обаче докато пътуваха към дома, с Джек приказваха за всичко друго, но не за тях самите. Говориха за „Честта над всичко“, която трябваше да излезе след около месец, за големите поръчки, които бяха получили от книжарниците. За рекламната ѝ обиколка, за мъките, които причинява организацията на рекламния отдел. Вчера, разказа ѝ Джек, един продуцент на „Опра“ бил докарал Нел Соренсън до

трескав екстаз и тя вече преговаряла за среща, наред с още много мероприятия в Чикаго — автографи върху книгата, прояви по радиото и телевизията, дори бенефис в полза на детска благотворителна организация.

Приближаваха един тунел, когато Джек най-накрая попита:

— Ами Крис? При Уин ли ще стои, докато ти си на обиколка?

„Внимавай“ — предупреди сама себе си Грейс.

— Сигурно — каза тя и си пое плитко въздух. — Разбирам какво най-вероятно мислиш, но Уин не е лош баща. Не беше и ужасно лош съпруг. Просто е... страшно егоцентричен.

— Какво мисли Крис за всичко това?

— Снощи тримата седнахме и говорихме. Мисля, че изяснихме нещата. Уин трябва да е имал други планове... но дадох и на него, и на Крис ясно да разберат, че никога няма да бъдем отново едно семейство.

— Бас лоя, че Уин не е приел това много радушно. — Тя долови горчивина в тона му.

— Е, мисля, че не се изненада кой знае колко, след като използва Крис по този начин. — Не отместваше поглед от пътя, извънредно учудена как може да говори толкова сериозно, когато сърцето ѝ препуска със сто и петдесет километра в час. — Джек, искам да знаеш, че... онази нощ с Уин... тя... — Понечи да каже, че тя не е имала никакво значение, но това не би било напълно вярно. — Не е това, което мислиш.

В този момент стигнаха тунела и той ги погълна, а жуженето на гумите напълни ушите ѝ. Както често ѝ се случваше, Грейс си представи, че сводестите стени се напукват, потоци вода от реката отгоре се процеждат през тях, първо бавно, а после прерастват в гръмотевичен потоп и цялата постройка рухва. Потрепери.

Чу се гласът на Джек и някак увисна в полумрака:

— Не става дума само за Уин — силуетът му до нея ту светваше, ту угасваше от фаровете на насрещното движение. — Да, бях уязвен, но не те обвинявам. Знам, че беше разстроена заради Хана и мене... и имаше пълно право.

Не изглеждаше ядосан, само нещастен.

— Какво следва от това? — попита тя.

— Че сме станали по-тъжни... но може би и по-мъдри — Джек поклати глава. — Грейс, неизбежно съм мислил, че рано или късно

нещо подобно ще се случи, че е въпрос само на време. Независимо дали щеше да бъде Уин... или някой друг.

— Искаш да кажеш, някой по-млад? — стори ѝ се, че коланът на седалката е станал по-тесен и се впива в гърдите ѝ. — Джек, наистина ли не разбираш? Ето защо се разделяме, не заради Уин, дори не и заради Хана. А защото ти не искаш да разбереш, че те обичам такъв, какъвто си... а какъв си включва и разликата във възрастта ни.

— Има много неща, които и ти не разбираш — отвърна Джек и силното чувство извиси гласа му. — Очакваш толкова много, звезди от небето, при това ги искаш опаковани и поднесени на следващата сутрин. Разбира се, че Хана ще е враждебно настроена към някоя нова жена в живота ми! Но ти приемаш всяка нейна дума като лична обида.

— А ти няма ли да го приемеш лично, ако някой се разкреци, че те мрази!

— Тя е още дете, Грейс.

— Е, аз не съм светица, Джек. Не мога да понеса повече от това.

Вече излизаха от тунела и яркото зимно сърце ослепи очите ѝ, макар да ги предпазваше с ръка. Най-сетне Джек произнесе със задавен глас:

— Какъв е смисълът, Грейс? Не можем да продължаваме така. Само правим нещастни всеки другия. Това ли искаш за нас и за децата ни?

— О, Джек... — Грейс захлупи лице в шепите си. — Бих искала причината да е Уин. Тогава можеше да ти поискам прошка.

— Не е до прощаването — отвърна Джек. — Наистина ли мислиш, че затова си напуснала Уин? Защото не си могла да му простиш изневярата?

— Можех да му простя — отвърна Грейс, — но не можех да променя отношението си към него, след като научих за Нанси. Ако нямаш доверие на човека до себе си, всичко започва да се руши.

Докато обясняваше, тя самата разбра какво се опитва да ѝ каже Джек. Уин не е причина за проблемите в отношенията им, а просто резултат. Вървели са насам от известно време... а сега са спрели тук, откъдето като че няма връщане назад. Голяма тъга изпълни душата на Грейс, обзе я слабост и тя се разтрепери.

— Грейс, и двамата имаме нужда от известно време... — заговори Джек, но спря и преглътна.

Повече нищо не каза, докато пътуваха нагоре по Осмо авеню. После сви по нейната улица и умело наби спирачки, за да не бутне велосипедиста, който профуча през лентата. Чак когато спря пред блока ѝ и разкопча колана, за да се обърне към нея, Грейс видя дълбоките бръчки на бузите му, които не съществуваха преди три дни. Искаше да протегне ръка, да погали тези бразди, да му посочи всички причини да останат заедно, всички неща, по които си приличаха — това, че той се смее, когато тя се шегува, а нея я разсмива той... общата им страст към книжарниците... часовете, през които единият можеше да бъде погълнат от някоя книга или ръкопис, без другият да се чувства пренебрегнат... удоволствието, което изпитваха, когато открият някое забутано хубаво ресторантче...

Но не сега. Сега имаха нужда от лечебно време.

— Довиждане, Джек — каза Грейс с чувството, че би трябвало да вземе някой самолет и да отлети надалеч. Как иначе ще го понесе? Като знае колко е близо — достатъчно близо, за да се срещнат случайно в издателството, на някое парти, дори в операта или на балет.

Въпреки това тя се вкопчи в надеждата, че някак... ако се разделят за известно време... може би ще стигнат отново до нещата, които ги бяха събрали в самото начало.

Нола си беше на бюрото, когато звънна телефонът. Вдигна слушалката, като очакваше Рони Чанг да ѝ се скара, че още не са готови поръчаните от него водопроводни скици. Но в ухото ѝ прозвуча изискан, учтив женски глас, леко смекчен от южняшкия акцент.

— Ако обичате, бих искала да говоря с Нола Емори.

— На телефона — отговори Нола, като прикри с ръка слушалката и понижи глас.

— Обажда се госпожа Траскот — съобщи официалният напевен глас. — Имате ли време? Можете ли да говорите?

— Продължавайте — отвърна Нола, като се молеше Ранди да не надникне иззад преградата.

— Размислих върху това, което ми казахте и аз... — Останалото потъна в силния вой като от излитащ самолет.

— Какво казахте? — Нола хвана здраво слушалката, ставите на ръката ѝ побеляха.

— Казах... — отново стигна до нея гласът на Корделия, — ... че съм решила да осъществя вашия проект. А прекрасната новина е, че май ще получим необходимите допълнителни средства. Появи се един неочакван източник. — Тя направи пауза. — Но трябва да сме наясно помежду си. Напълно ли сте съгласна това да остане в тайна?

Нола понечи да ѝ напомни, че идеята от самото начало беше нейна, но прехапа език. Така или иначе, прекалено е развълнувана да обръща внимание. Умът ѝ вече препускаше напред, представяше си построената библиотека да хвърля сянка върху поляната отпред.

— Искам това не по-малко от вас — каза Нола. — Не се притеснявайте, няма да ви създам проблеми.

— Ами тогава... — Корделия се прокашля.

— Благодаря — въздъхна Нола.

— О, току-що обявиха моя полет... трябва да тичам.

Нола затвори замаяна. Пред очите ѝ заплуваха петна, все едно дълго време се е взирала в някой чертеж. Действително ли беше това? Наистина ли Корделия Траскот се съгласи да осъществи проекта ѝ? При това дори има необходимите пари!

Нещо толкова важно, което я гризеше отвътре вече седмици, месеци, се уреди само с един телефонен разговор. Макар че сърцето ѝ биеше силно, Нола се усмихна на иронията на положението.

Още по-голяма ирония имаше в това, че го чува сега, след като вече е взела решение със или без Корделия да напусне работа. Лудост? Без съмнение... но ще полудее, ако не го направи. Нола се смъкна от стола и тръгна покрай малките работни клетки на колегите си. След минута застана пред отворената врата към кабинета на Кен Магуайър.

— Влизай — покани я той разсеяно, докато изучаваше някакви пръснати по бюрото му чертежи, затиснати със стъклени тухлички.

— Току-що говорих с Корделия Траскот — съобщи Нола. — Дава ни зелена улица. Вече може да започнем работните планове за строителните оферти — тя говореше тихо, да не чуе някой минаващ по коридора. Но вълнението ѝ си личеше въпреки това, нахлуваше в тялото ѝ като непознат вирус, правеше я нервна, обливаха я горещи и студени вълни.

— Страхотно! Честно казано, съмнявах се, че дори ти ще успееш да го докараш дотам, Нола. Свалям ти шапка!

Кен заобиколи бюрото и отиде да затвори вратата. В този мъж с остро лице и кадифено сако нямаше нищо необикновено, само дете беше най-справедливиият шеф, който познаваше Нола. Тя се надяваше неговата справедливост да ѝ бъде сега от полза.

— Кен, трябва да поговорим.

Той се усмихна, вдигна ръце и се опита да я превари:

— Добре... добре. Знам какво ще кажеш и несъмнено заслужаваш повишение. Виж, ще трябва да поговоря с Чанг и Фостър. Не съм упълномощен сам да...

— Не искам повишение — каза Нола.

Той млъкна, стреснат.

— А какво искаш?

— Премия при напускане. Достатъчна за начален капитал: наем за малък офис, телефон, материали.

Той подсвирна и направи крачка назад, при което се подпря на ореховия бюфет отзад, затрупан с навити чертежи.

— Искаш да започнеш самостоятелен бизнес? Нола, имаш ли представа...

— Няма да е лесно, знам — довърши тя вместо него. — Но трябва да го направя, Кен. След като проектирах библиотеката Траскот, разбрах, че тук не се занимавам с истинска работа. — Взе една стъклена тухличка от бюрото, опита тежестта ѝ, допря длан до хладната ѝ повърхност. — Не че вие не бяхте добри към мене. Но може би приличам на баща си повече, отколкото осъзнавах, имам нужда от нещо повече... и не се боя да поема риска.

— Ще ни липсваш, Нола. Скоро, след няколко месеца, ще се освободи място за партньор във фирмата, ако се интересуваш, мога да те предложа за него.

— Благодаря Кен, колкото и лудо да звучи, ще ти откажа предложението.

Той поклати глава.

— Времената са трудни. Знаеш ли колко големи фирми отпадат от конкуренцията? Как очакваш да успееш сама?

— Може би точно защото не съм Голиат — меко обясни Нола. — Аз съм от дребните риби, имам само прашка и пълен с идеи джоб.

Проклетата да е, ако прекара останалата част от живота си да мечтае за по-добро съществуване.

Когато Корделия е замислила библиотеката Траскот, това сигурно е изглеждало като непостижим блян, но ето че тази жена го е постигнала, въпреки всички прогнози.

„Ако тя може, значи и аз мога.“

Ще я боли да гледа отстрани как други получават почестите за нейния проект, но след това повече никога няма да стои в сянка.

Очакваше Кен да се смути, може би дори да се ядоса, но за нейна изненада той се разсмя със съжаление и възхищение едновременно.

— Ако това е постижимо изобщо, Нола, бих заложил на тебе.

— Онази премия, за която стана дума, ще ми трябва.

— Колко?

Тя си пое дълбоко дъх. Може би ако каже с авторитет, без да гледа към пода или по някакъв друг начин да показва, че не я заслужава, той няма да осъзнае каква огромна сума иска.

— Двайсет и пет — изтърси Нола.

Трябва да му се признае, Кен само повдигна вежда. Може би сумата в края на краищата не е толкова голяма, поне за фирма от такава величина. Или просто е развеселен от смелостта ѝ да отпрати такова скандално искане.

— Десет — отвърна той. — Толкова мога да изстискам от Чанг и Фостър, без да изпаднат в истерия. — Преди да се обезсърчи напълно, той добави: — С останалото те подкрепям аз. Наречи го заем, инвестиция, мълчаливо партньорство, каквото искаш. Не се притеснявам дали ще си ги получи обратно. Всъщност очаквам доста добра възвращаемост.

— Благодаря, Кен — успя да промълви тя с вцепенени от благодарност устни. — Няма да съжеляваш.

При това те няма да са точно конкуренти. Ако успее да получи някакви поръчки, то поне в началото ще са прекалено дребни за фирма от ранга на „Магуайър, Чанг и Фостър“.

— Е, че аз вече съжелявам. Само защото напускаш. — Той протегна ръка. — Успех, Нола!

Нола имаше чувството, че лети, когато се връщаше на работното си място. Но щом седна на стола, забеляза бележката, закачена до чертежа, върху който работеше — съобщение от Бен. Не беше първото. Ентусиазмът ѝ се стопи.

Изкушаваше се. Част от нея искаше да забрави грозната сцена от миналата седмица. Облегна се назад и разтърка слепоочия. Само че Бен не е за нея. А и тя не е за него. Както и да е, сега има по-важни грижи...

Смачка бележката и я хвърли в кошчето за боклук. Донякъде ще ѝ липсва, особено нощем, когато лежи будна, а желанието пулсира между краката ѝ и не иска да спре.

„Да се намери корав мъж е хубава работа“ — чуваше в ума си шегата на Флорин.

Нола се усмихна. Сигурно е така... но тя ще направи нещо по-хубаво. Засега поне ще опита какво е да живееш с Нола Траскот — жената, чието име твърдо беше решила да изпише на месинговата табелка пред вратата на новия си офис.

„НЮ ЙОРК ТАЙМС“, 19 МАЙ 1992

Грейс Траскот ще допринесе за мемориалната библиотека на баща си.

Грейс Траскот, авторка на издадената наскоро книга „Честта над всичко“ — предизвикалата много спорове биография на покойния ѝ баща, сенатора Юджин Траскот, — вчера обяви, че всички свои приходи от продажбата на книгата ще подари за изграждането на библиотеката в памет на баща ѝ.

„Тази книга е моят паметник за баща ми — заяви госпожа Траскот. — Затова мисля, че е напълно естествено двете неща да се слоят.“

Госпожа Траскот отказа да коментира „тайния“ живот на баща си с дългогодишната му помощничка Маргарет Емори, от която има незаконна дъщеря, трийсет и шест годишната Нола Емори. Мнозина, свързани с издателския бизнес, твърдят, че тъкмо общественото внимание, което привлече тази сега добре документирана връзка, е основна причина за мигновения успех на „Честта над всичко“. Само седмица след като излезе от печат, книгата се превърна в бестселър номер едно.

Строежът на библиотеката, която ще бъде разположена на територията на университета „Лейтам“

близо до Блесинг, щата Джорджия, ще започне през август. Блесинг е родният град на вдовицата на сенатора Корделия Клейборн Траскот, която е член на Управителния съвет на „Лейтам“ и събира средства за библиотеката от няколко години.

„Щастлива съм, че мемориалът на моя съпруг най-после ще стане действителност — заяви госпожа Траскот. — През живота си той радеше за образованието и просвещението на нашата младеж и вярваме, че тази библиотека ще отрази неговата преданост на мисията.“

Наскоро Комитетът в памет на Юджин Траскот финансира архитектурен конкурс. Спечелилият проект е дело на фирмата „Магуайър, Чанг и Фостър“ от град Ню Йорк.

„Редно е Грейс да има участие в изграждането на библиотеката — коментира госпожа Траскот съобщението на дъщеря си. — Съпругът ми постигна много през живота си, но винаги е смятал за най-голямо достижение децата си.“

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Седнала ли си, Грейс? — гласът на Джери Шилер гърмеше от телефонната слушалка.

— Не съвсем.

Тя лежеше на голямото си легло откъм страната на бюрото, където обикновено спеше Джек и където всяка сутрин в продължение на последните три месеца и половина — с изключение на двете седмици, когато беше на рекламна обиколка — спеше Грейс в чаршафи, усукани от неспокойните ѝ сънища.

— Има я във всички класации. — Джери изглеждаше достатъчно развълнуван и за двама им, а той почти никога не се вълнуваше. — Отново номер едно следващата седмица в „Таймс“, номер две във „Вашингтон пост“, в няколко книжарски вериги. Имаме поръчка за още дващест и пет хиляди... Грейс, слушаш ли ме?

„Трябва да съм на седмото небе“ — помисли тя.

Но чувстваше... нищо, нищо не чувстваше. Спукана гума, която не може вече да се напома.

— Слушам те — каза тя, като се овладя заради редактора си. — Мислех, че търговията не те радва сама по себе си, Джери — пошегува се и напуканите ѝ устни се цепнаха, когато се усмихна.

Усети солено-сладкия вкус на кръвта. „Трябва да стана от леглото — помисли Грейс. — Да се обадя на някой, да празнувам.“ Но не ѝ се мърдаше. Обикновено ставаше при изгрев-слънце! Но напоследък спеше всяка сутрин докъм единайсет, като че страдеше от най-дългия махмурлук на света.

Чу дрезгавия смях на Джери, който ѝ напомни за противния господин Потър на Лайънел Баримор в „Животът е прекрасен“. Възрастният ѝ редактор дори приличаше на Лайънел Баримор, само дето Джери беше симпатичен, добър, малко суетлив.

— Твоята книга, скъпа ми Грейс, не е просто търговия — той направи пауза, а после додаде: — Опа, викат ме. Ще ти се обадя пак. Надявам се да имам още добри новини.

След като затвори, Грейс се замисли за „Честта над всичко“ и за момент изпита радост. Наистина беше прекрасно... по-хубаво от всичките ѝ мечти. Освен това се гордееше със себе си, защото не се предаде и написа книгата, която тя самата искаше да напише. По време на обиколката се превърна в хит във всеки град, журналистите я обсаждаха, искаха да участва в още предавания по телевизията, фотографите я молеха да се усмихне за още една снимка. При всяко даване на автографи пред нея се нареждаха стотици хора...

„Е, добре, книгата има успех. Ами аз?“

Грейс се надигна и понечи да стане от леглото. Но ѝ се зави свят, като че наистина имаше махмурлук. Трябва да престане да будува половината нощ. Не е честно по отношение на Крис, който се принуждава да закусва сам.

Крис. Настроението ѝ малко се вдигна. Напоследък май се чувстваше по-добре, а ѝ с нея се държеше по-свободно. През последния месец, като го виждаше да пристига от време на време в компанията на някой приятел, толкова се радваше, че нямаше нищо против да омитат хладилника с бездънния си апетит.

Да, Крис очевидно беше по-щастлив. Ами тя? Ще забрави ли някога Джек?

„Първо трябва да престанеш да се правиш, че още има шанс.“

Наистина всичко е свършило, каза си тя с надеждата, че този път ще си повярва. Не се бяха виждали почти четири месеца, ако не се смятат деловите срещи и празненството по случай издаването, което организира в нейна чест „Кадоган“.

Проблемът беше, че все още го обича. Липсваше ѝ — да я вика от другата стая, четката му за зъби до нейната над мивката, прегръдката му през нощта...

Ако сега, в този момент, Джек беше до нея в леглото, щеше да праметне дългия си крак върху нейните и да я притегли до себе си, тя щеше да сгуши глава в рамото му, а той ще си играе с косата ѝ, ще я разрошва и пригладва с пръсти, докато скалпът и цялото ѝ тяло се наелектризират.

Боже, да можеше сега да е тук.

Внезапно си спомни как веднъж гледаха „Аз и моето момиче“, а после отидоха в едно заведение. Седнаха на края на дълга маса, пълна с шумни туристи. Беше късно, Грейс беше уморена и искаше само да

пие чаша чай и спокойно да хапнат нещо с Джек. Отиде за момент до тоалетната и като се върна го завари да обяснява съдържанието на менюто пред прехласнатата аудитория.

Ето такъв беше Джек. Дори късно вечер, уморен, заобиколен от анонимната тълпа на Ню Йорк, той отделяше от времето си, за да направи мил жест към група непознати в ресторанта...

— Мамо! Събуди ли се? — През облака от самосъжаление и копнеж, с който се беше обвила, Грейс чу как синът ѝ тропа на вратата.

Измъкна се от леглото и се загърна в халата.

— Отворено е!

Той продължи да тропа.

Като дръпна вратата, разбра причината. В ръцете си Крис крепеше поднос с пържени яйца, които приличаха повече на твърдо сварени, леко прегоряла филия хляб и чаша портокалов сок, в която плуваха частички от плода.

Сърцето ѝ направи салто като при скоковете във вода. Искеше да го прегърне силно, така че да изскимти.

— Истинска смърт — каза Крис, като гледаше с отвращение подноса. — Но реших, че няма да забележиш, след като си болна.

— Чакай малко, мой човек! Защо реши, че съм болна? — Грейс зърна отражението си в голямото огледало на гардероба и помисли: „Боже, наистина изглеждам болна.“ Подпухнали очи, мръсна коса, бледа кожа.

Крис присви устни.

— Или си болна, или си просто мързелива. Но съм сигурен, че това е невъзможно.

— Като стана дума, защо не си на училище?

— Ден за повишаване на професионалната квалификация на учителите.

Днес беше... какво? Трябва да е петък. Напълно е загубила представа за времето.

— В такъв случай какво ще кажеш да нападнем града? — Взе подноса и залепи целувка на бузата му, без да ѝ пука дали ще се дръпне или не. — Виж какво, книгата ми още е в класациите, а като си помисля, май не сме празнували? Какво ще кажеш да хапнем по един хамбургер, после да покараме колела в парка, а може да се почерпим и по една мелба? Чух също за страхотна изложба...

Крис поклати смутено глава.

— Не мога, мамо. Ще излизам с едни приятели.

— Мм, нещо по така? — Сърцето ѝ прескочи един удар.

Той сви рамене.

— Не знам още.

Честно казано, какво по-нормално на този свят от група тийнейджъри, които нямат представа какво да правят? А и Крис вече се сприятеляваше със съучениците си, беше „част от тайфата“. Това не е ли достатъчен повод за празнуване?

Не знаеше със сигурност на какво се дължи промяната у него... Дали просто е пораснал, или натискът върху него е отслабнал, след като изясниха отношенията си с Уин. Пък и децата обикновено са толкова егоцентрични — Крис сигурно се радва, че Джек вече не е част от живота ѝ, нищо че това късаше нейното сърце. Каквато и да е причината, тя неволно изпитваше благодарност, че е върнала сина си — дори ако това значи той да разпери криле и по-късно да напусне окончателно гнездото.

— Хубаво тогава, ще го оставим за друг път — каза Грейс жизнерадостно, върна се заедно с подноса обратно в леглото и се подпря пак на малкото възвишение, което беше направила от възглавниците и мохерната постелка. — По-добре да изям това нещо, преди да е истинало.

— То вече е студено. Но и топло нямаше да е по-вкусно — захили се дяволито Крис.

— Крушата не пада по-далече от дървото — отбеляза Грейс. — Трябва да си го признаем, просто не сме устроени за кухнята.

Без особена причина това ѝ се стори страшно смешно и тя се засмя. След нея се разсмя и Крис и тя забеляза слънчевите отблясъци върху мазните яйца, които беше приготвил за нея сина ѝ.

Спомни си едно изказване на майка си: „Да възпитавах деца, е все едно да си сляп и глух и да трябва да дирижираш симфония.“

Грейс смяташе, че е разбрала какво иска да каже Корделия, но точно сега имаше чувството, че чува музиката. Мощна, пулсираща, нежна, сладостна.

Да можеше само Джек също да е тука и да я слушат заедно.

Помисли дали да не го покани на обяд, да пият за успеха на книгата ѝ, който се дължеше колкото на самата нея, толкова и на

неговата хитра офанзива на пазара. Не, само ще се почувства по-зле, докато бърбят на по чиния спагети и слуша сърдечните му поздравления.

Ето как свършва тази история, помисли Грейс.

Двама души, които се обичат, но не могат да живеят заедно. В крайна сметка не е симфония, а една от онези любовни кълтри песни, където хората непрекъснато разбиват сърцата си и се разочароват един друг.

Изяде яйцата и хляба, без да усеща вкуса им, като мислеше за предстоящия ден — или каквото оставаше от него, който се простираше пред нея като безкраен парад, но без серпантини и овации... парад, на който маршируваше сама.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Хана огледа плаката, над който бе работила почти цял ден. На него пишеше „Спасете планетата“ с големи трийсет сантиметрови букви, които беше направила някак опърпани, все едно проядени от киселинен дъжд или замърсяване. Между буквите като колаж беше залепила фигурки оригами на застрашени видове. Реши, че се получава доста добре. Тогава защо не изпитва никакво удовлетворение от постигнатото?

Погледна маркерите, пръснати на разклатената стара кухненска маса в хижата. Хвърли поглед към зацапания часовник над античната печка и осъзна, че почти е станало вечер. Чувстваше стомаха си някак странно, като пред спазъм. Но не беше гладна.

— Привършваш ли вече? — Джек се появи от гостната, където палеше огъня, и застана да погледне иззад рамото ѝ.

В края на седмицата, щом пристигнат двамата тук, първата му работа беше да накладе огъня. После май прекарваше по-голямата част от съботата и неделята да го наглежда, да побутва цепениците, да ги пренарежда, за да се разгорят по-добре, и все едно не успяваше да се стопли съвсем.

Повече от половината ден вече мина, а татко ѝ не е излизал навън, освен да донесе още дърва.

— Само един слон остана — Хана дръпна назад глава и я подпря на корема на баща си, който се наведе, за да види по-добре. — Това прилича ли на слон? — Тя вдигна едно от творенията си.

— Мислех, че слоновете имат опашки.

— Този е мутант. Сигурно са му унищожили естествения хабитат — Хана се надяваше да накара баща си да се засмее.

Но той мълчеше.

Май не може да се сети кога за последен път е чувала дълбокия му гръден смях. Не се мотаеше из къщата, потънал в дълбоко униние, ами като че размишлява над някакъв деликатен проблем, без да може да му намери решение. Сети се за тъпия хамстер, който имаше като

дете и който я будеше посред нощ, защото препускаше непрекъснато с глупавата си въртележка.

Джек не говореше за това, но Хана беше сигурна какво го измъчва.

Грейс.

Защо не ѝ каже? Поне ще си излее душата. Може би я обвинява, поне отчасти, за раздялата им?

Ами ако татко ѝ и Грейс се съберат отново?

„Не се ли надяваш донякъде това да стане?“ — попита вътрешният ѝ глас.

Тази мисъл по принцип ѝ беше противна, отблъскваше я, но дълбоко в себе си не ѝ ли липсваше Грейс, макар и съвсем мъничко?

Опряла глава в корема на татко си, тя чу как му къркорят червата. Гладен ли е? Още не е дошло време за вечеря, но на обяд Джек изяде само половин сандвич. Отслабнал е. Панталоните му са станали толкова широки, че ако не е коланът, ще паднат.

Ами ако баща ѝ се разболе, и то сериозно, заради тази история? Мъже на неговата възраст за застрашени от сърдечен удар.

— След минутка ще се заема с вечерята — каза Хана, като се надяваше тревогата ѝ да не си личи. — Спагети с месни топчета, точно както ги обичаш.

— Има време. Като оправя огъня, ще дойда да ти помогна.

Той разроши косата ѝ, а после започна да се върти безцелно в кухнята, оправи една книга, която стърчеше от лавицата, избърса с палец мазното петно от тигана, който висеше над печката.

— Татко... — Хана мислеше да каже, че денят е прекалено топъл за огън. Но после се отказа. — Искат ли ти се понякога нещата да се бяха наредили по друг начин?

— Какви неща? — баща ѝ разсеяно разлистваше упътването на новата кафеварка, купена току-що.

— Знаеш какво имам предвид — Хана втренчи в него, както се надяваше, повелителен поглед. — Ти и Грейс.

Джек въздъхна дълбоко.

— Какво те накара изведнъж да се сетиш за нея?

— Татко, погледни се само, станал си развалина! Тревожа се за тебе.

Джек се усмихна, може би трогнат от нейната загриженост, или пък развеселен, като че е казала едно от онези сладки неща, които бащите обичат да повтарят пред приятелите си.

— Спокойно, момичето ми, мога да се грижа за себе си — каза ѝ той. — Имаш си достатъчно грижи, та да се занимаваш и с моите проблеми.

— Е, значи има проблем!

— Заприличала си на правист. Да почна ли да спестявам за юридически университет?

— Татко, ти просто избягваш въпроса. Знам, че ти липсва. Приличаш на Патрик Суейзи в „Призрак“, който тъгува по Деми Мур, без да може да я докосне.

Джек се засмя и хвърли упътването на шкафа.

— Виж какво, няма ли да е по-добре да започна да приготвям вечерята, докато си довършиш плаката?

— С други думи, това не ми влиза в работата, така ли?

— Купихме ли спагети? — Джек зарови в шкафа над тостера.

— Не там, виж на долната лавица. Татко, не ми отговори.

— Намерих ги — той размаха пакет спагети над главата си. Хана без да иска забеляза как са блеснали очите му, как подскача едно мускулче на челюстта му. После Джек застана на мивката с гръб към нея и пусна чешмата да шурти като Ниагарския водопад, докато пълнеше голямата тенджера за спагети... почти достатъчно силно, за да не се чува как възрастен мъж се опитва да не плаче.

На Хана също ѝ се доплака. Толкова ѝ беше мъчно за него.

И толкова се срамуваше от себе си.

— Мадам Траскот, аз съм ваша голяма почитателка!... А, да, бихте ли го надписали за Амелия? Честит рожден ден на Амелия от Кристин... и от вас, разбира се.

Грейс послушно надраска надписа на заглавната страница на книгата си — през последните два часа беше надписала повече от сто — като завърши с „Най-добри благопожелания, Грейс Траскот“. Усмихна се, докато я връщаше на дамата с костюм от Шанел пред масата. По едно време опашката стигаше чак до касата, но сега, слава богу, бяха останали само двайсетина човека. Погледна антикварния

часовник с махало на стената в книжарницата. Два и двайсет. Още само десетина минути.

Едва издържаше.

Болката в ръката ѝ вече беше допълзляла до рамото. Схвана ѝ се врата да вири глава към хората от величественото, но прекалено ниско кресло, където седеше. А и букетът на писалището в стил кралица Ана пред нея караше очите ѝ да смъдят, заради изобилието на флокс и азалии.

Но как се чувства не е важно. Трябва да се съсредоточи — да не забравя да се усмихне, да благодари, да попита за точния правопис на имената, да изглежда все едно е познала онзи мъж, който ѝ каза: „Помните ли ме? Срегнахме се на писателската конференция във Феникс преди две години. Дадохте ми прекрасен съвет как да си намеря агент...“.

Грейс си спомни, че по-рано ѝ харесваше да дава автографи, дори ако идваха само една шепа хора, а двама от тях бяха рекламният ѝ агент и редакторът. Съвсем доскоро би счела за огромна чест да подписва книгите си в много малки книжарници, където е прекалено задушно, където ѝ дават течаща химикалка и целите ѝ пръсти стават в мастило, където вместо тоалетна имат малък, мръсен килер, пълен с метли и парцали.

В този момент обаче беше уморена, жадна и искаше да си иде у дома.

Тя си оправи сакото — мъжко спортно сако, което носеше с жълта копринена блуза и тесни черни панталони. Дали същото облекло би било подходящо и за купона у Лила довечера? Не, не е достатъчно официално.

Веднага се сети за непознатия кавалер, който ѝ беше намерила за тази вечер Лила. Грейс се съгласи с това в момент на слабост. Това е само един купон, успокояваше я Лила, просто компанията, с която движа, се събира у дома, нищо особено, нищо специално.

Добре, хубаво, така да е. Защо тогава мисълта, че като се прибере ще си измие косата, изглежда неимоверно по-привлекателна от това да излезе да се среща с някакъв мъж, когото дори не познава?

— Бихте ли го надписали за Хана? Хана Голд?

Грейс рязко вдигна глава.

В началото на опашката, протегнала екземпляр от „Честта над всичко“, небрежно-елегантна с дънките и гобленовия елек над спортната риза стоеше Хана.

„Толкова е хубава“ — помисли Грейс. Дългата ѝ черна коса, сплетена и прехвърлена през главата, обрамчваше красиво лицето ѝ. А и тези скули — какво ли не биха дали повечето жени да имат такива!

— Здравей, Хана — Грейс се насили да говори спокойно, все едно е ежедневие Хана да се отбие да я види.

Джек ли я изпраща? Какво иска?

Грейс не беше я виждала от онази сутрин преди почти четири месеца, когато доведе Крис вкъщи. Сега единственият признак, че има някакъв проблем, беше леката бръчка между гъстите вежди на Хана.

— Прочетох във вестника, че ще бъдеш тук — обясни Хана, докато Грейс надписа книгата и я върна. — Поздравления, доколкото разбирам, продава се много добре.

— Не мога да се оплача.

— Можех да взема един екземпляр от татко... но исках да те видя и не се сетих за друг начин.

— Ами ето ме.

— Виж, Грейс, може ли да поговорим? — Хана понижи глас и хвърли поглед към възрастната собственичка на магазина, която стоеше наблизо и разговаряше с редовен клиент. — Искам да кажа, мога да почакам, докато свършиш, ако нямаш нищо против.

— Добре. Би трябвало да приключим след няколко минути. — Внимателно изчисти всякаква надежда от гласа си.

Но докато разписваше последните няколко книги, Грейс мислеше само за това колко прилича Хана на Джек по начина, по който прокарва пръсти по обложките на книгите, точно както правеше Джек, когато влизаше в книжарница или в библиотека, все едно поздравява стари приятели.

Сякаш мина цяла вечност, преди да свърши и да се изправи, за да поговори със собственичката. Не забрави да благодари на служителите, които бяха проявили внимание към нея, донесоха ѝ минерална вода, деликатно подканваха онези клиенти, които искаха да се помотаят още и да побъбрят. Накрая се огледа да намери Хана, но нея я нямаше никъде.

Докато обхождаше с поглед махагоновите полици, се почувства странно разочарована. А после я видя, облегната на една стълба да чете някакво тънко томче.

Хана вдигна глава, когато Грейс се приближи до нея:

— Тази много ми хареса. Татко я издаде. Разказва се за един поет в Китай, който бил хвърлен в затвора, защото е антикомунист. Нещо като алегория.

Остави книгата на мястото ѝ и излязоха заедно.

Времето беше меко, прекалено топло дори за спортното сако на Грейс. Тръгнаха надолу по Медисън авеню, където изискани скъпи бутици продаваха дрехи за жени, които няма какво друго да правят, освен да пазаруват. Минаха покрай едно кафе, което беше изнесло масички на тротоара, и Грейс каза:

— Все едно никнат нарцисите — като видиш маси на тротоара, значи лятото е вече на прага. Гладна ли си? Аз умирам от глад. Нямаш представа какъв апетит му идва на човек, докато подписва книги.

— Май мога да хапна малко — подметна Хана.

На Грейс ѝ се дощя да се тросне: „Моля те, няма нужда да ми правиш услуга.“ Но осъзна, че Хана, макар и по свой собствен начин, се опитва да бъде мила.

— Как вървят нещата? — попита Грейс, след като седнаха. Колко ли време ще мине, преди Хана да спомене Джек?

— Нормално. — Малката потропваше с пръсти по карираната покривка, докато се взираше в менюто, което всъщност не четеше. — Бен е мръсник, но това не е ново. Той най-накрая ми каза какво се е случило и че той ме е наклепал на татко за бременността. Виж, Грейс, съжалявам, ако съм се държала... глупаво. Не, това не е подходящата дума. Държах се като кучка. Просто си търсех повод да те обвиня.

— Не бих казала, че не болеше.

— Наистина съжалявам.

— Разбирам.

— Не си ли сърдита? — Хана бързо вдигна поглед, после пак сведе очи.

— Бях.

— А сега?

— Бях се ядосала повече на ситуацията, отколкото на тебе. Не е лесно да бъдеш „мащеха“. Тъкмо решиш, че си изяснил правилата на

играта, разбираш, че всичко е наопаки и трябва да започнеш пак отначало. Нещо като: „Отиваш направо в затвора, не прибираш двеста долара.“

Хана се усмихна — вяло, тъжно.

— Грейс, може ли да те попитам нещо лично?

— Давай.

— Събрахте ли се отново с бащата на Крис?

— Боже мили, не! — Грейс усети как бузите ѝ пламнаха. Нима Джек не ѝ е казал? Или темата Грейс вече е табу?

Хана сви рамене.

— Извинявай, не исках да любопитствам. — Тя съсредоточи цялото си внимание върху обелването на хартиената обвивка от сламката към чая с лед, който келнерът току-що беше оставил пред нея. — Как е Крис? Още ли гледа онова смотано куче?

Грейс кимна:

— Ходи му на гости през един-два дни и за уикендите. Баща му нае някакъв човек да разхожда Коди, когато него го няма.

— Изглежда доста добър компромис.

— Борбата се води между компютъра и кучето, но мисля, че Коди има определено предимство.

— Винаги съм искала куче — каза Хана, — но майка се страхува, че ще се скубе. Мислиш ли, че Крис ще има нещо против да му ходя на гости понякога?

Добре ли е чула?

— Положително ще се зарадва. Защо не го попиташ?

Хана я прикова със строг поглед.

— Мислех, че ще си против да се мотая наоколо. Искам да кажа, наистина се държах ужасно.

Сърцето на Грейс се сви болезнено. Боже, да можеха да поговорят така с Хана по-рано.

— Как е баща ти? — попита импулсивно, ядосана на себе си в мига, в който думите изскочиха от устата ѝ.

— Ужасно — отвърна Хана, докато сгъваше на хармоника хартийката от сламката. — Непрекъснато е нещастен и се заяжда с всички за най-дребното нещо. Искаш ли да знаеш какво мисля? Мисля, че му липсваш, но не иска да го признае. А на мене ми вика, че съм инат.

Грейс попи това ново чудесно откритие, като че я бяха инжектирали с лекарство. Изведнъж почувства световъртеж, някаква светла лекота. Нещо като божествено просветление, както го наричат в Светото писание.

— И на мене ми липсва — въздъхна Грейс. — Но може би така е по-добре. Ние просто сме толкова различни. А и двамата имаме безкрайно много други отговорности...

— Като например нас с Крис, така ли? — Хана се ухили иронично. — Знаеш ли, Грейс, никога не съм си представяла, че аз ще ги казвам тези думи, но мисля, че вие с татко проваляте нещата. Защо обръщате толкова голямо внимание какво мислим за вас с Крис? Не че аз имам много нещо против тебе — добави тя, — поне напоследък.

— Какво те накара да си промениш мнението? — попита Грейс, макар да чувстваше, че сама си залага капана.

— Не знам. Знам само, че докато бяхте заедно, татко беше по-друг.

— Е, сигурно се радва на големите продажби на книгата.

„Добър опит, Траскот — не можа ли да измислиш нещо по-хитро?“

Хана също не се заблуди. Погледът, който хвърли на Грейс, явно изразяваше мнението ѝ по въпроса колко непохватни могат да бъдат някои хора.

— Ти знаеш какво имам предвид — каза Хана. — Разбира се, че се радва... но сигурно си гледала достатъчно сълзливи филми и разбираш, че не трябва да свършва така. Боже мили, та кой ще даде седем и половина долара за това?

Грейс се засмя, а после започна да трие очи с полускъсаната салфетка. Обхвана я някакво особено щастие, което, разбира се, не стигаше, за да компенсира загубата на Джек... но беше достатъчно, за да се наслади на този точно момент, на топлите слънчеви лъчи върху раменете си, на вкусната студенина на чашата с чай до дланта си... и компанията на седящото срещу нея забавно, прямо момиче.

— Значи успя! Вече мислех, че си ми вързала тенекия. Или пък си срещнала по пътя някое страховтно гадже. — Лила крещеше, за да се чуят въпреки врявата.

— Извинявай, че закъснях. Трябваше да си взема роклята от химическото, после пристигна Крис и се сетих, че не съм стоплила нищо за вечеря. — Грейс се принуди да се долепи до стената на антрето и да върви ребром, за да се промъкне покрай гъстата тълпа.

Лиля изглеждаше по-екстравагантна от всякога. Кичури от платиненорусата ѝ коса блестяха във всички цветове на дъгата, също като клепките ѝ. Беше с панталон от златисто ламе и тъмноредна кадифена блуза, която, ако се съди по вида ѝ, може би беше част от гардероба на сър Уолтър Роли^[1]. На краката си имаше чифт сатенени китайски пантофи с избродирани по тях дракони. От ушите ѝ висяха огромни обеци. Грейс си помисли, че видът ѝ е освежителен като тоник.

— Няма значение, добре, че си свободна, защото тука един човек умира да се запознае с тебе... — Лиля продължи да бърби, устремена в тълпата.

Нещо стисна Грейс за гърлото като на писателските конференции, когато трябваше да произнеса реч. Но този път я плашеше възможността наистина да хареса този мъж. Щом Лиля говори толкова ласкаво за него, той най-малкото трябва да е интересен. Може би художник. Най-вероятно истински — е много чар и малко пари.

„Какво изобщо правя тук? Не искам да се срещам с този човек. Не съм в настроение да водя светски разговори и да се правя, че ми е интересен някой, който ме отегчава до смърт. Искам да си седна вкъщи, да гледам по телевизията някой стар сантиментален филм и да си изплача очите...“

Обаче, казват, трябва насила да се измъкнеш от дома независимо дали ти се иска или не. Да влезеш отново в обръщение е като възстановяването след сърдечен удар. Наново се учиш да мърдаш устни, да говориш правилно, да се движиш като нормално човешко същество. Толкова отдавна не е излизала с друг мъж, освен Джек...

Джек.

Замръзна, загледана към миниатюрната претърпкана гостна в малкия апартамент на Лиля. Зарежи това. Отивам си вкъщи. Лиля ще ме разбере. Ще ѝ кажа истината, ще ѝ кажа, че имам нужда да... Какво?... Скърбя.

Да, така е. Има нужда да се остави да рухне, и то не малко, а докрай — как иначе ще започне да се оправя?

Но преди да избяга, Лила я хвана за ръката и я задърпа към множеството. Усети как някой я настъпи по пръстите, до гърба ѝ, заголен от ниско изрязаната черна рокля, за чийто избор сега съжаляваше, се допря мокра чаша.

Още нещо мокро и студено се бутна в ръката и като погледна надолу, видя сивия нос и ухилената муцуна на стария лабрадор на Лила, Поуки.

— Здравей, Поуки, добре ли се забавляваш? — Грейс погали гладката ѝ глава.

— Вие трябва да сте Грейс.

Топла ръка спаси нейната от ореста да я ближе ненаситният език на Поуки, а Грейс срещна погледа на две дружески кафяви очи. Беше по-възрастен от очакванията ѝ, около четирийсетте, късата му брада беше прошарен, а кестенявата коса леко оплешивяваше. Приличаше по-скоро на италианец, отколкото на ирландец. Не беше прекалено красив. Беше като Ал Пачино в лош момент... или Дани Айело в добър.

— Как ме познахте? — попита Грейс.

— Лесно. Още един човек, който обича кучета.

Лила се приближи със смях:

— Ето ме и мен, както винаги пет минути след събитието. Грейс, това е Кевин. Кевин Фийли.

Грейс от първо почти се усмихна, после се смути, почувства се неловко и заби поглед надолу към ръката, която още не се беше отделила от нейната. Хубава ръка, широка и плътна, без да е къса. Дълги пръсти. Като на Джек.

Грейс се дръпна и лицето ѝ поруменя.

— Какво искаш да пийнеш? Не, не ми казвай. Сода и резен лимон, нали? Скучно.

Чуваше думите на Лила, но гласът беше слаб, като че приятелката ѝ е в другия край на стаята. С периферното си зрение проследи как Лила, блестяща като звезда от станиол, се промъква покрай нея и тръгва към бара.

Като погледна пак към Кевин Фийли, го видя клекнал да чеше Поуки зад ушите, а кучето ближеше лицето му. Художник? Едва ли.

Изглежда повече като фермер от рекламен клип, реши Грейс. Избелели дънки, износени кожени ботуши, памучна риза.

— Лила май има конкуренция — отбеляза Грейс — Поуки изглежда истински привързана към вас.

— Как няма да е привързана. Нали съм й лекар — Кевин вдигна глава и се усмихна.

— Вие сте й какво?

— Аз съм ветеринарен лекар. Лила не ви ли каза?

— Сигурно ми е казала, но аз всичко съм объркала.

Грейс обаче познаваше прекалено добре Лила. Вероятно е предначертала една смахната стратегия, според която трябва да я остави да мисли, че кавалерът ще бъде някой хаймана кандидат скулптор... а после да й натресе този мил земен мъж.

— Алергична съм — изстреля Грейс първото тъпо нещо, което й дойде наум.

— Към ветеринари? — усмивката му стана още по-широка.

Сега вече тя истински се изчерви.

— Искях да кажа, към кучета. Затова нямам. Очите ми сълзят, носът ми тече и освен това получавам обриви — Грейс усети как се чеше разсеяно по лакътя и си нареди да спре. — Понякога се обривам дори от Лила. Дрехите й целите са в кучешки косми. Гардеробът й трябва да се регистрира в Американския киноложки клуб.

Кевин се засмя. Реши, че смехът му е хубав — дълбок, щедър, без да е изкуствено сърдечен.

— Надявам се да не предизвикам същия ефект. Би ли опитала да потанцуваш с мене?

Грейс се огледа.

— Тук? Не е ли малко пренаселено?

— Можем да опитаме пожарния изход. Няма да е много подходящ за танци, но поне ще бъде по-хладно.

Грейс сви рамене, което той очевидно изтълкува като „да“, защото твърдо, но нежно я насочи към отворения прозорец. Като се качи на перваза, тя разбра, че същата идея е хрумнала и на други двойки. Приятелката на Лила, Върла, чиято коса беше още по-къса и още по-рошава, се прегръщаше с някакъв непознат испанец. А до стълбата май седеше Дъг, фризьорът на Грейс в прегръдките на приятеля си.

— Успокояващо, нали? Мисля, че ние сме двойката с най-традиционен вид тука — пошепна Кевин до ухото ѝ.

— Защо успокояващо?

— Свикнал съм аз да съм черната овца — обясни той. — Като пристигна вечер от клиниката, мириша на нещо, което човек не би пуснал да припари и до задния вход, затова понякога се питам дали няма да ми е по-добре с чиновническа служба.

— Какво те спира?

— Май съм се пристрастил. Ако не е това, значи съм си направо луд — засмя се Кевин.

Грейс кимна.

— Знам какво имаш предвид. Писането понякога е същото. Напоследък обаче не се оплаквам.

— Лила ми разказа всичко за теб. Но не беше нужно — та кой не е чувал за книгата ти?

Докато той бърбореше за добрите рецензии, които чел за „Честта над всичко“, мислите на Грейс се върнаха към Джек. Боже, липсваше ѝ. Сега би я прегърнал и би я притиснал здраво, докато не грейне.

— Лила беше права.

Осъзна, че Кевин е казал нещо.

— За кое? — Грейс се помъчи да фокусира.

— Каза, че си мой тип. — Той се усмихна смутено.

Грейс не отвърна нищо. Нищо не би могла да каже. Ако беше погледнал в този миг лицето ѝ, този мил, мил мъж щеше да види сълзи в очите ѝ и щеше да се пита каква е причината. Ох, това беше лошо, много по-лошо от очакванията ѝ — би могла веднага да отреже поредния амбициозен актьор или художник. Но пред нея стоеше мъж. В когото би могла да се влюби. Ето от това болеше — защото знаеше, че не може. Че ще мине много, много дълго време, преди да изпита отново любовта, която беше познала с Джек.

Сети за думите на Хана този следобед: вие с татко провалите цялата работа.

Е, няма да е за пръв път. А ако се съди по тази вечер, няма и да е за последен.

— Имаш ли нещо против да се върнем вътре? — попита Грейс.

„Умирам... Умирам тук вън, защото искам да си Джек. А знам, че не е възможно“ — би искала да му каже, но промълви само:

— Малко ми е хладно. Пък и наистина не мога да остана повече...

[1] Английски писател, пътешественик, на младини американски заселник, популярна фигура (1554–1618) ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Франкфурт, Германия, октомври, 1992

— Менделсон щресе, четирийсет и три — нареди Джек на шофьора.

Докато таксито му се отдалечаваше от летището, той се запита, както всеки октомври при пристигането във Франкфурт, защо в родината си трябва да се вози в раздрънкани, опърпани коли, а в Германия, която в края на краищата загуби Втората световна, всички таксите са елегантни, безупречни мерцедеси.

Докато се носеше по аутобана, мислите му се върнаха към празненството довчера — Ханк Карол всяка година уреждаше празника в чест на автор, чиито книги са издадени на много езици. Този път в центъра на приема щеше да бъде Грейс Траскот.

Грейс. Джек усети как стомахът му се сви. Трябва да е от хайвера и шампанското, които, вместо да откаже, излапа в първа класа на самолета.

Не, не е от тежката храна. Заради нея е.

Бяха минали девет месеца и половина, но нуждата да я вижда, да я докосва не угасваше, също като вечния огън, който гореше на гроба на баща му в гробището Арлингтън. Трябва да спре да се чувства така. Какъв е смисълът?

Джек се помъчи да изтика Грейс от ума си. Тази година ще се занимава с Клотилд Гранди. Седемдесетгодишното бабче раздвижи духовете с роман, в който, макар и прикрити под измислени имена, се криеха реални исторически личности. Разказваше се за годините, през които Клотилд е била едновременно кабаретна певица и участничка в Съпротивата в безпътната атмосфера на окупирания от нацистите Париж. Всичко това, преди да избяга в Америка с първия помощник на генерал Патън. Офертата на издателство „Бертелсман“ беше ниска, но кой очаква германците да налитат на нацистка история? В Италия обаче „Рицоли“ още се надпреварва с „Мондадори“. А и след като убеди Клотилд да се върне във Франция за рекламната кампания,

„Ашет“ и „Ле Прес дю ла сите“ вероятно ще се избият за книгата, която ще достави на мнозина огромно удоволствие.

Само че точно сега след продължителния нощен полет искаше да се добере до своя пансион и да се пъхне в леглото. Интересно дали фрау Щрутц е понаучила още няколко английски думи... и дали ще се отнася с повече разбиране към нехайността на американските си гости, които все забравят да изключат нагревателя за водата под мивката. Обмисли, както всяка година, дали да не се настани в някой от луксозните хотели — „Интер континентал“ или „Парк“. Но спартанската обстановка в „Пансион Щрутц“ напълно се компенсирала от близостта му до панаира, а и от цената, която беше шейсет долара на вечер, а не четиристотин.

Освен това старата дама сигурно би му липсвала въпреки натякванията ѝ. А кой друг би го изпрал още същата вечер, и то без да иска пари? В продължение на двацет години всеки октомври прекарваше при фрау Щрутц по една седмица — повече време от брака му с Натали.

Странно, помисли Джек, как напоследък винаги пресмяташе нещата в седмици, месеци и години. Ето и сега изчислява откога е разделен с Грейс. Девет месеца и две седмици, ако бъдем точни.

„Боже, би трябвало да се потупам по рамото.“ Нали с продажбата на повече от четиристотин хиляди бройки от „Честта над всичко“ измъкна „Кадоган“ от блатото и покрай другото спаси собственото си място?

Но като любовник? Като мъж?

Нещо се преобърна у Джек, топлина се разля по тялото му.

Увереността, че точно след десет часа и половина ще я види, ще бъде с нея, не му помагаше да се чувства по-добре. Нещо повече от пояс и седефени копчета ще му трябват довечера, за да се задържи на повърхността.

Ще има нужда от анестезия.

Джек погледна през прозореца към правоъгълните небостъргачи, които се извисяваха над полето покрай пътя. Какъв ли е бил градът преди войната? Бяха му разправяли колко привлекателен бил в миналото, преди бомбардировките да го превърнат в развалини. Е, още ги имаше калдъръмените улици в Сашенхаузен, но те са предимно за туристите, нещо като Дисниленд за хора, които обичат да гложат

свински джолани и да се наливат с бира в необичайни бирарии. Като цяло Франкфурт, който той познаваше, се състоеше от високи стъклени фасади — не много привлекателен паметник на германската търговия и човешката приспособимост... а също и напомняне, че това, което е погубено и изчезнало, не може да се върне.

Все едно има нужда да му се напомня. Виждаше непрекъснато Грейс. В „Опра“, в „Нюзуик“, в „Пипъл“, на празненството по случай издаването на книгата ѝ, във Вашингтон в Американската литературна асоциация. А миналата година на промоцията на изданието с меки корици бяха седели само на три метра един от друг...

Какво стана с тревогата, че е твърде стар за нея? Един глас у него продължи да настоява: „Наистина ли е твърде късно? Ами ако и тя се чувства като тебе?“

Знаеш, че не е така, скара се Джек сам на себе си, вече не. Пък и ти сложи край на връзката.

Таксито сега пътуваше по „Фридрих-Еберт Анлаге“. Джек видя Панаира отдясно — група модерни сгради от бял камък и стъкло, които скоро щяха да се изпълнят с издатели, агенти, редактори от петдесет и няколко страни. Любители на книгата в ролите си на предприемачи ще се опитват да намерят клиенти за финландски и френски, да купят права за компаниите си или да пласират нови „горещи“ книги — като тази на Клотилд Гранди, надяваше се Джек. Над улицата бяха закачени плакати, които рекламираха различни книги, автори и издатели, а един от тях просто поздравяваше на немски посетителите на панаира с добре дошли.

Движението, препълнило улицата, спря за миг и Джек се сети за Бенджамин. Колко ли е трябвало да се бръкне Бен, за да си изкрънка стая в „Парк хотела“? Момчето позеленя от яд, когато Джек му съобщи, че „Кадоган“ няма да плаща сметките. Щом той може да отседне в „Пансион Щрутц“, опита се да обясни, значи и останалите могат. За миг изглеждаше, като че Бен ще загуби самообладание... но после отстъпи и се съгласи да си плати сам. Бог знае кому се опитва да направи впечатление.

Прокара ръка през лицето си. Сън, ето от какво има нужда. Няколко часа и ще се оправи, ще бъде пак във форма.

Таксито сви и спря в алеята пред малко овехтяла тухлена, измазана с хоросан къща, засенчена отчасти от дърветата. Сградата

беше от края на деветнайсети век и беше имала късмета да избегне съюзническите бомби, а в последствие я бяха разделили на отделни апартаменти.

Джек се качи на третия етаж, позвъни и влезе вътре. Фрау Щрутц, висока широкобедрата дама със свита на кок побеляла коса, го поздрави с онази военна точност, която проявяваше през всичките тези двайсет години. Въведе го в стаята му с еркереи прозорец, който гледаше към поляната отпред и част от тротоара — широка, спартанска, обзаведена с двойно легло, умивалник и гардероб. Но леглото — ах! — то беше покрито с мек като облак юрган от гъши пух, с чисти, белоснежни, колосани чаршафи, които като че скърцаха.

Къде ли е отседнала Грейс, запита се Джек, докато смъкваше измачканите си дрехи. Беше забравил да пита Нел Соренсън, по-точно умишлено пропусна да се поинтересува.

По същия начин преднамерено не се интересуваше дали Грейс се среща с някого. Опита се да си я представи с друг мъж, да пие кафе с него всяка сутрин в кухнята — Грейс още сънена, сладко ухаеща на омекотителя, който използваше, за да не се мачкат прекалено чаршафите, ако не ѝ остане време да ги изглади.

Но само безкрайните вечери и почивни дни, когато не можеше да я види или да я докосне, му изглеждаха действителни. Липсваше му да я вижда как излиза от банята, завита в неговата хавлия, която се влачеше по килима в спалнята. Липсваше му смехът ѝ, начинът, по който преминаваше в хълцане, ако наистина я развесели. Дори му липсваше навикът ѝ да си бодва от чинията му в ресторантите...

Стига!

Джек си представи масивна стоманена врата, която се затваря. Окончателно, неотменимо. Така трябва да постъпи и той, ако иска някога да остави Грейс зад гърба си.

Унесе се в сън в коравото легло на фрау Щрутц, под хрускащия юрган, като се питаше как ще е облечена Грейс, когато я види, дали ще мирише на „Опиума“, който ѝ купи миналата година на връщане от Франкфурт... и дали ще си спомни, че утре стават девет месеца, две седмици и три дни, откак я е любил за последен път.

Приемът на агенция „Каръл“ се провеждаше винаги на едно и също място — арт галерията в Зосенхайм, на около двайсет минути път от центъра на Франкфурт. Но си заслужава пътуването, помисли Джек, докато слизаше от таксито. Съвсем различна от огромните, прекалено натруфени хотелски банкетни зали, където се провеждаха повечето приеми от Панаира на книгата, „Люксембург“ представляваше поредица от стаи, като от всяка се преминаваше през широка арка в другата — чисти, бели и празни, ако се изключат стряскащите модернистични картини на стените и някоя и друга абстрактна скулптура.

Джек подаде палтото си на служителя до входа и погледна вляво към бюфета — там бяха наредени не обичайните тежки германски лакомства, а миди и стриди върху гладък лед, листа цикория, подредени като роза, а върху всяко от тях по една капка сметана и хайвер, някакво месо, навито като лист салата, поднос с варен зелен фасул и диви гъби. Ястията изглеждаха вкусни и Джек съжали, че няма апетит.

Но умората от пътя изчезна напълно, когато видя Грейс. Тя стоеше начело на редицата посрещачи, където, освен нея бяха Ханк, Джина Рансъм, която се занимаваше с правата на „Каръл“ в чужбина, и Дуглас Крюгер, който търсеше чуждестранни издатели. Грейс изглеждаше... главозамайващо. Носеше дълга до глезена, прилепнала плътно по тялото рокля в зелено и синьо, с голи рамене, и диамантено колие на шията. В ушите и блестяха диамантени обеци. Косата ѝ беше отметната от челото с черна кадифена лента.

Безумна надежда бликна у Джек.

Осъзна, че раздрусва нечия ръка — на шведски издател, с когото беше обядвал само преди месец, но чието име беше щукнало от ума му.

После, слава Богу, се сети.

— Радвам се да те видя, Свен, изглеждаш добре. Реши ли проблема със своя разузнавач? — неизвестно как от устата му се сипеха подходящите думи.

Измитият брадат швед кимна и енергично разтърси ръката на Джек.

— Да, уволних го. Защо да плащам хиляда долара на месец, викам му, щом чувам за тези книги, преди ти да си ми казал?

После върху Джек връхлетя пълничката и с майчински вид Франческа Зентеро и го целуна по бузите.

— Ще прекратя всички плащания на „Кадоган“, ако не обещаеш, че ще се погрижиш по-добре за себе си. Я се виж! Колко си слаб! Да не би да работиш прекалено много? — Тя се вгледа в него със смръщено от загриженост лице.

— Виновна е часовата разлика — успокои я Джек със смях, макар че наистина беше отслабнал. Смокингът почти висеше по тялото му.

Обаче Франческа, която имаше лицето на София Лорен и тялото на Розана Арнолд, хвърли поглед към Грейс и се усмихна многозначително:

— Да, знам — отбеляза тя. — Някои хора трудно се съвземат. Пази се, Джек.

— Добра жена, но лош издател — измърмори Кърт Рейнхолд в ухото на Джек, докато Франческа се отдалечаваше. — Направо уби последната книга на Янг в Италия. Лоша корица, никаква реклама. Най-добре да намерим някой друг за следващата.

Джек изсумтя, но не каза нищо. Какво да каже? Рейнхолд просто не можеше да му прости, че го лиши от основателна причина за уволнението си.

Но дали това щеше да е толкова ужасно? Напоследък се питаше дали няма да е по-добре, ако се оттегли в хижата си в гората...

Погледът на Джек падна върху елегантния Бенджамин, в смокинг с шал — яка и пъстър пояс в приглушени тонове. Синът му беше погълнат от разговор със самия стар Хауптман и явно задържаше интереса на бъривото джудже, което беше вперило в него светлосиния си орлов поглед. Добър знак ли беше това? Джек се надяваше да е така.

Тръгна към посрещачите, към Грейс. Този момент го ужасяваше. Но в същото време нищо не би го задържало настрани от нея. Да я докосне. Да я заговори, та дори и да си разменят само любезности.

Ето че тя го поздрави, малката ѝ ръка беше погълната от неговата и на него му се искаше да вярва, че усмивката на лицето ѝ е носталгична. Но най-вероятно и тя усещаше промяната на часовите пояси и беше просто изтощена.

— Здравей, Джек.

Той целуна леко бузата ѝ, но дори това трудно понесе спокойно. Тя действително носеше неговия парфюм.

— Трябваше да дойда по-рано — каза той. — Прощавай.

Погледът ѝ като че го предизвикваше.

— О, моля те, Джек.

Джек помисли: „Искам да те целуна.“

— Мога ли да ти донеса нещо за пиене? — попита вместо това.

— С огромно удоволствие... каквото и да е. Гърлото ми е пресъхнало.

— Изглеждаш великолепно — допълни Джек. — Роклята нова ли е?

— Нова стара. Купих я на разпродажба. Можеш ли да познаеш кого заварих в пробната, когато отидох да я премеря? Брук Шийлдс. Да ти разкажа ли още? Изглеждаше не по-малко притеснена за външния си вид от мене. След това престанах да се тревожа — Грейс се засмя. — Струваше малко състояние, но реших да се погледея.

— Заслужаваш я, Грейс. Не мога да изразя колко сме доволни. Ти свърши страхотна работа... и заслужаваш напълно успеха си.

Стори му се, че видя през лицето ѝ да преминава сянка — гняв, разочарование? — но после изчезна. Сигурно си мисли, че дрънка само глупости като конферансие на конкурса „Мис Америка“. Но не знаеше колко малко му трябва да загуби самообладание...

— Благодаря — отвърна тя. — Имах късмет. И двамата имахме късмет.

— Говорила ли си скоро с майка си?

Грейс сви рамене и диамантеното колие проблесна на светлината. Погледна малката падинка в основата на шията ѝ и си представи, че я докосва, че притиска пръст към топлата ѝ плът, там, където виждаше да подскача пулсът ѝ.

— Бих искала да се впусна в приказки как татко ни е събрал отново. Но да речем, че все още работим по въпроса. Майка е... ох, не знам, по-отстъпчива. Не е толкова категорична. Може би се дължи донякъде на един мъж, с когото се среща, но може би просто омеква. Например на Сиси заявила, че не може да живее пак при нея само защото се развежда. Ако някой преди година беше казал, че майка ще държи Сиси на една ръка разстояние, нямаше да му повярвам.

— Да, има по земята и в небето неща, Хорацио...

Грейс наведе глава на една страна и се усмихна. Този път усмивката ѝ определено беше носталгична.

— Завинаги ми развали Шекспир. Вече не мога да гледам пиеса или да слушам как някой цитира „Хамлет“, без да се сетя за тебе.

Джек усети някаква болка в гърдите. Но можеше само да стои там и да се хили глупаво. Щастиего, помисли той, е като да се опитваш да яздиш индийски вол — трябва да се вкопчиш в него с ръце и крака, макар да ти се струва, че крайниците ти всеки момент ще изскочат от ставите, а сърцето ти ще се пръсне. Но преди месеци направи лесното по отношение на Грейс — напусна я, защото така му нареждаше разумът.

— Хората и без това вземат Шекспир прекалено на сериозно — отвърна Джек. — Почакай малко, ще ти донеса нещо за пиене.

Той се обърна рязко. А всъщност искаше да я грабне за ръцете и да я изведе навън, в студената октомврийска нощ, където би могъл да я прегърне. Какво го спира?

Времето, помисли той. Минало е прекалено много време. Между тях сега имаше неловкост. И защо да се остави да бъде наранен отново?

Някак продължи да се движи. Донесе питието на Грейс — газирана вода с малко лимон. Обаче я беше обградила група корейци и тя можа само да му кимне в знак на благодарност.

Неочаквано и за самия себе си Джек ѝ прошепна на ухото:

— Да се видим навън след петнайсет минути. Отзад има малък двор.

Бързо се отдалечи, преди да е отговорила да или не. Господи, какво ще ѝ каже? Но в същото време толкова добре не беше се чувствал от началото на вечерта.

Може би... само може би...

Върна се на бара и уби времето в приказки с господни Хесел, който управляваше галерията. Тъкмо тръгваше, когато го спря Бернард Хауптман, протегнал ръка за поздрав. Джек успя да имитира интерес, докато старецът се беше впуснал в някаква стара история как неговата компания — сега притежател на литературни дружества и издателски къщи в петнайсет страни — започнала дейността си и публикувала уестърните на един германец, който не бил стъпвал на американска

земя и който през петдесетте още вярвал, че в равнините там препускат бизони.

— Тогава всички ние бяхме изпълнени с ентузиазъм — продължи старецът със странния си неясен английски с манчестърски акцент, придобит от съпругата англичанка. — Бяхме твърде заети и не проверявахме всяка подробност. Може да е било лошо... но ми е мъчно за тогавашната енергия. — Острият поглед на Хауптман се прикова в Джек. — Вашият син притежава подобен динамизъм. Много е уверен в себе си.

— Доста работи — съгласи се Джек. Но не му убягна студената светлина във воднистите сини очи на Хауптман. Да не би Бен да се е хвалил пред стареца? Боже, нима не знае, че Хауптман, както и самият Джек, са от старата школа: прокарай си път с работа от най-ниското стъпало, уважавай по-старшите от тебе, покажи ум, но бъде скромнен, когато трябва.

— Бенджамин ми разказа за желанието си да стане най-младият главен редактор в историята на „Кадоган“. Доста амбициозно, не мислите ли?

Джек се опита да не показва никакви чувства.

— Не е невъзможно.

— Но нима вие не сте го препоръчали за това място? Той ме остави с това впечатление.

Очевидно е засада. Ако влезе в капана, ще навреди на Бен. Но, дявол го взел, няма да лъже. Този път Бен е прекарал.

— Вие познавате Джери Шилер, нали — отбягна Джек прекия отговор. — Той работи в компанията също толкова отдавна, колкото и аз. В този момент не ми идва наум някой, който би се справил така добре с длъжността главен редактор.

— Това не отговаря на думите на Бен.

— Какво точно ви каза? — Джек вече не се опитваше да прикрие удивлението си.

— Той ми довери, че може би вие самият не действате напълно в съответствие с интересите на „Кадоган“.

— Както изглежда, доста сте поговорили с него.

— Доста — старецът се наведе напред, като че да сподели някаква тайна, която Джек съвсем не беше сигурен, че иска да узнае. — Знаете ли едновременната басня, хер Голд, за човека, който

отгледал змия в пазвата си, а тя го ухапала? И аз на времето имах син като вашия. Не, не е умрял — просто аз говоря за него в минало време. Що се отнася до мене, той вече не ми е син.

Джек се сети за слуховете отпреди няколко години — за някакъв заговор на сина на Хауптман, който искал да измести баща си. Очевидно старият се беше оказал по-жилав, отколкото го е мислел синът му.

— Бен може би прекалява понякога — каза Джек, — но той никого не се опитва да унищожи, най-малко собствения си баща.

Споменът за разговорите му с Бен разколеба Джек, но не би го признал пред Хауптман.

— Вие сте негов баща — отвърна Хауптман — и ще го проумеете последен. Повярвайте ми, аз разбирам от тези неща. Ето защо ви отмених и сам го освободих от длъжност... Струва ми се, че в момента Кърт говори с него.

За миг Джек не можеше да си поеме въздух, като че му бяха нанесли силен удар. Преди да успее да възрази или просто да коментира, Хауптман се завъртя на пети и изчезна, погълнат от тълпата.

Господи. Трябва да намери Бен, да го предупреди. В същото време много искаше да остави Бен да си получи заслуженото.

Проправи си път през тълпата в залата и потърси Бен с поглед. Но от сина му нямаше и следа дори в тоалетната и гардероба. Може би Рейнхолд го е завел отвън, на по-тихо?

Намери тесния коридор отзад, през който се минаваше за малкото дворче. Излезе през вратата и веднага спря.

В средата на правоъгълника беше застанала една неясна фигура, подпряна на скулптура, съставена от разбъркани плексигласови кубове.

— Идваш да видиш как съм, а, татко?

Бен. Пил е. И ако се съди по преbledнялото му лице, явно е научил решението на началството чрез Рейнхолд, който не се виждаше никъде.

Джек си пое въздух и се облегна на вратата, загледан нагоре към облаците, които изглеждаха като простряно между плоските покриви пране. Няколко звезди успяваха да пробият през тях, но едвам се виждаха.

— Търсех те. Май си направил доста голямо впечатление на хер Хауптман.

— Как не. Само че дали ще познаеш? Показа се, че много си приличате, той също има нещо против млади пробивни копелета, които се опитват да се наместват сред по-старите. — Гласът на Бен беше безизразен, като че още не бе успял да възприеме напълно удара на Рейнхолд.

— Никак не ми се иска да го казвам, Бен, но сам си го изпроси.

Бен се ухили и белите му зъби проблеснаха в сянката, обгърнала лицето му.

— Толкова си предсказуем, татко. Винаги знам какво ще кажеш. Но този път не съм длъжен да го преглътна. Защото, считано от тази вечер, повече не работя за тебе!

На Джек леко му прилоша, като гледаше как стройният му син елегантно се изправя от мястото си на грозната модернистична скулптура. Бен вече не изглеждаше толкова блед и шокиран, но вместо това лицето му добиваше червен трескав цвят, който също не му харесваше.

Бен пристъпи напред, но се олюля и трябваше да се хване някъде, за да не падне. Джек осъзна, че синът му не е просто подпийнал. Момчето си е направо пияно.

— Ще поговорим, като изтрезнееш.

Джек чу строгата нотка в собствения си глас и му се доця поне веднъж да не е толкова цивилизован, да хване Бен за врата и добре да го разтърси.

Но Бенджамин се завъртя към него с блеснали на ивицата светлина очи:

— Зарежи това, а, татко? Вече не съм ти паж.

— Бен, направи достатъчно поразии за една вечер. Не казвай повече неща, за които ще съжаляваш.

— Както аз виждам нещата, този разговор е отлаган прекалено дълго — гласът на Бен премина в нисък дрезгав шепот.

— Може би, може би. Но не сега. — Джек имаше чувството, че е излязъл от кожата си и се вижда през други, по-критични очи — мъж, който се е провалил като баща, по някакъв неясен начин е предал децата си, а сега плаща цената за това. — Пиян си... и почваш да ме ядосваш. Вече казах, ще говорим утре.

Понечи да се върне обратно вътре, но Бенджамин се хвърли напред и го сграбчи за ръкава, като го дръпна толкова силно, че Джек едва не изгуби равновесие.

— Не, не утре, сега. — На ивичестата светлина красивото лице на Бен приличаше на разкривена маска.

— Бен, държиш се като разглезено тригодишно дете. Време е да пораснеш. Така нито ти, нито аз имаме полза.

Мъка и отвращение се надигнаха у него, докато гледаше как синът му се олюлява на старите плочки в двора като пребит боксьор, който не знае кога да спре.

— Аз бих имал полза от баща — заяви Бен, — който да се грижи за мене, а не да се държи, все едно съм новото момче в отдел „Писма“. Май винаги съм се чувствал така, дори като дете, повече твой служител, отколкото син.

— Прибери се в хотела, Бен, отспи си.

Джек понечи да се обърне, но подпухналите очи на Бен се присвиха, когато забелязаха нещо или някой зад рамото му. Тогава я видя и Джек, силуетът ѝ се очертаваше на светлината от кухненската врата.

— Грейс — тихо каза той.

Тя погледна предпазливо от него към Бен.

Джек тръгна към нея, но неочакван шум зад гърба му го накара да закове на място. Бен ридаше, хлипаше високо и грозно. Неговият син. Въпреки волята си се почувства раздвоен.

Жадуваше да отиде при Грейс и да остави Бен да се въргала в собственото си нещастие. Но макар да си нареждаше да тръгне напред, краката му оставаха неподвижно залепени за неравните плочки. А после, сякаш се завъртя самият двор, усети как се обръща... обръща се пак към сина, който умът му нареждаше да остави, но сърцето не му даваше.

— Джек... — чу да вика Грейс, но гласът ѝ идваше отдалеч, един от многото гласове на празненството вътре.

Грейс гледаше Джек и не вярваше на очите си. Чу достатъчно от ужасните обвинения на Бен, за да знае, че Джек може с пълно право да го остави сам. Въпреки това той се колебаеше. Беше я помолил да се срещнат, беше събудил надеждите ѝ, а сега...

„Нищо не се е променило. Когато ножът опре о кокала, винаги поставя на първо място нуждите на децата си дори да са неоснователни и детински.“

Въпреки това Грейс остана още, почти се страхуваше да диша, да не би да унищожи последните остатъци от надеждата си.

— Джек — извика го тя още веднъж, този път по-настойчиво.

— Не мога — простена Джек. — Не сега.

Той извърна глава, за да обясни, да попита дали може да се срещнат по-късно в хотела, но нея я нямаше, беше изчезнала като мушица от осветения праг.

Погледът му се върна към ридаещия му син. Бен застана, покри лицето си с ръце и се отпусна на колене.

— Татко, аз... толкова съжалявам — гласът му беше кух и приглушен, като че някой викаше за помощ от дълбок кладенец. — Моля те... о, Боже, моля те не ме намразвай. Имам нужда от тебе. Имам нужда от тебе, за да...

Джек помисли: „Още мога да изтичам след нея. Сигурно не е прекалено късно.“

Поколеба се един миг, после се наведе, хвана Бен за рамото и нежно го вдигна на крака. На мътната сива лунна светлина обърнатото към него лице на сина му изглеждаше като незараснала рана.

— Добре, добре... — Джек говореше строго, гласът му пресекваше и на гърлото му засядаше буца, докато притискаше сина си в прегръдките си. — Тук съм, Бен. Тук съм.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Докато сядаше, Грейс забеляза, че салонът на първа класа е почти празен. Какво облекчение. Ако е така в целия самолет, може би ще успее да се отпусне по време на полета. Това вероятно противоречеше на всички аеродинамични закони, но на Грейс ѝ изглеждаше просто: колкото по-малко пътници, толкова по-малко тежест за самолета по време на излитането. Беше уверена, че след това единственото, което може да задържи във въздуха тоновете стомана, двигатели и товар, е... магията.

Същата магия, която ѝ помагаше в момента да не рухне.

„Ще се оправя — каза си тя. — А след около час ще бъда в Париж... достатъчно далече от Джек.“ В продължение на четири дни ще тъне в разкоша на стария свят в „Ланкастър“, точно до Шанз Елизе, и ще прогони веднъж завинаги Джек от ума си.

Да бе, как не.

Но те се разделиха още преди девет месеца. Тази нова вълна от копнеж е временна. Като връщането на наркотичния глад, за който са ѝ разказвали хипита от шейсетте години, дето бяха взимали ЛСД.

Насили се да изброи всички хубави неща в живота си. Крис, любимият ѝ син, вече се оправя. Сега е президент на компютърния клуб и не кисне вечно долу при Пит Скъли, у тях непрекъснато влизат и излизат деца, тропат наоколо като баскетболен отбор по време на тренировка, хвърлят си якетата, чантите и касетофоните по всичките ѝ мебели. Крис навярно изобщо не е забелязал, че тази сутрин майка му пропусна да се обади.

Освен това има Нола. Да не забрави да ѝ изпрати картичка от Париж. Грейс се сети за вечерта преди отпътуването за Франкфурт, когато Нола, Таша и Дани им дойдоха на гости и помогнаха на Крис да построи някакъв сложен модел на средновековен град от дървени пръчици. После Крис намаза пръстите си с лепило и за голям ужас и удоволствие на момичетата, щом изсъхна, започна да го бели все едно е кожа. Споменът още я караше да се усмихва.

А скоро ще пристигне в Париж и за нея ще се погрижи „Ашет“, а „Фигаро“ и „Пари мач“ ще я интервюират. Всяка сутрин ще изядда един голям крем и кошничка топли кифлички и кроасани в интимната, изискана атмосфера на „Ланкастър“.

— Ще си прекараш чудесно в Париж, просто прекрасно! — изсъска на себе си Грейс през стиснати зъби.

Вдигна очи и срещна погледа на една от стюардесите.

Но тя попита само:

— Да ви донеса нещо за пиене, мадам, портокалов сок, шампанско?

Е, не е ли възхитително в първа класа! Тъпчат те с толкова храна и пиене, че дори ако случайно самолетът полети надолу в пламъци, сигурно няма да забележиш.

— Шампанско, ако обичате — помоли Грейс. Обикновено не пиеше по самолетите, но ако не направи нещо, за да се отърве от това свое смехотворно и неоснователно отчаяние, сигурно някъде над Люксембург ще избухне в сълзи.

„Какво би направила на мое място Лила?“ Ще стане, ще открие телефона и ще се обади на Джек. А после ще му обясни съвсем точно какво мисли за него. Ще го осведоми как всеки мъж, който я е изпуснал между пръстите неведнъж, а цели два пъти, заслужава да прекара лишен от нея остатък от живота си. Ще... Ох, това е абсурдно. Тук не седи Лила. А и ще трябва да се оправя с непознатите германски телефонни кодове, да се мъчи да обясни какво иска на немски, практически, без да знае езика — това не е по силите ѝ.

Изпи шампанското на две големи глътки. Но не ѝ помогна особено.

Сети се как по-миналото лято се спъна в една решетка в метрото и си счупи големия пръст на крака. Тогава въпреки протеста ѝ Джек, който беше в провинцията с Хана, се върна чак до Ню Йорк посред нощ и в проливен дъжд.

„Но къде е, когато наистина имаш нужда от него?“

— Голям глупак си, Джек Голд — измърмори Грейс. Този път погледът на стюардесата беше откровено подозрителен. Грейс само даде знак с празната си чаша, че е напълно готова за нова доза.

Наистина, Джек се опита да ѝ телефонира. Сутринта в хотела имаше съобщение, в което молеше спешно да му се обади. Почти

отстъпи... но нещо я спря. Защо да започват пак, когато най-сетне взе да свиква да живее без Джек?

„Да свиква? Ти на това свикване ли му викаш?“ Грейс осъзна, че стиска облегалките на креслото, и с усилие на волята отпусна ръце. Но чувството за обреченост ставаше все по-силно. Доця й се да натисне копчето за повикване, да поиска помощ... но за какво? Пък и кой всъщност може да я утеши?

Моторите се пробудиха и ревнаха, а стюардесата нареди на пътниците да закопчаят предпазните колани.

Грейс сведе поглед и откри, че нейният вече е закопчан, макар да не помнеше кога го е направила. Май не помнеше също и защо реши, че да лети до Париж е добра идея.

Самолетът тъкмо се отдели от изхода на летището и моторите заглъхнаха.

„Дявол го взел — помисли Грейс. — Сега ще заседна тук за два часа, докато тъпите механици се мотаят с някой скъсан кабел в крилете или нещо подобно.“

Погледна през прозореца и видя през пистата към тях да се носи оранжева кола от поддръжката. Боже, трябва да е нещо извънредно. Заплаха от бомба? Германия е пълна с терористи.

Усети рязко покачване на адреналина и се поизправи, въпреки че студената закопчалка на предпазния колан се впи в корема ѝ. Ето, виждате ли, не ѝ е безразлично, не е готова да се предаде и да си пише завещанието. Може би има още надежда.

Хвърли поглед към останалите пътници, които очевидно хич не се трогваха. Какво си мислят, че като платят тройно за първа класа, и вече нищо не може да им се случи? Че ако стане нещо лошо, ще пострадат селяните отзад?

Само слабичката руса стюардеса изглеждаше развълнувана. Не, по-скоро... нервна. Е, поне не се паникьосва. Обикновено се дразнят, когато става дума...

— Извинете, това място заето ли е?

— ... за някой от голямото добро утро, който закъснява, но е достатъчно влиятелен да върне самолета в последната минута.

Грейс погледна нагоре стресната и ѝ трябваше минута, преди да успее да фокусира лицето над себе си. Но този глас би познала винаги.

— Джек!

Притисна с ръка устата си, а после я отпусна и прошепна:

— Изкара ми акъла. Какво правиш тука?

— Същото, каквото и ти. Летя за Париж.

Имаше вид на човек, който е тичал от Панаира на книгата дотук. Прошарената къдрава коса беше по-разрошена от обикновено, а по челото му светеха капчици пот. От шампанското ѝ се въртеше свят... или може би заради Джек? Обаче толкова се радваше да го види, че не ѝ пукаше дори да е отвлякъл проклетия самолет.

— Ама как разбра?... — тя спря, преди да се изложи. Дали не е просто съвпадение, че и двамата летят до Париж по едно и също време?

— Направих си домашното — намигна Джек.

— Джек, как успя, за Бога?

— Високопоставени приятели. Освен това мога да бъда невероятно нахален — захили се и сгъна високото си тяло на седалката до нея. — Обадох се в хотела ти и там ми казаха, че си се изнесла. Портиерът забелязал от етикетите на багажа, че летиш с „Луфтханза“. После накарах зетя на госпожа Щрутц, който работи в „Луфтханза“, да провери всички списъци на пътниците до Париж днес, но докато те открие, почти не остана време да хвана полета ти.

Двигателите запалиха отново и самолетът набра скорост, докато рулираха по пистата. Русата стюардеса взе палтото на Джек с най-пленителна усмивка, като че се чудеше дали познава лицето му от телевизията или от вестниците.

— А как разбра, че пътувам за Париж? — Грейс довърши въпроса, който почти зададе преди минута.

— Догадка — той почука с пръст по слепоочието си.

— Доста голяма, мен ако питаш.

— Всъщност Лила ми каза — призна си Джек. — Звъннах ѝ снощи, след като не можах да се свържа с тебе. Тя ми каза, че ще ходиш в Париж.

— И предположи, че няма да имам нищо против, ако дойдеш да ми правиш компания?

Грейс изглежда ядосано Джек и усети надигация се у нея гняв.

— Имаш ли нещо против?

Очите му вече не бяха сини, а сиви като бойни кораби и бодлива тел.

— Престани, Джек — отвърна Грейс.

Той не отмести поглед от нея, изгаряше я с очи като адвокат, който разпитва труден свидетел.

— Още не си ми отговорила на въпроса.

— Не е задължително. Ако толкова ти пукаше, защо не тръгна след мене снощи? — Гневът ѝ нарастваше и заличаваше фалшивия лъч щастие отпреди малко.

— Грейс — дрезгаво изрече Джек. Нищо повече, само името ѝ.

Мътните го взели, ако не престане, наистина ще ревне.

— Не може ли просто да спрем? — попита тихо Грейс. — Както правехме досега?

— Не — отвърна Джек. — Не можем, освен ако всичко между нас не е свършило.

— Свършило е.

— Кой ти каза?

— Ти ми каза, не помниш ли? И аз се съгласих — Грейс затвори за миг очи и се опита да се овладее. — Джек, мисля, че и двамата казахме повече от достатъчно. Мисля, че е време да забравим всичко и да продължим нататък.

Произнасяше думите и те звучаха правилно, уместно, смело. Но дали им вярва?

Джек се обърна към нея, хвана я здраво за раменете и тя усети през тялото ѝ да преминават мехурчета като от шампанско — хиляди искрици, които пощипваха вътрешностите ѝ.

О, Боже, толкова е хубаво да я прегръща. Ръцете му сякаш казваха, че този път няма да я изпусне дори да се опитва да избяга.

Въпреки това Грейс се дръпна.

— Недей — Джек я спря с треперещ, накъсан от чувства глас, — недей да постъпваш така. Каж ми, че съм голямо лайно, че никога няма да изградим доверие между нас. Ще ти повярвам, ако заявиш, че не можеш да бъдеш втора майка на децата ми. Но не казвай, че не ме обичаш, защото няма да ти повярвам.

— Страх ме е — прошепна Грейс.

Джек се поусмихна и каза нежно:

— Тебе ли те е страх, храбрата млада дама на летящия трапец?

— Всъщност нищо не се е променило.

— Това ли те спира? Че никога не сме били свършена двойка?

— О, Джек. Няма да е лесно.

— Че кое е лесно в този живот?

— Аз те разочаровам. Ти ме разочароваш.

— И ще продължим, без съмнение, да го правим.

— Децата ти...

— Пак се връщаме, а? — Джек се усмихна.

— Хана разказа ли ти, че мина да ме види?

Той поклати глава.

— Не, но не се учудвам. Непрекъснато пита за тебе. Станала е невероятно досадна.

— Крис оня ден каза, че ако с тебе се съберем пак, Хана ще му стане сестра и това е „доста гот“.

— Какво ще кажеш? — попита уж между другото Джек, както правят понякога хората, когато нещо е толкова важно, че би било непоносимо да го покажат. Усети, че ръцете му я хванаха още по-здрави, а очите му потърсиха отговор.

Но какъв е отговорът? Как да разбере?

— Предложение ли ми правиш, Джек?

Зачака със сърце в петите. Тялото ѝ беше станало леко като пяна, невеществено, все едно може просто да се зарее в пространството. Но защо Джек мълчи?

После той заговори... но не с думи, а с ръце, с цялото си тяло. Прегърна я. Измърмори до ухото ѝ:

— По дяволите, да... ако ме искаш. — Дръпна се назад с искрящи очи. — Всъщност реших да рискувам и резервирах апартамента за младоженци в „Бристол“.

— Искаш да кажеш, че ще прекараме медения месец преди сватбата? Това някак не ме учудва, щом става дума за нас.

Грейс се смееше и плачеше едновременно. Този път въобще не я интересуваше дали някой ги гледа.

— За човек, който си изкарва прехраната с думи, невинаги се изразявам много добре — предупреди Джек с топъл глас, глас на мъж, прекрасен като книга, която искаш да продължи вечно. — Но едно нещо умея да казвам... Обичам те. Грейс, обичам те толкова много, че ще се побъркам, ако трябва да понасям липсата ти до края на живота си.

Грейс реши, че ако самолетът рязко тръгне надолу, дори няма да го забележи, защото плува в небесата от щастие.

После отвори голямата си чанта и започна да тършува в този битпазар: портмоне, паспорт, слънчеви очила, стари визитни картички, ключове, репортерски касетофон, три химикалки, случайно, или по-скоро нарочно, забравена снимка на Джек.

— Грейс... добре ли си? — попита Джек.

Русата стюардеса зяпаше открито, като че очакваше Грейс да измъкне пистолет. Тя провери дали свети още нареждането да закопчат коланите.

— Добре съм — успокои го и сграбчи фонокартата и тефтера с телефоните. — Ей сега се връщам.

Усети нови сили в жилите си, докато се промъкваше покрай Джек, за да стигне до телефона отпред. „Виждаш ли — каза си сама, пъхна картата в телефона и започна да набира. — Значи не било толкова трудно.“ Може би защото се обаждаше в „Ланкастър“ да отмени резервацията за единична стая с изглед към двора.

След това се успокои. Държеше ръката на Джек, докато небостъргачите във Франкфурт се смалиха като детски кубчета, а околните зелени поляни отстъпиха място на внимателно разграфената земя в Шампан. Вече не се страхуваше от катастрофа. Щом магията може да задържи във въздуха огромната машина, сигурно ще помогне и на една петдесеткилограмова жена, която смята отново да полети над пропастта.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Корделия Клейборн Траскот и Управителният съвет на университета „Лейтам“

Ви канят сърдечно да присъствате на откриването на Библиотеката — мемориал „Юджин Траскот“ на 26 юни 1994, неделя, в 14 часа.

След откриването ще има прием.

От кабинета на втория етаж Корделия ясно виждаше как Гейб, качен на дървената стълба, привързва трендафила към дървената рамка, надвесена като булчински воал над портата за овощната градина.

Беше гологлав, а ранното лятно слънце, което се процеждаше през магнолиевите клони отгоре, лежеше като дружеска десница на гърба на синята работна риза. Трудеше се спокойно, без да бърза, и постепенно в подножието на стълбата се събираше спретната купчинка клонки и увехнали цветове.

Видя как отрязва дълъг, извит като въпросителна ластар, и ѝ се стори, че режат самата нея.

След смъртта на Юджин се чувстваше абсолютна празна, като раковина, изхвърлена на брега. Но ако загуби Гейб, най-страшното наказание ще е съзнанието, че сама е виновна.

Какво да стори? Да се омъжи за него? Седнала на изящното си бюро с инкрустирани птици и цъфнали ябълкови клони, Корделия погледна надолу към малката картичка с отговор на изпратената от нея покана. Осем дни, напомни си тя. След осем дни ще се открие библиотеката, заради която обиколи половината континент да търси пари, води борба със строители, каменари, водопроводчици и инженери, а през последните осемнайсет месеца я видя как израства от основите, за да се превърне в чудо от камък и искрящи стъклени фасади.

Би трябвало да се радва, но я измъчваше споменът за лицето на Гейб снощи, когато я помоли да стане негова съпруга. За леко насмешливия блясък в чаено кафявите му очи, за малките бръчици, спотаени в ъгълчетата на устните му, като че знае отнапред отговора ѝ.

„Ще бъдем щастливи заедно...“ ... в продължение на пет, може би дори на десет години. А после? Тя ще е стара, седемдесетгодишна баба, а Гейб още жизнен мъж, почти в разцвета на силите си. Тогава Гейб ще се окаже хванат в капан, може би дори ще се наложи да я вози наоколо в инвалидна количка, да реже храната ѝ на малки хапки, да я слага вечер в леглото.

Леглото.

Голямото легло с балдахин в стаята ѝ, където с Гейб прекараха много сънливи следобеди подир часове плевене, копане, подрязване, садене... леглото, в което Гейб търпеливо върна тялото ѝ към нов живот, като отдавна запустена градина.

Топлина заля бавно Корделия. Спомни си как Гейб я съблече за пръв път и колко неловко се чувстваше в началото. Извиняваше се за бръчките, за отпуснатата плът, която никога няма да стане пак твърда, колкото и да посещава заедно със Сиси салона за красота на Лусил Робъртс. Но Гейб, милият Гейб, я накара да замълчи с целувка. Не само една, а много целувки, които се посипаха като благодатен дъжд върху лицето, шията, раменете и гърдите ѝ.

— Бих искала пак да съм млада... заради тебе... заради това — прошепна Корделия.

— Сега си по-красива от когато и да било — увери я Гейб и махна с мазолестата си ръка кичур бяла коса от слепоочието ѝ. — Не бих се лишил и от една бръчка.

Колко я изненада тялото ѝ! Макар отдавна да не беше онова плодородно място, където мъжът може да посади семето си и да го гледа как расте, то още беше способно да изпита огромно разнообразие от чувства, имаше куража да посети нови места, да опита нови неща.

Седнала сега в кабинета си, Корделия се питаше колко време може да продължи страстта и взаимната наслада от телата им. Потрепери, сякаш през прозореца изведнъж е долетял хладен полъх на вятъра. Ще я обича ли още Гейб, когато не е само попрехвърлила средната възраст, а остарее и силите я напуснат?

Ами градските клюкари, които ще започнат да упражняват езиците си и да пускат остроумия? Тя самата пет пари не дава! Но как ще се чувства Гейб? Колко време може един мъж да обръща и другата си буза?

Да не забравя Сиси! Корделия почти я чуваше вече как опява, все едно я е сполетяло лично нещастие. Вярно, помисли Корделия, Сиси ще трябва да търпи подигравките и забележките, че не стига дето я напусна съпругът ѝ, ами сега майка ѝ е изкукуригала.

Но ако се омъжи за Гейб, неин най-силен, може би дори единствен защитник ще стане Грейс. А Корделия винаги е смятала, че Грейс изобщо не я разбира. Грейс одобряваше Гейб и знаеше, че подобен брак няма нищо общо с парите или старческото слабоумие. „Тя ще ме разбере също, ако реша да не се омъжвам за Гейб.“ Тъкмо Грейс ѝ писа миналата година по това време, че според нея бракът е нещо повече от партньорство на двама души. По-скоро е нещо като корпорация, в която разчиташ на децата, сестрите, братята, родителите.

Грейс. Корделия усети как слънчевият светлик, който пълзеше нагоре по светложълтите тапети, сгрива приятно лицето ѝ. Заляха я спомени за сватбата на Грейс малко преди Коледа миналата година. Корделия отиде в Ню Йорк, за да присъства на събитието. Бяха ѝ казали, че ще бъде скромно, но не знаеше какво друго да очаква... а колко хубава беше венчавката! Дори синагогата, избрана от Джек и Грейс, прилягаше съвършено на бунтарски настроената ѝ по-голяма дъщеря — една от старите забележителности на Ийст Сайд, ветровита, малко разрушена, в процес на реставрация. Роклята на Грейс също беше съвсем необичайна, поне за Америка — семпла, тясна, дълга до глезена, тюркоазносиня, покрита с лека като перце коприна, купена, както сподели Грейс, в индийски магазин за сарита на Лексингтън авеню.

Нямаше шаферки, нито пък кум. Само децата на Джек и Грейс се събраха около тях като букета рози, който дъщеря ѝ стискаше в ръката си. Корделия се усмихна, когато се сети колко неловко се чувстваше Крис с костюм и вратовръзка, но в същото време личеше, че одобрява брака на майка си. Дъщерята на Джек, Хана, облечена в тъмнозелена кадифена рокля, с вдигната нагоре прекрасна коса, приличаше на героиня от роман на Е. М. Фостър. А и синът му беше хубав като младоженец, само дето не се усмихваше. Грейс май беше казвала, че

Бен е трудното дете? Че ходи на психоаналитик, а Джек често го съпровожда на сеансите. Все пак от начина, по който Джек прегърна децата си в края на церемонията, след като целуна Грейс, личеше колко много ги обича и двамата.

По-късно в мансардата на Грейс се състоя скромно тържество и гостите се събраха да гледат първия танц на Джек и Грейс. След това джаз дуото засвири „Тенеси валс“ и Джек грабна в прегръдките си Хана. Корделия се просълзи, докато гледаше как танцуват баща и дъщеря. В един момент Хана изрита със смях обувките си и сложи крака върху стъпалата на Джек, които продължи да я върти из стаята. Да беше жив Джин да ги види! Грейс, луда по съпруга си, приветствана от новото си семейство. Щеше да се зарадва и заради Нола, която изглежда, се чувстваше съвсем на място, бърбеше с приятелите на Грейс и обикаляше мансардата със спокойствието на чест посетител. Корделия още не беше определила отношението си към нея и затова се държа на разстояние, но погледът ѝ често се спираше върху Нола и Грейс, които приказваха дружески или се смееха на някаква обща шега. „Като сестри“ — помисли с болка Корделия, съжалявайки, че Сиси отклони поканата на Грейс, защото се чувстваше потисната.

Заета със строителството на библиотеката, Корделия не беше виждала Грейс след посещението в Ню Йорк. Но дъщеря ѝ щеше да дойде на гости със семейството си в Блесинг — първото ѝ посещение от почти четири години.

Накара Нета да приготви старата стая на Грейс и да разпъне дивана за Крис. Хана може да спи в стаята на Сиси. Това сигурно ще ядоса Керълайн, която още се сърди задето са я „изхвърлили на улицата“, както определяше отказа на майка си да я настани пак при себе си. Голяма работа. Корделия се усмихна леко при мисълта, че е дошло време Сиси да осъзнае: вселената не се върти около нея.

Пък и Сиси ще се оправи. Я виж как напредна след развода — хвана се на работа като помощник-учителка в началното училище, организира огромотелни курсове за бедните, предимно чернокожи ученици. Юджин би се гордял с нея. Освен това Сиси отслабна най-малко четири килограма. Това вече е някакво начало.

Корделия погледна пак през прозореца и видя, че Гейб и стълбата са изчезнали, само купчинката клонки на земята издаваше, че са били

там. Изведнъж се сети, че той не е пратил отговор на поканата ѝ. Каза ли ѝ, че ще дойде... или тя просто приемаше това за факт?

Дали няма да размисли, след като Корделия отказа да се омъжи за него?

В гърлото ѝ заседна буца, а в ушите ѝ се появи шумолене, което я подсети за малките торбички със сушени листа от рози и люляк в гардеробите... само че този път в торбичката имаше шепот. Няколко гласа ѝ прошепваха причините, поради които би трябвало да се омъжи за Гейб...

Той те обича. Ти го обичаш.

Я си спомни Джин, колко малко време прекарахте заедно. Никога няма гаранции. Живей за момента. Само това можем да правим ние, хората. Помисли какво ще изгубиш...

Престани да бъдеш разумна — поне веднъж чуй гласа на сърцето си.

После пак си представи погледите, презрението, което ще трябва да изтърпят с Гейб в Шейди хил — родно място на семейството ѝ от столетия. Сети се как преди няколко дни Лусинда Парментър дойде да вземе бетонните за една разпродажба и едва не припадна при вида на Гейб, седнал в осем вечерта в кухнята със запретнати ръкави да пие бира.

— Един съвет — прошепна Лусинда на излизане в ухото на Корделия. — Знаем, че винаги си правила каквото намериш за добре, скъпа. Но някои хора няма да са толерантни като мен по отношение на... приятеля ти.

Не, не би могло да стане. Време е да осъзнае реалността.

Корделия бутна стола назад и се изправи толкова рязко, че пред очите ѝ заплуваха малки огнени петънца. Сети се, че не е закувала, и помисли: „Трябва да хапна нещо.“ Може би Нета е оставила в хладилника от снощното пиле и от вкусните шункови бисквити. А трябва да има още и от тортата с ревен, израснал буйно по краищата на градината ѝ.

Ще направи пикник и ще му го каже тогава.

Корделия слезе долу, сложи храната в кошница и тръгна да търси Гейб.

Намери го при бараката с инструменти, където почистваше и смазваше ножиците и косата, като в същото време спореше

добродушно с Холис за предимствата на естествените и изкуствените торове. Видя, че връхчетата на ушите и гърбицата на носа му са изгорели от слънцето. Кой би помислил, че лятото ще започне с такива горещини? Стана ѝ ужасно топло в габардинения панталон и памучната риза.

— Сложих тук храна за обяд — обясни Корделия, като протегна кошницата. — Хайде да хапнем в беседката, там е по-хладно.

Гейб спря да лъска острието на косата и ѝ хвърли кратък изпитателен поглед. Но на лицето му се появи само характерната за него мила, някак многозначителна усмивка, и той кимна замислено. После си изми ръцете на чешмата. По зачервените му пръсти още светеха капчици вода, взе от нея кошницата и двамата тръгнаха по калдъръмената пътека, която се извиваше покрай току-що засадената зеленчукова градина, покрай ягодите и покрай ниската ограда, заобиколена с ружи, напръстник и делфиниум.

Корделия спря пред бялата решетка на беседката, проряза я болка при мисълта какво трябва да му каже.

О, защо той я затруднява толкова! Видя, че е почистил праха и сухите листа от пейките в беседката и е махнал паяжините от решетките. Сякаш е знаел, че днес ще поиска да дойде тук.

Сърцето на Корделия се изпълни с мъка. Писано ѝ е да продължи да обича мъж, който не може да стане докрай част от живота ѝ... интелигентен и добър мъж, който се сеца и за дребните неща, като например да постеле една от карираните салфетки, за да седне тя на нея.

— Свършил си много добра работа — Корделия посочи плачущата върба, която беше подрязал в началото на пролетта, като я беше укротил, без да жертва естествения ѝ разкош.

Гейб кимна и взе бутчето, което тя му подаде.

— Закърпих я да не кърви.

Слънцето се процеждаше през решетките и хвърляше върху протърканите обувки на Гейб мрежа от блестящи скъпоценни камъни.

На Корделия вече почти ѝ беше лошо заради това, което предстоеше да каже. Дали е отгатнал? Сигурно, помисли тя. Думите му, които като че казваха повече, отколкото личеше на повърхността, я прорязваха, припомняха ѝ, че дори да не се омъжи за него, нещата не могат да се върнат в първоначалния им вид.

— Помня, как с момичетата се върнахме тук, след като Джин... когато някой трябваше да гледа майка. Грейс почти беше навършила четиринайсет и още не беше открила момчетата. Прекарваше цялото си време долу да събира попови лъжички и Бог знае още какво. Казвам ти, краката ѝ бяха станали сини от газене в оная мръсна вода.

— Сигурно се притесняваш, че ще ти гостува след толкова време.

Странно, всеки друг би предположил, че ще чака посещението на Грейс с нетърпение или може би дори с ужас, но Гейб я познаваше твърде добре.

— Ами да — тя му се усмихна, загледана в по-белите линии около очите му. — Притеснявам се малко. Вярно, покани ме на сватбата, но ми се струва, че не ми е простила докрай, задето съм ѝ майка.

— Освен това не си сигурна, че си ѝ простила напълно факта, че не е такава, каквато ти би искала?

— Да речем. Но свиквам с мисълта, че не може всичко да става както аз го искам. Ами че виж Сиси! Винаги ме е слушала — освен за брака с онзи ужасен Бийч — и виж докъде я докара.

— Ще се оправи. Това, което правиш за нея сега, е най-големият подарък, който може да даде родител на порасналото си дете.

Подарък? Та Сиси само мрънкаше и се оплакваше! Половината Блесинг сигурно приказва как е издърпала чергата изпод краката ѝ.

— Гейб, не разбирам какво говориш — каза малко нацупено Корделия. — Откак Бийч я напусна, не съм направила абсолютно нищо за това дете, освен да го слушам като се оплаква.

— Да, но я оставяш сама да реши, какво трябва да прави. Оставяш я да порасне.

Корделия не беше поглеждала нещата от тази им страна, но се почувства като човек, комуто са дали опрощение и са му показали нов подход към нещата.

— Ами може би самата аз малко пораснах — призна тя. — Малко странно за жена на моята възраст... но откривам, че неща, които съм мислела за невъзможни, са напълно възможни.

— Имаш предвид Нола?

— Отчасти. Толкова много шум, когато излезе книгата на Грейс. А сега... цяло чудо е да гледаш как, проектирана от нея, библиотеката

израства съвсем реална. Почти все едно самият Юджин... — тя спря.

Гейб кимна, за да ѝ покаже, че няма нужда да довършва изречението. Той разбира.

— Изпрати ми бележка заедно с отговора на поканата — продължи Корделия. — Ще дойде на откриването, но питаше дали може да намине преди това. Поканих я на чай.

Гейб вдигна вежди, но не каза нищо. Корделия се зарадва, че още може да го изненада.

А всъщност поканата изуми и самата Корделия. Чувствата ѝ към Нола Емори все още бяха толкова смесени! Най-много искаше младата жена да се окаже кошмар, за да може да се събуди един ден и тя вече да не съществува.

Тогава защо я покани? Добро възпитание? Не. Нола имаше най-много право да присъства в деня, когато се откривайте нейната и на Юджин библиотека.

Гейб погледна извитите над главите им клонки и отбеляза:

— Божи храм. Режем, подрязваме, но в края на краищата нищо не е наше, нали?

— С Джин можеше да бъдете големи приятели — каза Корделия.

Тя не правеше откритие, разбира се, но рядко говореше с Гейб за Юджин, особено когато можеше да прозвучи все едно ги сравнява.

— Сигурен съм — отвърна меко Гейб.

Корделия млъкна и се загледа как една чинка търси сред клонките място за гнездене. Беше съвсем спокойна, но в същото време в ума ѝ настойчиво звънтеше мисълта какво предстои да каже.

— Бях ли ти споменала? Ще идва губернаторът — жизнерадостно оповести Корделия с отчаяно желание да отложи неизбежното. — Обеща да произнесе някаква реч. Кълна се, ако каже и една дума за железницата, дето иска да прокара оттук, лично ще се погрижа да го овалят в катран и пера и да го изхвърлят от града.

Гейб се засмя и изтри брадичка в салфетката.

— Познавам те, Корделия. Най-много да го настаниш до шефката на природозащитниците.

— До Уилмадин Клепнер? Боже милостиви, тя ще го накара да мечтае за перата и катрана — Корделия се усмихна и отхапа от една студена шункова бисквита. — Всъщност идеята не е лоша... Дали да

не я покания? Почти си струва само, за да видя израза върху лицето на Лоти Паркър.

— Точно като израза, който ще има, ако се появиш под ръка с мене? — зад безгрижието в тона на Гейб се криеше тънко предизвикателство и Корделия замръзна. Светлината, която се процеждаше през решетките, сякаш я задуши, вкара я в клетка от светлини и сенки.

— Гейб...

Той сложи ръка върху нейната, нежно, но в същото време настойчиво.

— Знам какво ще кажеш, Корделия. Виждам го на лицето ти. Моля те само да помислиш още, да не ми даваш отговор веднага. Мога да чакам — Гейб се усмихна и Корделия беше покъртена от блясъка на насълзените му очи. — Един мъдрец е казал: „Търпението е изкуството на надеждата“.

Корделия имаше чувството, че самата тя ще умре, ако го нарани, но въпреки това думите се изляха от нея:

— Гейб, обичам те, но мисля, че не мога да се омъжа за тебе.

— Има разлика между това да мислиш нещо и да си напълно убеден в него.

— Само ще те направя нещастен.

— Сигурна ли си, че си загрижена за моето щастие? — В гласа му се прокрадна студена нотка.

— Вече не съм млада. А ти...

— Стареенето според мен не е пречка — отвърна Гейб. — Нито за мене, нито за тебе. — Той се усмихна. — Нека остареем заедно! Най-хубавото предстои.

— Гейб, цитатите от Браунинг няма да помогнат, когато се наложи да се грижиш за една изкуфяла старица. Знаеш какво имам предвид.

— Да, така е — Гейб внимателно уви кокала от пилето в книжна салфетка и го прибра обратно в кошницата. На лицето му се изписа мъка.

Тя докосна ръката му, като желаше от все сърце вечно да притежава за радост и утеха силата ѝ, яките кости, които изпъкваха на китката, малките изрусени от слънцето косъмчета.

Гейб я прегърна и я целуна. Устните му бяха нежни, питащи. Обгърна я миризмата му — на зеленина и нов живот. Искаше повече от всичко целувката му да не спира, ръцете му да не я пускат.

Но в най-потайното ъгълче на сърцето си се питаше дали любовта, подобно на крехко, защитено от стени цвете, ще оцелее, ако бъде изложено на дивите ветрове.

„Голяма глупачка си, Корделия Траскот“ — прошепна гласът, който тя този път разпозна. Той принадлежеше на наивната млада идеалистка, която се беше любила под луната в същата тази беседа с Юджин, когато дойдоха в Блесинг да обявят годеща си.

Гейб се дръпна, притисна леко пръст към устните ѝ и поклати глава, като че да спре думите, които Корделия се готвеше да произнесе. Самата тя не беше сигурна какви са, защото сърцето пулсираше в ушите ѝ и пилееше мислите ѝ, та се запита дали наистина умът ѝ не отслабва.

— Почакай — помоли Гейб. — Няколко дни, няколко седмици. Ще ни дадеш ли поне още толкова време?

Това „ни“ я накара да се реши. Как би могла да откаже на мъжа, който разбираше, че ако се сбогуват, тя ще страда не по-малко, а може би дори повече от него?

Нола имаше двайсет минути да смени самолета в Шарлот, които се превърнаха в час и половина. Докато летеше към Мейкън, зачете „Ю ЕС ЕЙ тудей“, където имаше снимка на половин страница на новопостроената „Библиотека Траскот“. Прегледа статията под нея и вниманието ѝ привлече абзацът, посветен на „Магуайър, Чанг и Фостър“.

„Аз трябваше да обера лаврите — мислеше Нола сега, докато следваше с наетата кола пътните знаци за излизане от летището. — Моето име трябваше да стои в онази статия и на табелката до входа на библиотеката.“

Но после си напомни, че ако името ѝ беше там, библиотеката нямаше да бъде построена изобщо. А проектът си оставаше неин, нищо че малко хора го знаеха.

Така или иначе, нещата се бяха наредили. Премията от десет хиляди долара и петнайсетте хиляди, които вложи Магуайър, ѝ

помогнаха да се настани в хубав малък офис на Трийсет и девета и Осма.

Оттогава минаха две години и все още печелеше само колкото да се прехранват. Но работата набираше скорост. Ето, миналия месец получи договор за банка в Грийнуич и за основен ремонт на два апартамента. Освен това към нея се присъедини някогашният ѝ съперник Ренди Крейг, който осигури поръчка за крайпътен търговски център в Риджфилд и вила в Ийст Хемптън.

Защо тогава е тука, вместо да седи в Ню Йорк, където ѝ е мястото, затрупана с паус, моливи и линии? „Трябва да я видя поне веднъж. Дори ако съм единствената на проклетата церемония, освен Корделия Траскот, която знае истината...“

Но в този момент, докато се носеше по междущатски път номер 16, Нола изпитваше увереност, че е тръгнала за зелен хайвер. Какво се надява да намери, като пристигне при Корделия? Тържествено посрещане?

Корделия в края на краищата изпълни своята част от сделката. Гък не каза, но същевременно — според думите на Кен Магуайър — по време на строителството се грижила за библиотеката като майка — лъвица, за да е сигурна, че нищо няма да бъде променено, нито една линийка от първоначалния проект няма да бъде пожертвана в името на икономията или удобството.

Какво повече може да очаква? Точката над „и“-то? Чертичката на „т“-то?

Беше казала на Корделия, че ще пристигне към пет часа. Вече закъснява, а я чакаше още час път. Като пристигне, времето за чай отдавна ще е минало и Корделия ще слага вечерята. Дали да спре някъде и да телефонира?

Продължи да кара. Корделия или ще иска да я види въпреки закъснението, или то ще ѝ даде удобно извинение да откаже.

Покрай колата профучаваха пасища и крайпътни заведения, една съвсем обикновена картина сменяше предишната. Нола забелязваше най-вече горещината. Жегата я измъчваше, въпреки че беше пуснала докрай климатичната инсталация в колата. Беше забравила колко непоносим може да бъде Югът през лятото. Понякога ставаше достатъчно горещо да пържиш яйца върху покрива на колата. „Времето на пуерарията“ така го наричаше един неин приятел и

обясняваше, че през нощта, като стане тихо, можеш да чуеш как расте пуерарията.

Нола пристигна в Блесинг малко преди залез-слънце, когато сенките, които дотогава се криеха от горещината, изпълзяваха изпод къщите, паркираните коли и огромните червено листни букове покрай Амброуз авеню.

Свърна по Мейн стрийт и намали, за да даде възможност на едно старо петнисто куче да прекоси кръстовището. Не си свали слънчевите очила, макар че блясъкът на слънцето намаля. Не искаше да вижда всички промени, настъпили след последното ѝ посещение. Колко време мина оттогава? Спомни си, че дойде тук същата година, когато завърши Масачузетския университет. Беше ходила на гости в Атланта при приятелката си Алис Блекбърн, а после импулсивно взе автобуса за Блесинг, за да зърне къде живее вдовицата на баща ѝ.

Видя, че сега, двайсет години по-късно, приятните, но безлични търговски сгради от деветнайсети век са изчезнали и са заменени с елегантни магазини и ниски административни постройки. Неокласическата общинска сграда си беше на мястото, но дори тя беше разделена на магазини, от горната веранда стърчаха мушката, а между колоните висяха табелките на собствениците.

На някои от големите стари къщи имаше окачени съобщения: „Свободни места няма“. Хотелиерският бизнес в Блесинг очевидно преуспяваше. Нола огледа хлапетата, които минаха покрай нея в бял открит кабриолет, елегантните дами, понесли фирмените торби на бутиците, мъжете с костюми, които се качваха в колите си, за да се приберат от работа в къщи. Само тук-там имаше по някое и друго чернокожо лице.

Следвайки маршрута, който беше отбелязала на картата, Нола отби от Мейн стрийт по Кулидж, а после сви на първото отклонение. Докато се изкачваше по завоите на Фокс Ран хит покрай огромните скъпи къщи и поляните с размер на игрища за голф, където хвърляха сянка двайсет метрови дървета, Нола мислеше колко злокобно е, че времето сякаш тече незабелязано в този квартал. Все едно някой е спуснал отгоре стъклен похлупак. Мина покрай неокласически къщи, където дорийските колони светеха в полумрака като бели стражи. Видя красив дом в стил „Втората империя“ с мансарден покрив да дреме кротко под размерените клони, на два дъба, докато цял извод

автоматични пръскачки хвърляше мрежа от скъпоценни камъни над зелената, ниско остригана ливада.

Забеляза подобна на крепост каменна къща. Между железните пажове от двете страни на алеята висеше голяма табела „Частна собственост“. „Виж ти, компромис с духа на деветдесетте години“ помисли Нола. По-рано лицата на пажовете трябва да са били черни. Сега ги бяха боядисали в бяло.

Последна вляво, на върха на хълма, стоеше къщата на Траскот. Беше наистина хубав представител на стила „Кралица Ана“, с огромна веранда, която обикаляше покрай четирите стени, с малка дървена куличка, чиито прозорци в този момент отразяваха слънцето и блестяха като рубини. Точно каквато я помнеше.

Как ли изглежда отвътре?

Гърлото на Нола беше толкова сухо, сякаш беше глътната, без да забележи, цяла шепа прах. Паркира колата на завоя и се измъкна навън в гъстата горещина. Веднага я обля пот и докато вървеше нагоре по извитата алея, имаше чувството, че плува — не, не плува, а по-скоро джапа — в обрасъл със зеленина поток. Чуваше тих звън на пиано — май беше Шопен, Ноктюрно във Фа мажор.

Прекоси верандата, широка и дълбока като провинциална улица, където сянката на настъпващата тъмнина беше натежала от сладкия мирис на орловите нокти, обвили дървената вита колона. После видя стария порцеланов звънец. Натисна го, чу далечния звън и помисли: „Не ми е мястото тук.“ Трябваше да се обади от летището, след като самолетът ѝ закъснях, и да се извини, че няма да може да дойде на чай.

Лампата отвън светна и на вратата се появи едра негърка с рокля на цветя и обувки с дебели подметки. Тя се вгледа подозрително в Нола, но преди да ѝ затвори, някакво розово петно проблесна на колебливата светлина ѝ весел глас извика:

— Я, това е Нола Емори, вече мислех, че няма да ви видя.

— Забавиха полета — извини се Нола. — Много, ли закъснях?

— Не, разбира се. Заповядайте. Ще кажа на Нета да сложи вода за чая. Или предпочитате чаша шери? Или от домашното ми... домашното вино от глухарчета на Гейбриъл?

Колко цивилизовано. Сякаш е скъп гост, любим приятел, направил дългоочаквано посещение.

Госпожа Траскот дори на вид беше съвършена домакиня, облечена в пастелно приглушена на цвят рокля с леко надиплена яка, с коса, която грееше като лъснато семейно сребро. Ноктите ѝ бяха лакирани в хубав коралово розов цвят. Две кобалтови очи я изучаваха, без да бъдат груби.

— Вино от глухарчета? Много ще се радвам — чу се да казва Нола, докато я въвеждаха вътре.

— Да влезем в салона, какво ще кажете? Там е малко по-хладно. Старата климатична инсталация, боя се, вече издъхва. Но не мога да понеса мисълта, че ще дойдат някакви хора и ще почнат да рушат всичко. Не е ли удивително с какво е готов да се примири човек, ако се наложи.

Корделия вървеше напред и бърбеше, без да се обръща към някой конкретно, като екскурзовод в музей.

— Удивително — повтори Нола.

Огледа изящната мраморна камина с розетки и позлатеното огледало над нея, тежките бледоморави завеси, портретите на предците на стената. Пиано. Дали Корделия също свири?

Седна на широката отоманка с изтрита до блясък зелена дамаска.

— Човек винаги си изгражда някаква представа какво ще види и обикновено се разочарова — отбеляза Нола, вдигнала поглед към полилея, който проблясваше отгоре като далечна галактика през телескоп. — Но това... е точно както си го представях.

Тя обърна отново очи към Корделия, седнала на ръба на внушителното и доста широко кресло, скръстила скромно глезени.

— Прекрасно е.

— Радвам се, че дойде — Корделия говореше тихо, почти замечтано, макар че погледът ѝ остана прикован в Нола с острота, която я притесняваше. — Библиотеката... е удивително красива, както знаехме двете, че трябва да бъде.

Нола усети, че омеква — сякаш от нежни слънчеви лъчи, но после се сети, че през повечето време е била изолирана от живота на баща си... а сега ще бъде лишена и от дължимото признание.

„Изборът беше мой — припомни си и у нея отново се надигна горчива студенина. — Не мога да виня за това Корделия.“

Винаги е била и ще бъде незаконна дъщеря на баща си. О, по дяволите, защо ѝ трябваше да идва? Какво е очаквала? Не би могла да

намери същото топло приятелство като с Грейс, нали?

Може би в крайна сметка търси просто отговор на въпроса, който я преследва цял живот: „Защо, татко? Защо тя, а не мама?“

Мислите ѝ прекъсна Нета, която донесе тежък гравирен сребърен поднос с две тънки ликьорени чашки, нежни като захарен памук, и зелена бутилка без етикет.

— Аз ще наля, Нета — каза Корделия. — Ти можеш да си тръгваш, ще се оправя с вечерята. Иди си направи компрес на рамото. Според Гейб това най-добре лекува възпаления. Иска да опиташ и някаква билкова настойка. Утре ще я донесе.

Нета махна с ръка и се усмихна.

— Това ни липсваше — въздъхна възрастната икономка. Явно беше свикнала с лекарските похвати на този Гейб, който и да е той.

Като останаха отново сами, Корделия наля в чашите по малко от светлата кехлибарена течност.

— Сам го прави. Не само от глухарчета. Вътре има малина, бъз, ябълки и круши. Трябва да му видиш мазето, през годините се е превърнало в истинска винарска изба.

Нола отпи. Беше чудесно. Като извадено от приказка, вълшебна амброзия, която изведнъж я направи по-лека, тялото ѝ литна и се зарея над отоманката.

— Чувствам се като героиня от „Арсеник и стари дантели“ — сподели Нола с глас, който сякаш идваше някъде отдалеч. — Нали се сещате, където смахнати стари дами примамват жертвите си в салона с отровно малиново вино, а после ги погребват в мазето.

Смехът на Корделия приличаше на тих звън от сребърни звънчета.

— Не е отровно, уверявам ви.

— Знам — Нола я погледна изтрезняла. — Предполагам, че за вас аз съм вече все едно мъртва и погребана. Искам да кажа, сега, когато шумът от книгата на Грейс вече утихва, а библиотеката е построена, няма защо да се притеснявате, че ще ви преча да живеете спокойно.

Честните, откровени думи сякаш долетяха неизвестно откъде, като оси от случайно разрушен кошер. Устните на Корделия се свиха.

— Не виждам смисъл да...

— Моля ви, не може ли поне да бъдем честни една с друга? — тонът на Нола остана безизразен, но Корделия нямаше как да не забележи напрежението, което внезапно се появи помежду им. — Всички тези приказки за библиотеката, за прекрасния ми проект... но съм сигурна, че ме мразите и в червата, иначе защо се погрижихте името ми изобщо да не се спомене във връзка с тях?

— Ако добре си спомням, ваша беше идеята да запазим в тайна авторството на проекта — отвърна троснато Корделия.

— Тогава това имаше значение. Ако бях казала нещо, библиотеката нямаше да бъде построена.

— Да не искате да кажете, че се отказвате от сделката ни? — Корделия, изглежда, се разтревожи.

— Не — Нола се облегна назад, гневът ѝ започна да се топи. — Вие изпълнихте своята част... и аз ще изпълня моята. Не съм дошла тук да създавам проблеми, повярвайте.

— Доколкото знам, се справяте — Очите на Корделия станаха по-остри и дори още по-сини, като сапфири върху кадифена възглавница. — Новият ви бизнес върви ли?

— Достатъчно, за да мога на есен да изпратя дъщерите си в добро училище — Нола се поизправи, вече се чувстваше по-спокойна. — Проектирах нова пристройка на „Бродуел“, а те направиха отстъпка за таксите.

— Идеята за бартер ваша ли беше... или тяхна?

Нола се усмихна.

— В известен смисъл ги насочих в правилната посока.

— Мога да си представя. — Дребната жена пред нея се изсмя звънливо. — Напомняте ми за... — Корделия млъкна.

Сега се чуваше само приглушеното достолепно тиктакане на стенен часовник някъде във вътрешността на къщата и приглушеното бучене на старата климатична инсталация. Пак долетя музика, този път Шуберт. Може би Нета е пуснала радиото?

Най-сетне Корделия наруши мълчанието.

— Имам снимка на един музей до Копенхаген. Юджин я направи последния път, когато бяхме в Европа. Каза, че ако някога построи къщата на своите мечти, тя ще изглежда по същия начин. — Тя не гледаше към Нола, а в някаква точка на отсрещната стена. В очите ѝ

май блестяха сълзи, но може би беше от светлината, огряла нежното ѝ лице.

— Музеят на модерното изкуство в Луизиана — каза Нола и се усмихна при мисълта, че в Дания също има Луизиана. — Архитектът се казва Йорген Бо. Винаги съм искала да отида там.

— Наистина е прекрасен... дано някой ден имате възможност да го видите. Точно за него се сетих, когато видях проекта ви. Не за самия музей, а за духа му. Мисля, че ще ме разберете утре, като видите библиотеката ни.

„Ни“. Думата увисна в пространството между тях.

— Ще тръгвам — каза Нола. — Става късно. Трябва да се регистрирам в хотела.

Надигна се непохватно. Имаше чувството, че отоманката, ориенталският килим под краката ѝ, дори стените я привличат към себе си.

А после нещо наистина я натисна надолу — една малка, лека като крилце на пеперуда, но учудващо силна ръка.

— Не си тръгвайте — покани я Корделия, за пръв път се усмихна истински и цялото ѝ лице грейна. През живота си Нола беше виждала такъв вътрешен плам само у един човек: у баща си.

Гърлото ѝ се сви и нещо ѝ залютя на очите.

— Много искам да се запознаете с един човек — продължи Корделия. — Мой скъп приятел, джентълмена, когото вече споменах. Гейб Рос — Тя вдигна като за наздравница чашката си. — Трябва да пристигне всеки момент. Сигурна съм, че и той много ще се радва да ви види. Ще останете за вечеря, нали?

— Хана, много се радвам, че успя да дойдеш. — Корделия протегна ръка и остана приятно изненадана от твърдото ръкостискане. Начинът, по който се носеше Хана — като хипи изпълнителите на фолк песни, които Грейс толкова обичаше на нейната възраст: дънки и широка черна памучна риза, пусната покрай тясното чисто лице дълга тъмна коса, — не предполагаше такава твърдост.

— Не можах да намерят детегледачка.

В първия момент, подлъгана от сериозното лице на Хана, Корделия се смути, после осъзна, че тя се шегува, и се засмя. Грейс,

застанала до тях, също се засмя и закачливо смушка Хана с лакът.

Ледът беше разтопен.

Като ги гледаше как влизат през входната врата, първо Хана и Крис, а след тях Грейс и Джек, Корделия имаше чувството, че гостуването ще се окаже по-лесно, отколкото е предполагала.

Шестнайсетгодишният Крис беше станал още по-висок от предишното лято. Беше и понапълнял... Корделия само се молеше да има и други дрехи за церемонията утре, освен любимите шорти и тениски. Той отметна с привично движение меката кестенява коса пред очите си, протегна длан и изрече с новопридобития си стържещ баритон:

— Здравсти, Нана.

Грейс също изглеждаше понапълняла. Не като Сиси, просто тънките кости на лицето ѝ не стърчаха толкова, момчешката фигура се беше позакръглила и извивките на тялото ѝ бяха станали привлекателно меки. Не я ли лъжат очите, наистина ли Грейс е с рокля? Корделия толкова отдавна не я беше виждала облечена в друго, освен дънки или официални панталони, че едва повярва на очите си.

Целуна бузата на Грейс и подуши... зелена ябълка. Трябва да си е измила косата с един от онези претенциозни шампоани в кошницата с козметика, която Корделия им подари за новия апартамент. Трогната, Корделия си позволи лукса да погали дъщеря си по главата.

— Как мина пътуването? — попита тя.

— Добре. В Шарлот ни забавиха с около половин час, но след това всичко мина гладко.

— Трябваше да ме оставите да ви посрещна на летището.

— Боже, мамо... как ни виждаш да се натоварим всичките в стария ти буик заедно с купищата багаж и да седнем на главите ви с Холис? Наехме едно комби на летището. Тъкмо направихме заради Джек и Хана туристическа обиколка на града.

— Не се оставяй да те заблуди, просто обича да командва. — Джек се засмя и прегърна съпругата си през кръста. Напомняше на Корделия за един хлебар, от когото някога си купуваше хляба — огромен мъж с брашнени ръце, той подаваше произведенията си деликатно като хирург. — Грейс отпред командва, а ние се влачим подир нея.

Корделия се изправи на пръсти, а Джек се наведе от непостижима височина да целуне бузата ѝ.

— Е хайде влизайте — изчурулика необичайно безгрижно и поведе Грейс и Джек към предната стая, докато Крис хукна с Хана нагоре да ѝ покаже останалата част от къщата. — Ще накарам Нета да ни донесе кана чай с лед. Надявам се, че сте гладни и че не са ви накарали да ядете онази ужасна храна в самолета. Ще вечеряме рано, пържено пиле и картофено пюре.

— Да, майко, един маскиран тип насочи пистолет към главата ми и изсъска: „Яж макароните, че те убих!“

Грейс събу обувките си и се просна на дивана под еркерния прозорец, точно както правеше от четиринайсетгодишната си възраст.

— Лошото хранене не е смешно — изсумтя Корделия, но не можа да се пребори с усмивката, появила се на устните ѝ.

— Напълно съм съгласен — отбеляза Джек. — Откак сме стигнали в Шарлот, слушам как Нета ще ни заглади косъма, като че имам нужда от още. — И той се потупа по корема.

— Татко! Трябва да видиш! — на прага се появи светналото лице на Хана. — Истинска кула, с вита стълба и така нататък, направо като в „Брулени хълмове“.

Джек, който се канеше да донесе багажа отвън, се остави да го помъкнат нагоре по стълбата.

За пръв път от сватбата на Грейс Корделия остана насаме с дъщеря си. Грейс все викаше, че ще и дойде на гости, но нещо изникваше и не ѝ оставаше време. Така че изпращаше Крис сам, което естествено радваше Корделия, но не беше същото като да са всички заедно.

Искаше да ѝ каже толкова много неща: колко ѝ липсва, колко се радва за тях с Джек... но изведнъж ѝ стана неловко, дори малко се смути.

— Сиси съжالياва, че не може да дойде сега — каза Корделия. Момчетата са на тренировка и е неин ред да ги кара с колата. Обаче ще дойде за вечеря. Помоли да ти предам, че ще направи любимата ти салата амброзия.

— Моята любима салата? — Грейс се засмя. — Това нещо не съм го хапвала от десетгодишна. Сигурно ще получи сърдечен удар от толкова много захар.

Но личеше, че не го казва с лошо. Бог е свидетел, едно нещо на този свят Сиси наистина може да прави добре и то е салатата амброзия. Самата Корделия толкова отдавна се преструваше, че я обича, че почти беше убедила себе си в това.

— Е, познаваш сестра си, не е по експериментите. А ти не си идвала толкова отдавна...

— Още ли слага вътре от онези разноцветни бонбончета?

— Боже мили, разбира се! — Преди да осъзнае какво прави, Корделия възви очи към небето. — Ако някой хвърли вътре нещо бяло, сигурно ще реши, че салатата се е превърнала в здравословна храна.

Грейс се засмя и прикри устата си с ръка.

— О, мамо, не съм мислила, че ще дойде ден да го кажа... всъщност се радвам, че съм тук. Прилича на едно време, когато идвахме на гости при баба, преди... — Грейс млъкна.

— Преди да започнат проблемите между мене и тебе, това ли искаше да кажеш? — довърши вместо нея Корделия.

Грейс я гледаше широко отворила очи от дивана:

— Променила си се, майко.

— Да, спрях да си боядисвам косата. Взе да придобива онзи особен син цвят като косата на някои възрастни дами, затова я оставих естествена — Корделия докосна крайчеца на бялата си коса, подстригана на черта до брадичката.

— Изглеждаш прекрасно и знаеш много добре, че нямах това предвид — Грейс свали крака на пода, наведе се напред, подпряла лакти на коленете си, както никак не подобава за една дама и добави: — Искам да кажа, че си много по-отпусната, много по-пряма. Дали това няма връзка с определен мъж в твоя живот? — очите ѝ засвяткаха.

— Е, ако прямотата е болест, значи определено е заразна. — Корделия усети, че се изчервява. — Но щом питаш, не е сериозно.

— Кое, болестта или Гейб Рос?

— Подиграваш ми се.

— О, майко, не ти се подигравам. Ще се радвам, ако си наполовина толкова щастлива с господин Рос, колкото съм аз с Джек. А доколкото разбирам, все пак е доста сериозно.

— Имаш предвид писмата ми? — Корделия се изненада. Мислеше, че е напълно дискретна, само от време на време споменава

Гейб във връзка с работата му в градината или някое нововъведение около заниманията му в болницата.

— Умея да чета между редовете — поясни Грейс.

— Той ми направи предложение.

С още по-дълбока въздишка Корделия се настани в голямото виненочервено кресло — някога любимо място на Юджин.

— Това е великолепно!

— Не, не е. Защото смятам да откажа.

— Още не си му отказала?

— Не, но...

— О, мамо, какво има? — Грейс скочи и отчаяна вдигна нагоре ръце. — Да не би след вечеря да си чисти зъбите с клечка? Или оставя вратата на банята отворена, докато пикае? Или носи сини чорапи с кафяви обувки?

Корделия се подразни.

— Няма защо да ми остроумничиш, госпожице... — и млъкна. Все едно докато е настройвала радиото, е чула предишното си аз, както в онези предавания, в които убеждават грешниците да се върнат към Исус. Отпусна насочения си пръст. — Не, Грейс, не е това. Или може би е тъкмо това, но по друг начин. Просто не виждам как ние двамата... Искам да кажа, изобщо не си приличаме.

— О, Боже, точно това казвах аз за Джек — очите на Грейс блеснаха. — Пък я ни виж сега. Никога не съм била по-щастлива.

— И не само не си приличаме — защити позицията си Корделия. — Освен това... движим се в толкова различни обществени кръгове.

— Искаш да кажеш, че Блесинг няма да одобри женитбата ти с Гейб Рос?

— Не ме е еня какво мислят хората, но не можем да живеем като в пустиня. Какъв ще стане животът ми без старите приятели?

— Истинските ти приятели ще се радват, ако си щастлива. Освен това Гейб Рос не е единственият, дето изпъква като бяла врана сред другите. Не е ли време да признаеш каква необикновена жена си? Кой от приятелите ти е постигнал и половината от онова, което направи ти? Просто си представи, че клюките и злонамерените нападки са още един връх, който трябва да изкачиш.

Със следващите си думи Корделия, стресната от похвалите на Грейс, учуди сама себе си:

— От всички, които познавам, Гейб е единственият мъж, освен баща ти, който вижда нещата такива, каквито са. Но Гейб вижда не само... цялостната картина. Той разбира и дребните неща. Освен това... никога не би ме излъгал. Сигурна съм в това, както съм сигурна, че Сиси ще ни храни с нейната салата докато свят светува.

Корделия се засмя сухо, отривисто, с чувството, че всеки момент ще се разплаче.

— Тогава, за Бога, омъжи се за него.

Корделия дълго мълча. Гледаше как Грейс се зарахожда неспокойно наоколо, като вдигаше ту някоя кутия, ту пепелник, а после взе снимката на Сиси с момчетата, сложена до фотографията, където бяха всички, все още цяло семейство. Искаше ѝ се да викне: „Спри! Престани да разглеждаш живота ми под микроскоп... и нека бъдем пак семейство, както преди.“ Да, но какво семейство бяха? Като на снимката от лятната почивка на езерото Кинаваша, където с Джин гледат примижали камерата, прегърнати през раменете почернели на слънцето момичета? Възприели неловка поза, която никога не е била истинска. Семейство, което повече се е подчинявало на нейната непоклатима представа за това какво трябва да бъде, отколкото е следвало собствените си импулси.

Усети как я обгръща някаква пелена — като дебелия слой прах под леглата, който Нета вече не можеше да обира заради артритата. Чувстваше се още по-объркана по отношение на Гейб, но в този момент искаше повече от всичко да види живота си така, както очевидно гледаше на него Грейс — с постиженията и с бъдещите възможности.

— Ще помисля — тихо обеща майка ѝ.

„Този ден е дар от небето“ — реши Корделия, докато изкачваше стъпалата към платформата, която бяха издигнали на поляната пред библиотеката. Изправена на ръба на подиума, тя огледа тълпата, събрала се за церемонията, и сърцето ѝ заби радостно. О, да можеше само Джин да е тук!

В известен смисъл, той наистина беше тук. Корделия плъзна поглед нагоре по извисяващата се каменна фасада на библиотеката със смайващите, огромни прозорци, с нишите и плавно спускащия се

покрив с плочи. Слънцето се отразяваше от стъклата и като че къпеше лицата долу в божествена светлина, а от тревата, окосена същата сутрин, се надигаше уханье, което Корделия свързваше с всички хубави страни на лятото: топлото време, зеленината, новия живот. Неколкостотин метра по нататък, засенени от величествените стари дъбове и каталии, готическите сгради на университета „Лейтам“ като че се кланяха почитателно.

Корделия отново си припомни, че това е чудо — не само крайният резултат, но и че изобщо построиха библиотеката.

Без помощта на Дан Килиън, който стои ей там, близо до златната лента при портата, и се здрависва с всяка по-значителна личност като политик по време на предизборна кампания. Ами старият Сайръс Глединг, председателят на Управителния съвет на „Лейтам“? Трябваше да се бори със зъби и нокти срещу постоянните му проекти за съкращение или икономия — пък я го виж сега, прегърнал Норуд Прайс, президента на университета, позира пред фотографа на „Нюзуик“, надул се е, като че не само е подкрепял Корделия, ами е издигнал сградата с двете си ръце.

Но какво значение има сега това? Ето я тук, истинска... и май цялата страна е дошла да празнува. На един от сгъваемите столове на платформата под брезентовия навес седи Корета Кинг, изправена царствено, с изумруден костюм и черна шапка. До нея е губернаторът — той пръв ще говори след собственото ѝ кратко встъпление. До него е сенатор Уърт. И накрая Декстър Хатауей, пастор в най-голямата баптистка църква в Блесинг.

Но тълпата отпред — трябва да има хиляда или повече — гледаше нея, чакаше да чуят какво ще каже за своя умен, смел, любим... и неверен съпруг. Телевизионните екипи, наобиколили множеството, въоръжени с камери, слушалки и радиопредаватели. Старата гвардия на Блесинг. Дъщерите ѝ и техните деца. Нола Емори, облечена в меденожълт костюм и зелена блуза, увлечена в разговор с Ед Каримиън, основния предприемач, с когото Корделия се караше през повечето време от тези осемнайсет месеца. Духовият оркестър на гимназията „Юджин Траскот“ от съседен Мейкън — облечени с пурпурно — златни униформи момчета и момичета, млади, свежи, жизнени, те компенсираха с енергията си онова, което им липсваше като музикалност.

И Гейб.

Той стоеше настрани, полускрит зад едно от черешовите дървета, до каменната пътека, която водеше към арката на входа. Беше облечен в стар син кадифен костюм, сигурно още от учителските му времена, и вратовръзка, която Корделия разпозна дори от това разстояние. Нета му я подари миналата Коледа. Цветовете бяха малко крещящи, но Гейб толкова се трогна от вниманието на икономката, че я носеше при всеки удобен случай.

Гейб забеляза, че го гледа, и кимна, очевидно не искаше да привлеча вниманието към себе си.

Докато вървеше под ясното синьо небе към средата на платформата, а лекият ветрец рошеше бялата ѝ коса, Корделия разбра, че не само тържественният миг кара сърцето ѝ да бие, а гърлото ѝ да пресъхва. Погледна старателно напечатаните листа, които притискаше към зеленото си сако. Когато оркестърът приключи ентузиазираното си, макар и малко фалшиво изпълнение на националния химн и тълпата започна да ръкопляска, Корделия реши, че написаната от нея реч съвсем не е онова, което иска да каже. Пъхна листата в джоба си и пристъпи към микрофона.

Страхуваше се, че ще трябва с мъка да търси подходящите думи... но щом отвори уста, най-неочаквано те вече бяха дошли, гравирани в сърцето ѝ, където може би са били винаги.

— Мисля, че съпругът ми няма нужда от представяне, но искам да кажа няколко думи за онова, което ни събра днес тук — започна Корделия и чу гласа си да се връща, отразен от ехото. — Започнах преди няколко години с желанието да издигна паметник на мъжа, който въплъщаваше всичко хубаво в нашата страна. С борбата за равенството, за правото на всяко човешко същество да се изправи и да каже мнението си. Но по някое време открих, че го правя не само заради съпруга си... — Корделия спря за момент и този път чу само кълтящото мълчание и шепота на вятъра в листата. Странно, но сега се чувстваше по-близо до любимия си съпруг, отколкото през всичките години след техния брак.

— Струва ми се, исках да си докажа — продължи Корделия, — че мъжът, който толкова ценя, е над всякаква критика. Бях се вкопчила в това убеждение въпреки съмненията си... дори стигнах до там, че клеймах хората, които се опитваха да ме разубедят. Виждате ли, аз се

страхувах. Да не открия, че всичко, в което вярвам, е лъжа. После едва осъзнах, че създавам не паметник, а... затвор.

Имаше чувството, че не говори тя, а някой чете на глас откъс от древно писание, защото странните думи се изливаха, все едно произнасяни преди много години. Видя пред себе си океана смаяни, абсолютно неподвижни лица. Беше почти зловещо тихо, чуваше се само жуженето на камерите и шепотът на вятъра. Пое си дълбоко дъх и продължи:

— Сега знам, че само ако мислим освободено, можем истински да почетем паметта на великите си личности, на идеалите си. Защото така ще открием, че човешкото сърце е преди всичко инструмент на прошката. И че истинското разбиране може да съществува единствено тогава, когато позволим на ценените от нас и скъпите за сърцето ни да бъдат хора. Надявам се, че ще помислите именно за това, когато гледате този мемориал, построен на името на моя съпруг... — Корделия се усмихна и почака, докато свитото гърло ѝ позволи да продължи: — ... и проектиран от неговата дъщеря Нола Емори Траскот, чийто принос бих искала да подчертая в този важен ден.

Всеобщата въздишка на тълпата я заля като океанска вълна. Зърна лицето на Нола, в началото беше слисано, но после светна, от нея се заизлъчва горда радост — като горещите вълни от напечената земя.

Корделия се отдалечи от микрофона, изпълнена с ужас и едновременно облекчение. Наистина ли произнесе всичко това? В същото време не само чу, но и почувства овазиите, в началото ниски, но после се надигнаха, понесоха я като размахани криле на стохилядно ято орели. Видя като от високо обляното в сълзи сърцевидно лице на Грейс... до нея Сиси, облечена в елече на точки, с израз на смътно удивление, сякаш не знае да се радва ли или да се чувства скандализирана.

Но Нола, ето кой беше разбрал всичко... и ако може двама души, които в началото са нямали нищо общо, освен горчицина и омраза, някога да се сприятелят, то те двете щяха да го постигнат.

Само че Корделия още не е свършила. Трудното предстоеше. Странно, но не ѝ коства никакво усилие да тръгне нагам.

Слезе от платформата, водена сякаш само от своя копнеж... покрай шпалира хора, журналисти и камери от двете ѝ страни...

покрай Лусинда Парментър, която я гледаше с увиснала челюст... покрай Сиси, която се опитваше да укроти малкото си чудовище Бо, ритнало току-що безмилостно брат си... покрай всички онези причини, които преди ѝ се струваха важни, но сега бяха все едно времето вчера.

Когато стигна до Гейб, се поколеба за момент, защото не можеше, или не искаше — сама не знаеше кое — да предприеме последната крачка. Тогава той се усмихна, протегна ръка и пред щраканията и светкавиците на фотоапаратите, пред тихото жужене на гласове, което се прокрадваше през притихващите аплодисменти, Корделия прие мазолестата длан на мъжа, за който смяташе да се ожени, та ако ще насреща ѝ да се изправят всички сили на преизподнята.

Издание:

Айлин Гоудж. Благословени лъжи. Книга втора

ИК „Бард“, София, 1995

Редактор: София Бранц

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.